నాకు తెలిసిన మాస్టారు

రచయిత

పెసల సుబ్బరామయ్య

సర్వస్వామ్యములు : శ్రీమతి ఎక్కిరాల అలివేలు మంగతాయారు గారివి
ముద్రణ : 1998

ప్రాప్తిస్థానము :
శ్రీ గురుపాదుకా పబ్లికేషన్స్
ముంగమూరు డొంక, లాయరుపేట
ఒంగోలు - 523 002. ఆం.ప్ర.

వెల : రూ. **45.00**

ప్రచురణ :
SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS
MUNGAMOORU DONKA, LAWYERPET,
ONGOLE - 523 002. A.P.

ముద్రణ :
శ్రీ మారుతి పేపర్ ప్రింటర్స్,
174, పీటర్స్ రోడ్, రాయపేట,
చెన్నై - 600 014.
✆ 8524256, 8522656.

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ

నాకు తెలిసిన మాస్టారు

రచయిత :
పెసల సుబ్బరామయ్య

శ్రీ గురుపాదుకా పబ్లికేషన్స్
ముంగమూరు డొంక,
లాయరుపేట,
ఒంగోలు - 523 002.

ప్రార్థన

శ్లో॥ ''మూకం కరోతి వాచాలం
పంగుం లంఘయతే గిరిం''

కుంటివారికి కొండలు ఎగిరి దూకు సామర్థ్యం ఇవ్వగల గురుదేవా! మూగవారి నోట వేదములు పలికించు ఓ సద్గురురాయా! తమ కృపను ఈదీనునిపై కాస్త ప్రసరింపజేయ ప్రార్థన.

శ్లో॥ యదంఘ్రి కమల ద్వంద్వం ద్వందతాప నివారణం ।
తారకం భవ సింధోశ్చ తం గురుం ప్రణమామ్యహం ॥

తమ దివ్య పాదారవిందముల నాశ్రయించిన జీవులు ద్వంద్వాలను అతిక్రమించి ఈ భవ సముద్రమును దాటగలుగుచున్నారు. అట్టి తమ దివ్య పాదారవిందములకు ప్రణమిల్లుచున్నాను.

శ్లో॥ గురుమధ్యే స్థితం విశ్వం విశ్వమధ్యే స్థితో గురుః ।
గురుర్విశ్వం నచాన్యోస్తి తస్మై శ్రీ గురవే నమః ॥

శ్రీగురునియందు ఈ విశాల విశ్వం ఇమిడియున్నది. ఈ విశాల విశ్వమంతా శ్రీగురుడే వున్నాడు. శ్రీగురునకు అన్యముగా ఏదియులేదు. అట్టి గురుదేవునకు నమస్కారము.

సాధ్యమైనంతసేపు సద్గురుదేవులైన శ్రీ సాయిమాష్టరుగారి దివ్య చరణారవింద ములపై చంచలమగు ఈ మనసును నిమగ్నం చేయడం, వారి దివ్య లీలాచింతనలో ఈ పిచ్చికోతి అనే మనసును త్రిప్పడమే ఈ రచనా వ్యాసంగ లక్ష్యము. ఇందుకు వారొసగిన దివ్యౌషధము Live in the present (వర్తమానంలో నివసించు). ఆ దివ్యౌషధం చక్కగా వంటబట్టాలంటే చక్కగా పథ్యముండాలి. నామజపము త్రికరణశుద్ధిగా చేసిన ఇడ్లీలను శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారు తిన్నారు. అట్టి నామజపం లేకుండా తెచ్చిన ఇడ్లీలను తాకేందుకు కూడా నిరాకరించారు శ్రీస్వామివారు. త్రికరణశుద్ధి గల నామజపమే ఆ పథ్యం. భవరోగంతో సతమతమయ్యే నేను సుడిగుండాలలో పడకుండా శ్రీ మాష్టరుగారి పాదముల చెంతకు చేర్చుకోమని ఆ ప్రేమమూర్తికి ప్రణమిల్లుచున్నాను.

పెసల సుబ్బరామయ్య

ముందుమాట

ఈ పవిత్ర గ్రంథం మీకందించుటలో గల నా ముఖ్యోద్దేశ్యము మీకు విన్నవిస్తున్నాను. నేనొక మనిషిగా మీముందు నిలిచేందుకు ముఖ్య కారకులు శ్రీ మాష్టరు గారు మాత్రమే. శ్రీ మాష్టరుగారితో నాకు పరిచయమే లేకుంటే నేను తప్పక ద్విపాద పశువునే అయివుండేవాడను. నన్ను మనిషిగా రూపొందించడమే గాకుండా గొప్ప సిద్ధపురుషులైన శ్రీ రంగన్నబాబుగారు (గుంటూరు), శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు (గొలగమూడి), శ్రీ జిల్లేళ్ళమూడి అమ్మగారు, శ్రీ పూండిస్వామివారు, శ్రీ మాయి అమ్మగారు, శ్రీ చివటం అమ్మగారు, శ్రీ సుధీంద్రబాబు గారు, శ్రీ అనసూయ మాతగారు (పొరడసింగా), శ్రీ శివనేశన్ స్వామిగారు, శ్రీ నారాయణ మహరాజ్‌గారు, శ్రీ గజానన మహరాజ్, శ్రీ బాలయోగిగారు (ముమ్మిడివరం), శ్రీ కంచి కామకోటి పీఠాధిపతి గారు, శ్రీ నాంపల్లి బాబాగారు, శ్రీ గులాబ్ బాబాగారు, శ్రీ స్వామి కేశవయ్య గారు మొదలైన మహనీయుల దర్శన ఆశీస్సులిప్పించిన కరుణామూర్తి శ్రీ మాష్టరుగారు. ఆ మహనీయుని కృపతోనే షిరిడీ, అక్కల్‌కోట, మాణిక్యనగర్, నర్సోబావాడి, గాణుగాపూరు, కాశి, నాగపూర్ వంటి దివ్య పుణ్యక్షేత్రాలు దర్శించగలిగాను.

''బాబా పిలిస్తే పలుకుతారు'' అనే నమ్మకం ముందు నీకుంటే తర్వాత విద్యార్థులకు గట్టిగా ఛాలెంజింగ్‌గా చెప్పగలుగుతావు అని చెప్పి, బాబా పిలిస్తే పలుకుతారు అనే నమ్మకం నాకు కలుగజేసిన మహనీయమూర్తి వారు. అంతేగాక భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారి చరిత్ర విషయాలు సేకరించే భాగ్యం కేవలం శ్రీ మాష్టరుగారి వలననే కలిగింది. శ్రీ స్వామివారి నుండి ఎన్నో దివ్యానుభవాలు పొందిన నేను గొలగమూడిలోని వారి సమాధి యొద్ద శాశ్వతంగా నివసించేందుకు ప్రేరణ నిచ్చిన పుణ్యమూర్తి శ్రీ మాష్టరుగారే.

ఏ సిద్ధపురుషుని దగ్గరకెళ్ళినా కొన్ని గంటలలో, లేకుంటే కొన్నిరోజులు మాత్రమే ఉండగలము. కాని ఎక్కువగా కలిచేడు గ్రామ ప్రాంతములో పర్యటించే శ్రీ స్వామివారిని సిద్ధపురుషులని నేను గుర్తించేటట్లు చేసి షుమారు ఏడెనిమిది సంవత్సరాలు వారి దివ్య సన్నిధిలో గడిపేటట్లు చేసిన మహనీయమూర్తి వారు. శ్రీ స్వామివారంటే ఏమిటో ఈనాడు నా భావం మీముందు స్పష్టంగా విన్నవించలేను. కాని అట్టి దివ్యభావన నాకు కల్గేందుకు కారణం నా గొలగమూడి నివాసంద్వారా నిత్యం వినే భక్తుల దివ్యానుభవాలే. అగ్ని దగ్గరున్న వారి గుడ్డల తేమ, వారి ప్రయత్నమే లేకుండా ఆరిపోయినట్లు సిద్ధపురుషుల

సన్నిధిలో ఉన్నంత మాత్రాన మన దుష్టసంస్కారాలు మన సాధనతో నిమిత్తం లేకుండా రాలిపోతాయని పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు చెప్పిన వాక్యమెంత సత్య సమ్మతమైనదో నాకనుభవమైంది. ఇన్నివిధాలుగా నన్నుద్ధరించడమే గాకుండా జీవితాంతము నాకు ఉపయోగకరమైన నాలో మార్పు తెచ్చే దివ్యవాక్కులను అనుగ్రహించిన మహనీయ మూర్తి వారు.

వారి దివ్యవాక్కుల వెనుక ఎంత గొప్ప ధర్మసూక్ష్మాలు ఇమిడియున్నాయో అవగతమయ్యేందుకు నాకు షుమారు ఇరవై సంవత్సరాల కాలం పట్టింది. ఇక వాటిని ఆచరణ యోగ్యం చేసుకోవాలంటే ఎన్ని జన్మలు పట్టాలో నాకర్థంకావటం లేదు. ఇందులోని ప్రతిమాట మానవజాతి ఉద్ధరణకు చక్కని సోపానమై ఉన్నదని నా దృఢ నమ్మకము.

''నా నోటిగుండా వచ్చిన ప్రతిమాట వ్రాసి పెట్టుకో సుబ్బరామయ్యా, నీకు భవిష్యత్తులో పనికొస్తాయి'' అన్న వారి దివ్యవాణిని నేను సంపూర్ణంగా నెరవేర్చలేక పోయాను. వారి ఎడల నాకుగల కృతజ్ఞతా భావాన్ని తెలుపుకొనేందుకే ఈ వాణి సుమాంజలి వారి పాదములకర్పిస్తున్నాను.

ఇట్టి సదవకాశము నాకు కల్గించిన భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారికి, శ్రీ సాయినాథునికి, పూజ్యపాదులు శ్రీ మాష్టరుగారికి అనంతకోటి సాష్టాంగ దండ ప్రణామములు.

ఎడతెరపి లేకుండా తన ఇష్టమొచ్చినట్లు మన మనస్సు ఆలోచనలరూపంలో ఒక నదివలె నిరంతరం సాగుతూ నిద్రలోకూడా స్వప్నాల రూపంలో మనలను వేధిస్తుంది. ఇట్టి మనస్సును మన స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకునే ప్రయత్నంలో మనకు ప్రీతిపాత్రులైన వారిని గూర్చి చదవడం, ఆ చదివినదాన్ని మననం చేయడం, ఆ సద్గుణాలను మనంకూడా అలవరచుకునే ప్రయత్నం చేసేందుకు ఈ చిన్న గ్రంథం ఉపయోగపడాలని నా మనస్సును వారి దివ్య లీలారూపంలో త్రిప్పేందుకు నాకు సహకరించేటట్లు చేయమని శ్రీ మాష్టరు గారిని ప్రార్థిస్తున్నాను.

శ్రీ మాష్టరుగారి బోధలన్నీ అనంతములు. వారి బోధనా పద్ధతులు కూడా అనంతములు. ఇట్టి అనంత జ్ఞానరాశిని గ్రంథస్థం చేయడం నాలాంటి అల్పజ్ఞునకు సాధ్యముకాదు. కానీ కేవలం నా అవసరాన్నిబట్టి వ్రాస్తున్నాను. వాటిని సౌలభ్యముకొరకు

1. వాచస్పతి 2. ఆచరణ 3. ఆధ్యాత్మికత 4. లెటర్స్ 5. నాకనుగ్రహించిన దివ్య సంపద. 6. హోత్ దరూన్ చలాల్. అనే శీర్షికల క్రింద విభజించి వ్రాస్తున్నాను.

శ్రీ మాష్టరుగారు చెప్పినట్లు కూర రుచిగా ఉందా లేదా చెప్పగలం కాని ఇందులో ఉప్పెంత ఉంది, కారమెంత ఉంది చెప్పలేము. వారి దివ్యస్మృతులే మనకు మధురాతి మధురమైన వంటకాలు.

ఈ గ్రంథమందలి లోపములను సహేతుకముగా నా దృష్టికి తెచ్చినట్లయిన మరుసటి ముద్రణలో సవరించుకోగలను.

నమస్తే!

పెసల సుబ్బరామయ్య

సమర్థ సద్గురు శ్రీ సాయినాథాయ నమః
ఆచార్య శ్రీ భరద్వాజ గురవే నమః

మాస్టారుతో మొదటి పరిచయం

మృగాన్ని మనిషిగా మార్చిన మహనీయమూర్తి

1966లో నా వివాహమైంది. తలుపూరులో బి.ఇడి. సైన్సు అసిస్టెంట్‌గా పనిచేస్తున్నాను. వాలీబాల్, బ్యాట్‌మెంటు ఆటలు, భార్యతో కాలక్షేపం, క్లాసులో చిలక పలుకులు పలకడం – ఇంతకంటే ప్రపంచమే తెలియని పశుప్రాయమైన జీవితమది. మా ఇంటికి నలభై గజాల దూరంలో శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు వేపచెట్టు క్రింద విడిది చేసియున్నారు. గ్రామస్తులు గుంపులు గుంపులుగా దర్శించిపోతున్నారు. నన్ను మా ప్రక్కింటివారు ఆహ్వానించినా నేను శ్రీ స్వామివారి దర్శనార్థం వెళ్ళేవాణ్ణి కాను. కామాంధునకు కళ్ళు కనబడవంటే ఇదే కాబోలు! అని ఇప్పుడనిపిస్తుంది. నా తెల్లని డ్రస్సు, శరీరబలం, ఎంత గర్వమో అప్పుడు!

తలుపూరు నుండి కలిచేడుకు బదిలీ అయింది. ఒక అమ్మాయి, అబ్బాయి కలిగారు. అయినా నా జీవితంలో మార్పు లేదు. విద్యానంద స్వామి వారి ఉపన్యాసం విని భగవద్గీత చదివాను. అర్థంకాలేదు. అది మొదలు నా ఇష్టదైవమైన శ్రీకృష్ణుని ఆరాధిస్తూ శ్లోకాలు, అష్టోత్తరం చదివేవాణ్ణి. కాని తృప్తి, శాంతి లేదు. తిండి, ఆటలు, స్త్రీలోలత్వం, క్లాసులో పాఠాలు, ఎన్నాళ్ళయినా నా జీవితమింతే అనిపిస్తుంది. కాని అందులోనుండి బయట పడలేను.

డిసెంబర్ 1975న పూజ్యపాదులు మాష్టరుగార్ని కలిసాను. నా జీవితమే పూర్తిగా తారుమారైంది. మరురోజు నుండి ఆటలు మానేశాను. ఆహారం తగ్గిపోయింది. నిద్ర చాలా తగ్గిపోయింది. ఆదివారం వస్తే విద్యానగరులో మాష్టరుగారిని దర్శించాలని ఆరాటం. పశుతుల్యమైన

జీవన విధానం నుండి ఆనందమార్గంలో అడుగిడినాను. మాష్టరుగారిని ఎలా కలిసానో కొద్దిగా చెపుతాను.

మాష్టరుగారితో నా తొలిపరిచయం చిత్రంగా జరిగింది. నా దగ్గర 10వ తరగతి చదివి శ్రీ మాష్టరుగారి దగ్గర బి.ఎస్సి. చదివిన విద్యార్థి చి॥ అచ్చి రమణయ్య మాటల సందర్భంలో నన్ను తప్పక శ్రీ మాష్టరుగారిని కలువమన్నాడు. 'భరద్వాజగారి గొప్పతనమేమిటి, షేక్స్పియర్‌ను గూర్చి ఏమి చెపుతాడు?' అని అడిగాను. ''వారిని గూర్చి నేను చెప్పలేను సార్. మీరే కలసి మాట్లాడండి. తెలుస్తుంది'' అని చెప్పి మూడవనాడు కలిచేడు వస్తున్నారని కూడా చెప్పాడు. నేను మరచిపోతాను, నీవే వచ్చి తీసుకు పొమ్మన్నాను. సరేనని వెళ్ళాడు.

మూడవనాడు సాయంకాలం శ్రీరామమందిరం దగ్గరకు నేను, నా మిత్రుడు టి.వి. శేషగిరిరావుగారు వెళ్ళాము. అదే సమయంలో మాష్టరు గారిని వేదికమీదకు ఆహ్వానించడం, మాష్టరుగారు రావడం జరిగింది. మాష్టరుగారు 'గురుమధ్యే స్థితం విశ్వం' అనే ప్రార్థనా శ్లోకం చదివి ఒక్క నిముషం ఆగి, 'ఎంత చిత్రమో చూడండి,' అన్నారు. వెంటనే సభాస్థలి నిశ్శబ్దమైంది. ఇక్కడ ఫ్యాను, మైకు, లైటు పనిచేస్తున్నాయి. అక్కడ పిండి మిల్లు, ఆప్రక్క గుడ్డల మిషను పనిచేస్తున్నాయి. ఎందువల్ల? కరెంటువల్ల. కరెంటు ఎలా పుడుతుందో తెలుసా? ఏమీలేదు, నీటి ప్రవాహానికి అడ్డకట్టవేసి ప్రవాహం ఆపుతారు, కరెంటు వస్తుంది. అంతే. అదెలా సాధ్యం అనుకోవద్దు. డ్యాంకు ముందు ఒక పెద్ద ఫ్యాను ఉంటుంది. దాని ఇరుసుకు మాగ్నెట్ తగిలిస్తారు. దానిచుట్టూ రాగితీగల చుట్ట ఉంటుంది. డ్యాంలో నీరు ఫ్యానుపై పడే ఏర్పాటుంటుంది. అందువల్ల ఫ్యాను తిరుగుతుంది. గనుక మాగ్నెట్ తిరుగుతుంది. రాగితీగల చుట్టలో కరెంటు పుడుతుంది. ఇదే మన సైకిల్ డైనమాలో గూడా జరిగేది. మన ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని ఆపగలిగినట్లయితే ఈ కరెంటు కంటే మహత్తరమైన కరెంటు మనలో పుడుతుంది. దానితో చనిపోయిన వాళ్ళను కూడా బ్రతికించవచ్చు. మరి ఈ కరెంటు అలాంటి మహత్తర కార్యాలు చేయలేదు. మీ గ్రామానికి వచ్చే శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు అలా ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని ఆపిన మహనీయుడే. వీరేకాదు, వాకాడులో

యజ్ఞం చేయించే శ్రీ నారాయణ మహరాజ్ అలాంటివారే. వీరే కాదు శ్రీ రమణమహర్షి, షిరిడీసాయి, రామక్రిష్ణ పరమహంస, తాజుద్దీన్ బాబా, శ్రీ రంగన్నబాబుగారు, పూండి స్వామివారు, ఇలా ఎందరో మహనీయు లున్నారు. వాకాడులో యజ్ఞం చేయించే నారాయణ మహరాజ్‌గారి ఆటలు కట్టించాలని కొందరు తుంటరి కాలేజీ విద్యార్థులు వచ్చారు. వారు మాట్లాడకముందే వారంతకుముందు చేసిన తుంటరి పనులన్నీ ఏకరువు పెట్టి వారి నోరు మూయించారు. అంతటితో వారు వెళ్ళిపోయారు. కావాలంటే వారిని వచ్చి చూడండి. ఇలాంటి మహనీయులలో అగ్రగణ్యులు శ్రీ షిరిడీసాయి అని చెప్పి శ్రీ సాయిలీలామృతమంతా సంక్షిప్తంగా చెప్పారు. ఎవరైనా మాట్లాడాలంటే కల్యాణరాం గని దగ్గరకు వచ్చి మాట్లాడవచ్చని చెప్పి వేదికదిగి వెళ్ళారు.

మేము కల్యాణరాం గనిదగ్గరకు వెళ్ళేసరికి మాష్టరుగారు అక్కడి ఆఫీసు గదిలో కాలేజీ విద్యార్థులతో మాట్లాడుతున్నారు. ఆ విద్యార్థులంతా నా స్టూడెంట్సే. నన్ను చూస్తూనే, ''అయ్యవారు మాష్టరుగారిని ఏమైనా అడుగు తారు'' అంటూ అందరూ నిశ్శబ్దమైనారు. ''ఏమైనా అడగండి'' అంటూ మాష్టరుగారు నన్ను హెచ్చరించారు. ఇక తప్పుకోలేక ఒక ప్రశ్న అడిగాను. ''సార్! ఇందుగలడందులేడని సందేహము వలదు అన్నట్లు ఈ విశ్వమంతా భగవంతుడే గదా! మరి మన వేలు మనం కొరుక్కు తినం గదా, మరి అరటిపండు కూడా భగవంతుడే కదా. దాన్ని వారికర్పించడమేమిటి? వారు తినడమేమిటి?'' అని అడిగాను. వారెన్నో విధాల చెప్పారు. నాకు సంతృప్తి కలుగలేదు. కొంతసేపు విద్యార్థులతో మాట్లాడి మరలా నన్ను 'మీ ప్రశ్న ఏమైంది?' అని అడిగేవారు. వారలా నాలుగుసార్లు అడిగినా నాకు సంతృప్తికరం గాలేదు. అప్పటికే రాత్రి 1 గంటకు పైన అయింది. ''రేపు ఉదయం 8 గంటలకు శ్రీ వెంకయ్యస్వామి దగ్గరకు - ఈ ప్రాంతమందలి సిద్ధలయ్య కొండకు – పోతాము. వచ్చేవారు రావచ్చు'' అని చెప్పి అందరినీ పంపేశారు. తెల్లవారి సరిగ్గా మేము వెళ్ళేసరికి మాష్టరుగారు ప్రయాణమై వస్తున్నారు.

మార్గమధ్యంలో నన్ను చొక్కా లాగి ఆపి, విద్యార్థులను ముందు పోతుండమన్నారు. తిరిగి ''మీ ప్రశ్న ఏమైంది?'' అని మొదలుపెట్టారు. శ్రీ స్వామివారి దగ్గర కొచ్చేసరికి నాలుగుసార్లు వివరించారు. మధ్యలో కొంత

కాలవ్యవధి ఇస్తూ వచ్చారు – చెప్పినదాన్ని నేను అవగాహన, ఆలోచనతో ఒక అంగీకారానికి వస్తానని. నేను మారలేదు. శ్రీ స్వామివారి దర్శనం అమోఘము. మాస్టరుగారిని శ్రీ స్వామివారు ఎన్నెన్నో లక్షలు కట్టమంటారు. మాస్టరుగారు తన దగ్గరున్న డబ్బంతా సమర్పించి, వచ్చిన విద్యార్థుల దగ్గరున్న పైకమంతా తీసి సమర్పించారు. ఇంకా కట్టమంటారు శ్రీ స్వామివారు. శ్రీ మాస్టరుగారు ఒక్క నమస్కారం చేసి కట్టాను స్వామీ అంటారు. శ్రీ స్వామివారు మరలామరలా అలా అడగడం వీరు అలానే చెప్పడం జరిగింది. తర్వాత ఆశీర్వాద చీటి ఇచ్చి, ప్రసాదం ఇచ్చిపంపారు. ప్రక్కనున్న దేవాలయం దగ్గర మాస్టరుగారు కూర్చున్నారు. తిరిగి నన్ను ''నీ ప్రశ్న ఏమైంది'' అని మొదలుపెట్టారు. నేను నిర్మొహమాటంగా ''మీరు చెప్పేది నాకు నచ్చలేదు'' అని చెప్పేశాను. వెంటనే మాస్టరుగారొక కాగితం మీద జిల్లెళ్ళమూడి అమ్మ, శ్రీ రంగన్నబాబుగారు, పెద్ద బాలయోగిగారు, చివటం అమ్మ, శ్రీ పూండి స్వామి, శ్రీ నారాయణ మహరాజ్‌గారి అడ్రసులు, ఎక్కడ బస్సు ఎక్కాలి, ఎక్కడ దిగాలి వగైరా వ్రాసి ''ఈ మహాత్ములను దర్శించండి. మీరు అడుగకనే మీ ప్రశ్నకు సమాధానమొస్తుంది'' అని చెప్పారు. అంతదూరం నేను వెళ్ళలేనని ఆ కాగితం తీసుకోను నిరాకరించాను. మాస్టరు గారు ఎంతో బలవంతంగా, ''నీవు పోకుంటే మానె ఈ కాగితం నీ దగ్గరుంచ''మని నా జేబులో పెట్టారు. అంతే! నా పని పూర్తయిపోయింది.

మూడవనాడు శ్రీ నారాయణ మహరాజ్‌గారిని చూడాలని వాకాడు వెళ్ళాను. అక్కడే మాస్టరుగారిని కూడా దర్శించి విద్యానగర్ వచ్చాను. అదృష్టంకొద్దీ శ్రీ రంగన్నబాబుగారు మాస్టరుగారింటికి వచ్చి యున్నారు. ఒకేసారి ముగ్గురు మహనీయుల దర్శనమైంది.

విద్యానగర్‌లోని మాస్టరుగారి రూములో నా అనుభవం మరువరానిది. మేము వెళ్ళేసరికి శ్రీ రంగన్న బాబుగారు లోపల నిద్రపోతున్నారు. మాస్టరు గారి ముందురూము నిండా భక్తులు క్రిక్కిరిసి ఉన్నారు. ఒకామె శ్రీ రంగన్న బాబుగారి దివ్యలీలలు శ్రీ మాస్టరుగారికి వివరిస్తున్నది. శ్రీ మాస్టరుగారి ఆదేశంపై మమ్మలను కూడా సర్ది కూర్చోపెట్టుకున్నారు. కొంతసేపటికి ఆపుకున్నా ఆగకుండా నాకు కన్నీరు ప్రవహిస్తున్నది. ఇక తట్టుకోలేక లేచి మిద్దెమీదకు వెళ్ళి వచ్చాను. తిరిగి అదేవిధంగా వుంది. ఈ దఫా

శ్రీ రంగన్నబాబుగారి లీలలు వినకుండా ప్రక్కకు పోదల్చలేదు. కొంతసేపటికి నాకేమైందో తెలియదు. పాతవ్యక్తిలాగా అందరిని దాటుకొని మాస్టరుగారి వెనుక వుండే చిన్న గదిలోకి వెళ్ళాను. అక్కడున్న స్త్రీలు పళ్ళెంలోని విభూతి ఒక పేపరుమీద పోసి ఆ పళ్ళెంలో నేను వంట చేసుకునేందుకు తీసుకుపోయిన బియ్యం పోసి ఆ బియ్యంపైన ''ఓం సాయి'' అని వ్రేలుతో వ్రాసి మాస్టరుగారి ముందు ఆ పళ్ళెంపెట్టి వారికి నమస్కారం కూడా చేయకుండా కన్నీళ్ళతోనే వచ్చి కూర్చున్నాను. నా కన్నీళ్ళకు కారణం లేదు. అది ఒక దివ్యానుభూతి. దాన్ని శ్రీ మాస్టరుగారు గమనిస్తూనే ఉన్నారు కానీ ఏమీ ప్రస్తావించలేదు. అది మొదలు ప్రతివారం విద్యానగర్ వెళ్ళి శ్రీ మాస్టరుగారిని దర్శించేవాణ్ణి. నేనేమీ అడగను. వారు నాకేమీ చెప్పరు. వారి దర్శనం, వారి దివ్యవాక్కు వినడంలో నాకు గొప్ప ఆనందం ఉండేది. వారి ప్రభావం నామీద ఎంతగా ఉండేదో చెప్పలేను. నాలోని మార్పును నాకంటే చక్కగా మా శ్రీమతి గుర్తించింది.

శ్రీ మాస్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్ళి వచ్చాక నేను చాలా ప్రశాంతంగాను, గంభీరంగాను, ఆనందంగాను ఉండేవాణ్ణి. ఏ కారణం చేతనైనా ఒక్కవారం వారి దర్శనం చేయకుంటే వెంటనే ఆ లోటు నాలో కొట్టొచ్చినట్టు ప్రకటమయ్యేది. ఎంతో విసుగుగాను, చికాగ్గాను, కోపంగాను ఉండేవాణ్ణి. గనుక నా శ్రీమతి నన్ను విద్యానగర్ వెళ్ళిరమ్మని ప్రోత్సహించి పంపేది. అక్కడ నుండి రాగానే నా ప్రవర్తనలో ఎంతో మార్పు ఉండేది. నేనెన్నో ప్రశ్నలు మాస్టరుగారిని అడగాలని కాగితంమీద వ్రాసుకొని వెళ్ళేవాణ్ణి. చిత్రంగా నేనా ప్రశ్నలు వారినడగకుండానే వారు ఇతరులతో మాట్లాడే మాటలనుండి నా ప్రశ్నలకు సమాధానాలు వచ్చేవి. ఒకరోజు అన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానాలు వచ్చాయి. ఒక్క ప్రశ్న మాత్రం మిగిలిపోయింది. శ్రీ మాస్టరుగారు చివరగా లేచి ఇంట్లోకి పోతూ ''రమణవాణి'' అనే పత్రిక నాకిచ్చి చదువుకోమన్నారు. చిత్రం! మొదటి పేజీలోనే నా ప్రశ్నకు సమాధానముంది. ఇప్పుడు ఆ దివ్యసన్నిధిని నేను పొందే భాగ్యం ఈ జన్మకికలేదుగదా!

భక్తుల హృదయాల్లో ప్రేమ భావం ప్రతిష్ఠించడం ఆ సద్గురు మూర్తికే చెల్లింది. ఉదాహరణ :- మొట్టమొదటిసారి మమ్మలనందరినీ కృష్ణమూర్తిగారింటికి భోజనాలకు పంపారు. అక్కడ టేబుల్స్, కుర్చీలు చూచి అది ఒక హోటలనుకున్నాము. అక్కడ భోజనం పెట్టే విధానం చూచాక

మా గుండె చెరువైంది. విస్తర్లో వడ్డించిన కూర, పొడి, పచ్చడి వగైరాలో ఏది అయిపోతే అది వెంటనే మనం అడగకుండానే మరలా వడ్డిస్తున్నారు. నెయ్యి మరలా మరలా వేస్తున్నారు. ఈవిధంగా పెడితే ఈ హోటలు వారికేమి గిట్టుబాటవుతుంది అని నా మిత్రుడు, నేను మధనపడ్డాము. వెంటనే నా మిత్రుడు అక్కడున్న ఒకరిని ఆ విషయం అడిగేశాడు. ''ఇది హోటలు కాదు. వారు మాస్టరుగారి భక్తులు. వారేమిస్తారో, వీరేమి తీసుకుంటారో అది సాయికే ఎరుక. మనం తృప్తిగా భోంచేయడమే వారి ధ్యేయమని'' చెప్పారు. అంతటి ప్రేమ భావాన్ని వారి హృదయాలలో నాటిన శ్రీ మాస్టరుగారి ప్రేమ తత్వానికి సహస్ర ప్రణామములు.

శ్రీ మాస్టరుగారితో మొదటి పరిచయము

ఈనాడు నాకు చాలా వింతగాను, ఆశ్చర్యంగాను తోస్తుంది. కాని ఆనాడు నాకేమీ అనిపించలేదు. అదేమిటంటే మా మొదటి పరిచయం లోనే నా జీవితానికి అవసరమైన నాలుగు విషయాలూ చెప్పేశారు.

1. సాధనయొక్క పరమగమ్యం చంచలమైన మనోచలనాన్ని ప్రయత్న పూర్వకంగా వివేక విచారాలతో ఆపడం అని బోధించారు. అదే మహనీయులందరూ చేసింది అన్నారు.

2. వడ్డీ వ్యాపారం చేయడం కుమార్తెకు వేశ్యవృత్తి నేర్పడం వంటిదన్నారు. ఆనాటితోనే ఆపనికి స్వస్తి చెప్పాను. బ్యాంకులో వేస్తే అనేకవిధాల దేశానికి ఉపయోగపడుతుంది గనుక మనకేదైనా మిగిలితే బ్యాంకులో ఉంచుకోసాగాను.

3. సినిమాలకు మనమిచ్చే ప్రతిపైసా బ్లాక్ మార్కెటీర్ల పర్సులోకి పోతుందని గుర్తించమన్నారు. అంతే నేటికి షుమారు ఇరవైరెండు సంవత్సరాల నుండి సినిమాలు బొత్తిగా మానేశాను. షిరిడీ సాయి బాబా, లవకుశ, వీరాంజనేయ ఈ మూడు సినిమాలు మాత్రం చూచాము. భార్యాబిడ్డలను సినిమా హాలులో వదిలి నేను బయట తిరుగుతుండటం, సినిమా వదిలే టైంకు తీసుకురావడం జరుగుతుండి.

4. ''మహనీయుల దర్శనం వల్ల నీకు సర్వం సిద్ధిస్తుంది. నీవు వారినేమీ అడగనక్కరలేదు'' అని మహనీయుల అడ్రసుల లిస్టు ఇచ్చారు. దర్శించమన్నారు. నా ప్రయత్నం లేకుండానే వారి కరుణతో దర్శించాను. ఆనంద డోలికలందుకున్నాను.

ఇంతటి మహత్తర మార్పు నాలో కల్గించిన ఆచార్యుల వారికి కేవలం నమస్కారములకంటే అన్యమేమి సమర్పించగలను!

సమర్థ సద్గురు శ్రీ సాయినాథాయ నమః
ఆచార్య శ్రీ భరద్వాజ గురవే నమః

వాచస్పతి

మహాత్ముల తీర్పు

''నోరు నొవ్వంగ హరికీర్తి నుడువడేని
కలుగనేటికి తల్లుల కడుపు చేటు'' (భాగవతం)

హరికీర్తి అంటే హరియొక్క గొప్పదనం అని అర్థం. ఆ శ్రీహరి మానవాకారం ధరించి మనమధ్య మెలిగి నేటి కాలానుగుణ్యముగా వారి వారి స్థాయికి తగినట్లు జ్ఞానబోధచేసి తళుక్కున మెరిసి చటుక్కున మాయమైన అపూర్వ రూపమే శ్రీ భరద్వాజ మాస్టరుగారు. ఈ క్రింది వ్యాసాలలో మొదట వారు శ్రీహరియొక్క అవతారమని నిరూపించే నిదర్శనాలు చెప్పి, తర్వాత వారి బోధలు, దివ్య వాక్కులు చెపుతాను.

వారినిగూర్చి మరో నందదీపం, మహాత్ముల ముద్దుబిడ్డడు మరియు సాయిబాబా ప్రత్యేక సంచిక వుండగా మరలా ఇదెందుకనడం సహజం. (1) శ్రీహరి కథామృతం ఎంత విన్నా - ఎంత వ్రాసినా తనివి తీరదు. అట్టి దివ్య చరిత్ర, దివ్యవాక్కులు, వారి దివ్యగుణాలను గూర్చి మననం చేసేకొద్దీ అదే సత్సంగమై మనలోనూ అట్టి దివ్య గుణాలేర్పడేందుకు అంకురార్పణ జరుగుతుంది. అదే ముక్తికి మొదటి సోపానము.

(2) వారు నేటికీ నిత్యసత్యులై వారిని నమ్ముకున్నవారిని ఎల్లవేళలా కంటికిరెప్పలా కాపాడుతున్నారన్న నగ్నసత్యాలు తెలిసినప్పుడు, వారు శరీరంతో వుండగా వారే దైవమని నమ్మి సేవించినవారికి వారు ఇప్పుడు లేరనే కొరతతీరి ఇప్పుడు కూడా వారియెడల సరైన అవగాహనతో – వారిని ప్రార్థించి వారినుండి తగు సహాయము పొందగలరనే ఆకాంక్షతో వ్రాయడమైనది. వారియందు

నిజమైన ప్రేమాభిమానములు కల్గిన ఆత్మీయులు పిలిచినా, పిలువకున్నా, వారు ఆత్మస్వరూపులై అనుక్షణమూ తనను నమ్ముకున్నవారిని కంటికి రెప్పవలె కాపాడుచున్నారని రాబోవు వ్యాసాలలో విశదమవుతుంది.

శ్రీ భరద్వాజ మాస్టరుగారెవరు? సిద్ధపురుషులతీర్పు.

పరిపూర్ణ సిద్ధపురుషులైన శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారికి మాస్టరుగారు శ్రీ మహావిష్ణువుగా దర్శనమివ్వడం, ఆ తర్వాత వారు మాస్టరుగారిని మరొక్కసారి చూడాలని తపించిపోవడం మాస్టరుగారి సోదరులైన శ్రీకృష్ణమాచారిగారికి లెటరువ్రాసి మాస్టరుగారిని తనవద్దకు పంపమని అర్థించడం, మాస్టరుగారు పాకలపాటి గురువుగారి యొద్దకు వెళ్ళివచ్చాక వారివెనుకనే పాకలపాటి గురువుగారు విశాఖపట్నం వచ్చి మాస్టరుగారిని మరొక్కసారి తనివితీరా చూచి వెళ్ళడం మొ॥ విషయాలన్నీ పాకలపాటి గురువుగారి చరిత్రలో చదివాము. మాస్టరుగారు మానవజాతికి వెలుగుబాట చూపేందుకు అవతరించిన శ్రీహరియేనని ఒక పూర్ణ సిద్ధపురుషుని తీర్పన్న మాట అది.

2వ నిరూపణ :- ఇదే విధంగా సాయినాథుని ప్రతిరూపమైన భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారి తీర్పు చూద్దాము. శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారి యొద్ద భీష్ముని పట్టుదలగలవాడని శ్రీ స్వామివారిచేత ప్రశంసించబడిన రోశిరెడ్డి అనే శిష్యుడుండేవాడు. వీరి సేవానిరతికి సంప్రీతుడైన స్వామివారు వీరి మనస్సులోని సమస్యలకు దృశ్యరూపంగా సమాధానం చూపేవారు. వీరికి కనిపించే దృశ్యాలు మనోజనితాలు కావని, అవి నిజ జీవితంలోని సత్యాలనీ తెల్పే రెండు విషయాలు చెప్పి తర్వాత మాస్టరుగారి విషయాన్ని చెప్పడం సమంజసం.

ఒకరోజు రోశిరెడ్డి తన భార్యాబిడ్డలు ఈ వర్షాలలో ఎలా ఉన్నారోనని ఇంటిని గూర్చి తలచాడు :- వెంటనే వీరికొక దృశ్యం గోచరించి అందులో ఆ సమయంలో ఇంటిలో ఎవరేమి చేస్తున్నది, సజ్జమాసూలు ఎలా చేస్తున్నదీ, నిమ్మకాయలు ఎలా కోసిందీ చూచాడు. మూడవనాడు వీరి కుమారుడొస్తే - విచారించగా తనకు దృశ్యంలో గోచరించిన విషయాలే ఆ సమయంలో ఇంటిలోనివారు చేస్తుండినట్లు రూఢి అయింది. ఇదే విధముగా అనేకమంది

వ్యక్తులను గూర్చి వీరు దృశ్యరూపంలో చూచిన విషయాలు తరువాత వారి ప్రవర్తనలో సత్యమని నిరూపించబడ్డాయి. గనుక మాస్టరుగారిని గూర్చి వీరికి శ్రీ స్వామివారిచ్చిన దృశ్యంకూడా శ్రీస్వామివారి సత్యమైన తీర్పేనన్నమాట.

భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారి సమాధి మందిర శంకుస్థాపన రోజు మాస్టరుగారు శ్రీ స్వామివారి దర్శనార్థం శ్రీ స్వామివారిని సమీపించారు. మాస్టరుగారు శ్రీ స్వామివారికి పది అడుగులదూరంలో వుండగానే సాయి భక్తులందరూ మాస్టరుగారికి జయ జయ ధ్వానాలు చేస్తూ, పాదాభివందనాలు చేస్తూ, పెద్దగుంపు తయారై మాస్టరుగారిని కదలనివ్వలేదు. శ్రీ స్వామివారి దగ్గర అలా చేయవద్దని మాస్టరుగారెంత చెప్పినా వినిపించుకోకుండా భక్తులు నమస్కారాలు చేస్తున్నారు. ఈ విధంగా ప్రజలకు కాళ్ళప్పగించి నమస్కారాలు చేయించుకోవడం శ్రీ స్వామివారి పద్ధతికి విరుద్ధం గనుక రోశిరెడ్డిగారికి బాధకల్గింది. ''స్వామీ! తమవంటి మహనీయులే కాళ్ళు తాకనివ్వరే, మరి ఈ భరద్వాజ సంగతేమిటి? ఈయన స్థాయి ఏమిటి? ఎందుకిట్లా పాడైపోతున్నాడు?'' అని స్వామికి మనస్సులో చెప్పుకొని మథనపడ్డాడు. వెంటనే వీరి కన్నులు మూతపడి ఒక దివ్య దృశ్యం కనిపించసాగింది. అందులో మాస్టరుగారొక ఎడారిలో నిలబడియున్నారు. సమీపాన రోశిరెడ్డియున్నారు. ఒక్కక్షణంలో మాస్టరుగారు శంఖుచక్రాలు ధరించి శ్రీ మహావిష్ణువయ్యాడు - కానీ గడ్డం అలానే వుంది. మహావిష్ణువు పాదాలక్రింద మాత్రం కొంతవరకు నవనవలాడే పచ్చిగడ్డి మంచుబిందువులతో మెరిసిపోతుంది. వెంటనే రోశిరెడ్డి ఒక దున్నపోతుగా మారి మాస్టరుగారి పాదాలచుట్టూవున్న పచ్చిగడ్డి మేస్తున్నాడు. ఈ దృశ్యం కొన్ని నిమిషాలు కనిపించి ముగిసింది. స్పృహకల్గాక దృశ్యం విషయం స్పష్టంగా గుర్తుంది. తన మనసులోని సందేహానికి శ్రీ స్వామివారిచ్చిన సమాధానమదని రోశిరెడ్డి గుర్తించాడు.

అంతవరకు మాస్టరుగారి ప్రవర్తనను తప్పుపట్టి నాతోగూడా అనేకసార్లు తక్కువచేసి మాట్లాడిన రోశిరెడ్డి, ఆ సాయంకాలం శ్రీ మాస్టరుగారి పాదాలకు సాష్టాంగనమస్కారం చేశాడు. నాకు అంతులేని ఆశ్చర్యం కల్గి ఈ వింత ప్రవర్తనేమిటని రోశిరెడ్డిని అడుగగా పై విషయమంతా పూస గ్రుచ్చినట్లు చెప్పి, ''సుబ్బరామయ్యా! నీ పుణ్యం గట్టిది గాబట్టి సరైన గురువు చిక్కాడు.

ఆయన చెప్పినట్లు చేస్తే బాగుపడతావయ్యా - ఆయన సామాన్యుడు కాడు!'' అని చెప్పి తర్వాత గూడా అనేకమార్లు మాస్టరుగారిని ప్రశంసిస్తుండేవాడు. ఇది మాస్టరుగారిని గూర్చి భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్య స్వామివారి తీర్పు.

శ్రీ స్వామివారి భక్తురాలైన తులసవ్వ కుమారుడు ఆదినారాయణ రెడ్డి కారుడ్రైవరు పోలు మస్తానయ్య ఇలా చెప్పుతున్నారు : ఒకరోజు మాస్టరుగారు శ్రీ స్వామివారి దగ్గరకొచ్చి, 'నమస్కారం స్వామీ!' అన్నారట. అప్పుడు శ్రీస్వామివారు, ''నమస్కారమయ్యా'' అని ఎంతో ప్రేమపూర్వకమైన గొంతుతో ప్రతినమస్కారం చేశారట. శ్రీ స్వామివారు ప్రతినమస్కారం ఒక్క మాస్టరుగారికి తప్ప మరెవ్వరికీ చేయలేదు. గనుక మాస్టరుగారెంత గొప్పవారో తెలుస్తుందంటారు మస్తానయ్య. వ్రాయసాగితే ఇలాంటి నిదర్శనాలెన్నయినా వ్రాయవచ్చు.

నిత్యసత్యుడు :- మహాసమాధి అనంతరంకూడా మానసికంగా తన్నాశ్రయించినవారికి మాస్టరుగారు తన సహాయ సలహాలందిస్తున్నారు. మనం వారిని ప్రార్థించని సమయాలలోకూడా మనకు వారు సహాయపడటమంటే వారు సాక్షీభూతులుగా సర్వభూత హృదయాంతర్వర్తియై వెలుగొందు తున్నారని తెలుస్తుంది. ఈ విషయాలను కర్నూలు నటరాజ బాబాగారి అనుభవాలేగాక ఇతరుల అనుభవాలుకూడా ఋజువు చేస్తున్నాయి.

నటరాజ బాబాగారిలా వ్రాస్తున్నారు :- నేను 1986 నుంచి మాస్టరుగారి గ్రంథాలు పారాయణ చేస్తున్నాను. అప్పటినుండి సాయినాథుడు నాకు స్వప్నదర్శనాలిస్తూ మాస్టరుగారిని గూర్చి, పారాయణనుగూర్చి అనేక విషయాలు బోధిస్తున్నారు. ముఖ్యంగా 'సాయిసన్నిధి' చదివాక వారిపైగల గురుభావం హిమాలయాలకు పెరిగింది. అయితే నా దురదృష్టంకొద్దీ నాకు వారిని చూచే భాగ్యం కలుగలేదు. మాస్టరుగారు సమాధి చెందారని తెలిసి నా ఆవేదనకంతులేదు. మనసు శూన్యమై నిలిచింది. నాలాంటి వారెందరికో మార్గోపదేశం చేసి శాంతిని పంచిన మాస్టరుగారు - ఇంకా ఎందరికో మేలు చేయవలసిన వారిని అర్థాంతరంగా ఇలా తీసుకవెళ్ళావేమి బాబా? అని భోరున ఏడ్చాను. నాటిరాత్రి శ్రీసాయి స్వప్నంలో నాకు చెప్పిన మాటల సారాంశమిది :

''మాస్టరుతో నాకు చాలా పనుంది. వారు శరీరధారులైవుంటే చేయజాలని పనులు ఇప్పుడు చేతనాస్వరూపులై చేయగల్గుచున్నారు. ఈ విశ్వశాంతి కార్యక్రమంలో నాకు సహాయం చేయటానికి మాస్టరుగారు శరీరం విసర్జించవలసి వచ్చింది.

నాకు అండపిండ బ్రహ్మాండమంతటా పనులున్నాయి. కోటానుకోట్ల గ్రహాలలోని గ్రహరాసుల బాగోగులు నేను చూడాలి. ఈ విశ్వశాంతి పరిరక్షణ కార్యక్రమంలో మాస్టరుగారితో నాకు చాలా పనుంది.

అయినా మాస్టరుగారు ఎక్కడికి పోయారు? ఎక్కడికీ పోలేదు. నేను సమాధి అనంతరం ఎలా ఉన్నానో ఆయనా అలానే ఇప్పటికీ వున్నాడు. ఎప్పటికీ వుంటాడు. చేతనాస్వరూపుడై నీకు మార్గోపదేశం చేస్తూనే వుంటాడు''. మాస్టరుగారు చిరంజీవులుగా వుంటారని, వారికి ప్రమోషన్ వచ్చిందనీ సాయి నోటినుండి విన్నాక నా ఆనందమునకు అవధులు లేకుండా పోయింది.

సమాధిపై కోర్టుకేసు :- ఈ విషయం తెలిసి నా మనసు మూగగా రోదించింది. అంత గొప్ప మాస్టరుగారిని గురించి కోర్టులో కేసు పెట్టారా? ఎంతోమంది ముముక్షువులకు మార్గంచూపే మహనీయునిపై కోర్టుకేసులు, వాదోపవాదాలా? సాయి ఏం చేస్తున్నారు? అనుక్షణం ఇవే ప్రశ్నలు నన్ను వేధిస్తూ సాయంత్రానికి నన్ను నేనే సముదాయించుకోలేక భోరున ఏడ్చేశాను. ఆ రాత్రి ఏదో కలవచ్చి - ఆ స్వప్నం అయిపోయింది. వెంటనే ఒక పెద్ద వెలుగు - ప్రశాంతత నన్నావరించాయి. ఆ వెలుగులో నుండి మాస్టరుగారు ప్రత్యక్షమైనారు.

''నా సమాధి విషయమై నీవెందుకు కలతపడుతావ్? మానావమానాలు, సుఖదుఃఖాలు సరిసమానంగా చూచుకోవాలి'' అని మాస్టరుగారు చిరునవ్వుతో చెప్పి ఒక గోడమీద చాక్‌పీసుతో ఆ వాక్యాలు వ్రాసి చూపించారు. ఇంకొక రెండువాక్యాలు అవధూతల గురించి వ్రాసి చూపారు. గానీ అవి గుర్తులేవు. అంతటితో స్వప్నం అంతమైంది. నేను మాస్టరుగారిని చూడకున్నా నాపై దయతో స్వప్న దర్శనమిచ్చి నన్ను ఊరడించారు. ఈ సూత్రాన్ని నేను నిజజీవితంలో ఆచరించాలని నాకు బోధించారని భావిస్తూ మాస్టరుగారికి బాబాకు కృతజ్ఞతాపూర్వక వందనములాచరిస్తున్నాను.

తప్పులు దిద్దే మాస్టరుగారు :

దత్తజయంతి సందర్భముగా సాయి ఇత్తడి విగ్రహము, వెండి పాదుకలు వుంచి రుద్రాభిషేకము చేసి సాయి సత్యవ్రతము చేయాలని మా సత్సంగం నిర్ణయించింది. తెల్లవారితే దత్తజయంతి. ఆ రాత్రి మాస్టరు గారు స్వప్న దర్శనమిచ్చి, 'అభిషేకం ఆ సాయి విగ్రహానికే కాక దత్తాత్రేయ విగ్రహంకూడా వుంచి చెయ్యాలి'' అన్నారు.

''మా ఇంట్లో దత్త విగ్రహం లేదు. మరి దత్తవిగ్రహం ఎవరి దగ్గరుంది?'' అన్నాను నేను.

''రమేశన్ గారింట్లో ఉందిగదా!'' అంటూ ఒక దత్త విగ్రహము ఒకచేత్తోను, రెండవచేత్తో సాయి విగ్రహము పట్టుకొని చూపించి, మాస్టరు గారు అదృశ్యమయ్యారు. ఎంతో ఆశ్చర్యానందాలతో ఉదయం ప్రయత్నించి సరిగ్గా పూజసమయానికి రమేశన్ గారింటినుండి దత్త విగ్రహం తెచ్చి కార్యం నెరవేర్చాము.

ఇందులో గ్రహించవలసినదేమంటే దత్తజయంతి సందర్భంగా దత్త విగ్రహాన్నికూడా వుంచి పూజించడం ఉత్తమమనే విషయం మేము విస్మరించిన విషయం మాస్టరుగారికి ముందే తెలుసన్నమాట! అందువల్లనే మేము అలాంటి పొరపాటు చేయకుండా సకాలంలో స్వప్నదర్శనమిచ్చి మా తప్పును సరిదిద్దే సలహా ఇచ్చారు. అంటే మనం ఏ క్షణాన ఏమి చేయబోతామో, అందులో తప్పొప్పులేమిటో ముందుగా తెలిసిన సర్వజ్ఞులన్నమాట. అంతేగాక అంత పెద్ద కర్నూలు నగరంలో ఎవరింట్లో ఏయే వస్తువులుండేది సర్వం తెలిసిన సర్వజ్ఞులన్నమాట. లేకుంటే దత్త విగ్రహం రమేశన్‌గారింటిలో వుందని చెప్పలేరుగదా?

ఓం సర్వజ్ఞాయ నమః

విశ్వశాంతినిగూర్చి శ్రీసాయి, మాస్టరుగారు, ఋషీశ్వరుల మంతనాలు

ఆమధ్య ప్రతిరోజు, ఎక్కడో ఒకచోట విమానప్రమాదాలు జరుగుతూనే వున్నాయి. విశ్వశాంతి కృషిలో సహాయపడేందుకు మాస్టరుగారిని

సాయినాథుడు తీసుకువెళ్ళినట్లు చెప్పారే, మరి వీరంతా ఏమి చేస్తున్నట్లు - మరి ఈ ప్రమాదాలేమిటి? అని పదేపదే సాయిని ప్రశ్నించాను. ఆ బాధాకరమైన ప్రమాదాల తలంపులతో నాకు అన్నం సహించలేదు. సుదర్శన్ అనే మిత్రుని ఇంటిలో సత్సంగం జరుగుతున్నది. పారాయణ అనంతరం శ్రీహరి విఠల్‌గారు భజన చెబుతున్నారు. నేను ధ్యానస్థుడనయ్యాను. ధ్యానంలో ఒక అపురూపమైన అద్భుతదృశ్యం గోచరించింది.

సాయినాథుని పటం పెట్టియున్న సోఫాపై సాయినాథుడు నడచి వచ్చి కూర్చున్నాడు. ఒక దుప్పివచ్చి సాయినాథునికి ఎదురుగా కూర్చున్నది. ఇదేమిటి దుప్పి వచ్చిందని నేననుకొంటుండగానే దుప్పి, ఎద్దు మొదలైన అనేక అడవిమృగాలువచ్చి వరుసగా కూర్చున్నాయి. ఇదేంటి సాయి, అడవి మృగాలన్నీ ఇంటిలో కొచ్చాయని సాయినడిగాను. వారు, ''అవి మృగాలు కావు. ఆ రూపంలో మహర్షులు వచ్చారు. మేము విశ్వశాంతికై ఏమి చేస్తున్నామని నీవు అడిగావుగా, ఇదే చేస్తున్నామని అన్నారు. మరి మాస్టరుగారెక్కడ? అని అడుగుచుండగానే సాయి పగలబడి పెద్దగా నవ్వుచున్నారు. ఇంతలో నా ఎదుటనున్న దుప్పివచ్చి నా ఒడిలో కూర్చున్నది. ఆ దుప్పి చాలా బరువుగా వుంది. నేను మహర్షులకు స్థలం చాలడంలేదని వెనుకకు జరిగాను. మరలా మాస్టరుగారెక్కడని అడుగుతుంటే సాయి విరగబడి నవ్వుతున్నారు. సాయి బంధువులంతా సాయినాథ్ మహరాజ్‌కీ జై అని హారతి మొదలుపెట్టారు. ఆ దృశ్యం మాయమై నేను మేల్కొన్నాను. సాయి నవ్వు నా చెవులలో గింగురుమంటున్నది. 1) సాయి ఎందుకు నవ్వారు? మాస్టరుగారు నీ ఎదురుగా వుంటే గుర్తించలేకున్నావుగదా అని నవ్వారని నాకు తోస్తుంది. 2) విశ్వశాంతికి మహర్షులంతా సాయినాథుని ఆధ్వర్యంలో సమాలోచనలు జరిపి తగుచర్యలు తీసుకుంటున్నారని తెలిసింది. 3) భజన కార్యక్రమం 2 గంll జరిగింది. నా దృశ్యం 5 నిమిషాలు జరిగింది. బాహ్యప్రపంచంలో 2 గంll కాలం ధ్యానములో 5 నిమిషాలకు సమానమైందని తెలుసుకున్నాను.

ఒకరోజు తులసవ్వ కొమారుడు వల్లపురెడ్డి ఆదినారాయణరెడ్డి మాస్టరు గారిని తీసుకురమ్మని తన కారు పంపారు. కారు డ్రైవరు మస్తానయ్యకు మాస్టరుగారంటే అంతవరకు చాలా చులకనభావం వుండేది. కారణం వారు సిగరెట్ త్రాగడం, గడ్డం పెంచియుండడము. మాస్టరుగారు కారులో వస్తుండగా మార్గమధ్యంలో ఉన్నట్లుండి కారు ఇంజన్‌నుండి

మంటలు, పొగ పెద్దగా లేచాయి. ఇంజనులో ఎర్తయి స్పార్కు పుట్టి పెట్రోలు టాంకు అంటుకుందట. డ్రైవరు కారు ఆపి బయటకు దూకేసి మాస్టరు గారినికూడా బయటకు దూకెయ్యమన్నాడు. కానీ మాస్టరుగారు నిర్భయంగా కళ్ళుమూసుకొని ధ్యానస్థులైనారు. నట్టువేసి గట్టిగా బిగించిన వైరు స్పానరుతో గానీ రాదట. కానీ డ్రైవరు తన తొందరపాటులో చేతివేళ్లతో లాగేస్తేనే వైరు ఊడిరావడంచూచి ఆశ్చర్యపోయాడు. మంటలు పూర్తిగా ఆరిపోయాక మాస్టరుగారు కళ్లుతెరచి, ''ఏమయ్యా అయిపోయిందా?'' అని అడిగారు. పై ప్రమాదంలో రెండు విషయాలు మస్తానయ్యను ఆశ్చర్యపరిచాయి. 1) పెట్రోలు టాంకుకు నిప్పంటుకొని ప్రాణాపాయ స్థితిలో హెచ్చరించినాగానీ నిర్భయంగా మాస్టరుగారు కారులో కూర్చోవడం 2) సామాన్య మానవుడని తాను తలచిన ఈ సిగరెట్లు త్రాగే గడ్డపుస్వామి వల్ల మాత్రమే ప్రాణాపాయకరమైన పై అగ్ని ప్రమాదం తొలగిందని డ్రైవరు గుర్తించడం - ఈ రెండు కారణములవలన మస్తానయ్యకు మాస్టరుగారిపై ఎనలేని భక్తి గల్గింది.

నిష్కామ కర్మకు ఆచార్యులవారి (ఆసిడ్ టెస్ట్) అపూర్వ పరీక్ష

ఒకసారి మాస్టరుగారిలా చెప్పారు :

''నిష్కామకర్మ చేస్తున్నవారికి, వారికి తెలియకుండానే వారి అంతరంగాల్లో సకామం తొంగిచూస్తుండే ప్రమాదముంది. అలాంటి హీన సంస్కారాలను వివేకంతోను, అభ్యాసంతోను, ఆత్మ పరిశీలనతోను అంతమొందించకుంటే పడ్డ శ్రమంతా వ్యర్థమౌతుంది. తనకూ, తనవారికీ ఎలాంటి స్వార్థంలేకుండా సాటివారి (సంఘం) యొక్క శ్రేయస్సుకోసం చేసే ఏ కార్యమైనా 'నిష్కామకర్మ'యని చెప్పబడింది. కానీ మనంచేసే నిష్కామకర్మ దైవంయొక్క ప్రీతికొరకు దైవ ప్రేరేపితులమై దైవంచేతిలో ఉపకరణగా మాత్రమే మనమాకార్యం చేయగలుగుచున్నామనే ఎరుక కార్యకర్తలలో ఏమారకుండా వుండాలి. అలాంటి నిరంతర ఎరుకతో నిష్కామకర్మ చేయడం చాలాకష్టమే. అలాంటి నిరంతర ఎరుకతో కర్మ చేస్తున్నప్పటికీ మనకు తెలియకుండానే మన అంతరంగాలలో subconscious levelsలోవున్న కామం (కోరిక) పొంచియుండి సమయం వచ్చినపుడు తొంగిచూస్తూ ప్రకటమవుతుంది. ఎలాగ?

Function సఫలమైతే అంతరంగం సంతోషంతో గంతులేస్తుంది. తన కృషివల్లనే success అయిందని అంతరంగం పొంగిపోతుంది. function విఫలమైతే mental imbalance రూపంలో (చికాకు,కసురుకోవడం, బాధ) ప్రకటమౌతుంది. దీనికంతా function సఫలం కావాలి అనే అంతరంగంలోని కామము ఒక కారణం. రెండవది నేను చేస్తేనేగదా పని అవుతుంది అనే కర్తృత్వభావం మనకు తెలియకుండా subconscious levelలో వుండడం మరొక కారణం. ఈ mental imbalanceకు కారణం నాలోని కామమేనని గుర్తించడం ఒకస్థాయిలోని వివేకికి మాత్రమే సాధ్యం. అదే గురుకృప, ఉదాహరణకు : మనమొక నామజపయజ్ఞం చేయిస్తూ కార్యభారమంతా నెత్తినేసుకొని చేస్తున్నామనుకొందాము. ఆ కార్యం సజావుగా జరిగితే నోటి మాటలుగా మాత్రం 'అంతా ఆయన కృప - సాయి దయ అలావుంది! మనదేముంది?' అని అనడం పరిపాటి. కానీ అకాల వర్షంవల్లగానీ, అనుకున్న ఆహుతులు రానందువల్లగానీ, అనుకున్న సంఖ్యకంటే ఎక్కువమంది అతిథులొచ్చి అన్నపానీయాలు, వసతులు చాలినంతగాలేక function అభాసయిందనుకోండి. అప్పుడు అందరూ organisorను చెడామడా నాలుగు అక్షింతలు వేస్తారు. 'బాగా చేశాడులే. వేళకు నీళ్ళులేదు, అన్నంలేదు. accommodation అధ్వానం. ఇంత function జరుగుతుంటే నాలుగు టార్పాలిన్లు కనీసం అన్నంవండేచోటైనా వేసుకోరూ. అంతా పిసినారిచేష్టలు. ఇంతమంది వస్తుంటే arrangements చేయలేనివాడు మరొకరి సహాయం సలహా తీసుకోనక్కరలేదండీ' అని చాటుగా అనేవాళ్ళు కొందరూ, future guidanceకని ముఖానే అనేవాళ్ళు కొందరు.

అప్పుడు కార్యకర్త బాహ్యంగాగానీ, అంతరంగంలోగానీ ఎలా react అవుతాడన్నదే acid test. ఒకస్థాయిలోనివారైతే జరిగిన లోపాలకు తాను బాధ్యుడుకాదనీ ఆయా పనులు నిర్వహించినవారే కారణమని వారిని నాలుగు కేకలేయడం ఒక స్థాయిలోనివారి reaction. రెండవ స్థాయిలోనివాడు - ఏంచేస్తాం - సాయి దయ అలావుంది అని ఎవరినీ వేలెత్తి చూపడు. పైకి మౌనం వహిస్తాడు కానీ అంతరంగంలోమాత్రం సాయి తనను ఆదుకోలేదని, function grand success అయ్యేలాచూడలేదని మనసులోనైనా బాధపడతాడు. అంతటితో ఆగక సాటికార్యకర్తల అసమర్థతను మనసులోనైనా నిందించకుండా వుండలేడు. ఇక నేనెప్పుడూ ఈ పనికిమాలిన groupను

నమ్ముకొని కార్యభారం నెత్తిన వేసుకోకూడదు అని మనసులోనైనా అనుకోకమానడు. ఇక మూడవ రకం చూస్తాము :- ఎందరేమన్నా కార్యం సర్వనాశనమైనాసరే ఎదుటి వారిపైకాదుగదా తనను తానుకూడా నిందించు కోడు. తాను భగవంతుని చేతిలో తెడ్డులాంటివాడను అనేభావం స్వత సిద్ధమైందన్నమాట. అట్టివానికి function యొక్క రుచితో పనేముంది? సాయినాథుడు function అనే పాకం చేస్తున్నాడు. పాకం చెడిపోతే తెడ్డుకు మనక్లేశమెలా వస్తుంది?

'సిద్ధ్య సిద్ధ్యో సమోభూత్వా సమత్వం యోగ ఉచ్యతే'

అన్న గీతావాక్యానికి ఈ function నిర్వహణ ఒక ఒరుపురాతి పరీక్ష. కార్యకర్త మనసులో ఎలాంటి చలనంలేకుండా సాయిచేతిలో తెడ్డుగా ఉపయోగ పడినందుకెంతో తృప్తిగా సాయికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకుంటాడు.

మొదటి రెండురకాల కార్యకర్తలలో తానుచేసిన పని అందరి మెప్పు పొందేటట్లుండాలని తపన అంతరంగంలో వారికి తెలియకుండానే వుంటుంది గనుకనే పని విఫలమైతే మనసు బాధపడుతుంది. మూడవవానిలో subconscious levelలో కూడా ఆ తపన లేదు గనుక - స్వతసిద్ధమైన శరణాగతి వుందిగనుక మనసులో బాధ వుండదు.

అలాంటి పరిపాకము, స్వతసిద్ధమైన శరణాగతి అభ్యాస మయ్యేందుకే నిష్కామకర్మ. అంతేగానీ సాటివారిని ఉద్ధరించడానికి కాదు. సర్వ సమర్థుడు, సర్వప్రేరణాధికారి, సర్వజ్ఞుడైన సాయివుండగా సంఘానికి మేలుచేసేందుకు మనమెంతటి సాహసికులం. నిష్కామకర్మంతా మనలోని లోపాలను, బలహీనతలను గుర్తించి వివేకవైరాగ్యాలతో తొలగించు కొనేందుకేనని గుర్తించాలి. ఈ బలహీనతలనే 'మలదోషం' అన్నారు.

ఇదంతా ఎవరు చేస్తారు, పనిచేయడం, బాధపడడం ఎందుకని public functionsలో పాల్గొనకుండా తీర్థప్రసాదాలందుకుంటూవుంటే మనలోవుండే బలహీనతలు మనకు తెలిసేదెలాగు? తెలియకుంటే నిర్మూలించుకొనే విచారణ జరిగేదెలా? అలా విచారణతో అలాంటి కామాది మలదోషాలను నిర్మూలించు కోకుంటే సాధనేలేదు. శరణాగతే కుదరదు. హృదయపూర్వకమైన శరణాగతి

లేక ఆత్మవికాసం ఎలా సాధ్యం? అందుకే మిలారెపా సులువెరిగి సాధన చేయమంటారు. పని ఎంత **turnup** చేశాము అనేది **criteria** కాదు. మనలోని రాగద్వేషాది మలాలు ఎంతవరకు నిర్మూలించుకున్నాము అన్నది ముఖ్య Targetగా వుంచుకొని నిష్కామకర్మ చేస్తుండాలి'' అని ముగించారు.

ఆచార్యులవారు ఆచరించి చూపిన నిష్కామకర్మ :

అది విద్యానగర్ సాయిమందిర శంకుస్థాపన సమయం. అన్నదానానికి బోలెడు బియ్యం, సామాను భిక్షద్వారా సమకూడివుంది. ఉదయం శంకుస్థాపన సమయానికి ఇతర గ్రామాలనుండి నలభై యాభైమందికంటే ఎక్కువ రాలేదు. శంకుస్థాపనలో కొన్నివందలమంది పాల్గొన్నారుగానీ వేలసంఖ్యలో లేరు. మధ్యాహ్నం అన్నం ఎంతమందికి తయారుచేయాలనే మీమాంస వచ్చింది. మాస్టరుగారినడిగితే **maximum** మనకు వచ్చిన బియ్యం అన్నీ వండేస్తేసరి. బాబా బియ్యం పంపారు. వారే ఖర్చుపెడతారు. అని మాత్రం సూచనప్రాయంగా చెప్పి వదిలేశారు. కార్యకర్తలు ఆ మాటలు లెక్కచేయలేదు. అన్నాలు దేవాలయస్థలంలో వండి కాలేజి హాస్టలు డైనింగు హోలులో భోజనాలు పెడుతున్నారు. కారణం విపరీతమైన గాలివలన షామియానాలు నిలువలేదు. ఎండ విపరీతంగా వుంది. భోజనాలకెవరూ రారు అని తలచి 500 మందికి భోజనాలు తయారు చేశారు. హారతి అయ్యాక వడ్డించసాగితే వండినదంతా ఒక్క బంతికే సరిపోయింది. బీదాబిక్కి యానాదులు, హరిజనులు, బిక్షగాళ్ళు వేలసంఖ్యలో అన్నంకొరకు ఎండలో నిలబడియున్నారు. అన్నంలేదని వాళ్ళను త్రిప్పిపంపడమెలా? అన్నాలువండి రెండెద్దులబండిమీద పెట్టుకొని ఎద్దులులేనందున మనుషులే లాక్కొస్తున్నారు. కొందరు బండి నెడుతున్నారు. దారంతా ఇసుక, చెప్పులలోకి కాలే ఇసుకదూరి పాదాలకు బొబ్బలెక్కుతున్నాయి. అయినా ప్రాణాలకు తెగించి పనిచేస్తున్నారు. బియ్యం అన్నీ అయిపోయిందాకా భోజనాలకు వస్తూనే ఉన్నారు. సాయంకాలం 4 గంటల వరకు వేలమందికి అలా అన్నసంతర్పణ జరిగింది. గాలిలో పొయ్యిమండడం ఒక బాధ. ఫర్లాంగు దూరం **transport** ఒక బాధ. కార్యకర్తల ఒళ్లు గుల్లయింది. మాస్టరుగారి మాట విననందుకు మంచిశాస్తి జరిగిందని నవ్వుకున్నారు. మాస్టరుగారు చెప్పినట్లు అదే వేకువజామున వంటపని పూర్తిచేసివుంటే ఈబాధ వుండి వుండదు.

మరునాడు సత్‌సంగమయ్యాక మామూలుమాటల్లో ఈ వంటల మాట వచ్చింది. నా మాటవినలేదని మాస్టరుగారెవరిపైన కోపగించలేదు. కష్టపడ్డవాళ్ళందరికీ సానుభూతి మాటలుచెప్పి చల్లబరుస్తున్నారు. చివరగా అన్నారు. ''నేను చెప్పినట్లు బియ్యమన్నీ ముందే వండిపోసివుంటే ఎలా వుండేది. ఒకవేళ అతిథులు రాలేదనుకోండి. అన్నమంతా మిగిలిపోయిందనుకుందాము. అన్నం రాసిపై అంత కర్పూరం వెలిగించి అగ్ని హోత్రునికి ఆహుతిచేస్తాను. ఆరూపంలో ఆయనే ఆరగిస్తారు. ఆయన బియ్యం పంపాడు - మనం వండిపోశాము. ఆరగించవలసిన బాధ్యత ఆయనదేగదా? ఆయన ఏ రూపంలో ఆరగిస్తే అదే వారి అభిలాషయని సరిపెట్టుకోవడమే మనం చేయవలసినదల్లా. ఇప్పుడిలా జరిపించాడని, అది సాయినాథుని బోధనా పద్ధతి అని సరిపెట్టుకోవడమొక్కటే సరైన సాధన'' అని ముగించారు.

ఇదేవిధంగా మందిరం స్లాబు పోసేరోజు సగం స్లాబు పోశాక మబ్బుగా వుందని అందరూ పని నిలపమన్నారు. మాస్టరుగారుమాత్రం ఇది సాయినాథుని కార్యం. వారిదే బాధ్యత. మీరు పనికానివ్వండి అన్నారు. వర్షం వచ్చిందికానీ విద్యానగర్‌చుట్టూ అరమైలు అవతలమాత్రమే కురిసింది. స్లాబు పోశాక 5 గం॥ తర్వాతనే విద్యానగర్‌లో కుంభవృష్టి కురిసింది. తెల్లవారి అందరూ 'మీరు ఎంత ధైర్యంచేశారు సార్' అన్నారు. ''వర్షంవచ్చి బిల్డింగ్ అంతా కొట్టుకుపోయినా నాకేమీబాధలేదు, ఆయన బిల్డింగ్‌పోతే నాకు బాధెందుకు? ఆయన పోగొట్టాలంటే మనం నిలుప గలమా? ఆయన నిలపాలంటే మనం పోగొట్టగలమా? పని సఫలమైనా విఫలమైనా సమభావం వహించడమే నిష్కామ కర్మకు గీటురాయి'' అని వారు బోధించిన బోధకు ప్రత్యక్ష వ్యాఖ్యగా ఆచరించిచూపారు. అదేవారి బోధనావిశిష్టత.

దివ్యబోధ

1979లో ఒకసారి మాస్టరుగారు, ''సుబ్బరామయ్యా! నానోటి గుండా వచ్చిన ప్రతిమాట వ్రాసిపెట్టుకో. భవిష్యత్తులో పనికొస్తాయి'' అని చెప్పారు కానీ నేను అలా చేయలేదు. **mood** వచ్చినప్పుడు ఏ కాగితం చిక్కితే

దానిపై వ్రాసుకొనేవాణ్ణి. అలాంటి వాటిలో ఒక పెండ్లిపత్రికపై వ్రాసుకొన్నవే ఈ క్రింది విషయాలు.

1. తప్పు చేసిన వానిని క్షమించాలి. ఎప్పుడు? – తప్పు ఒప్పుకుంటే.
2. సుఖదుఃఖాలను సమభావంతో తీసుకోవాలి. అప్పులవాళ్ళు అప్పులు తీర్చేస్తూ బాధపడడమెందుకు?
3. రాళ్ళతోకొడ్తే ఓర్చుకోవాలి. ఎప్పుడు? – క్రీస్తువలె నిర్దోషి అయినప్పుడు.
4. అనేక జన్మల బాకీలే మన చుట్టుప్రక్కల పరిస్థితులు, మన ఆశ్రితులు, బంధువుల రూపంలో మనకుకలిగే అనుభవాలు. ఆ బాకీలు తీరిపోగానే మనుషులు మారి మనపట్ల మార్పు చూపిస్తారు.
5. ''ధర్మేచ, అర్థేచ, కామేచ, నాతిచరామి'' అని పెండ్లినాడు అగ్నిసాక్షిగా చేసిన ప్రమాణానికి భిన్నంగా ఏదీ అనుభవించరాదు.
6. పూర్వం స్త్రీలకు కూడా యజ్ఞయాగాదుల నిర్వహణలో భాగం ఉండేది. కానీ division of labour వల్ల కొన్నిపనులు భర్తకు, కొన్నిపనులు భార్యకు సంక్రమించాయి. అందుకే జంధ్యం, తాళిబొట్టు వచ్చాయి. అందుకే స్త్రీలు వంటచేశాక మొదట కొంత అన్నము, కూర అగ్నికి సమర్పిస్తుంటారు. (మా తల్లిగారు అలాచేయ డం నేను (రచయిత) చూచాను.
7. గురుసేవ : గురువు తప్పితే నాకు అన్యంలేరు అని శరణాగతి చేయాలి.
8. అధికంగా అనుభవిస్తే రాబోయే కాలంలోని మన పుణ్యాన్ని ముందుగా అనుభవిస్తున్నామన్నమాట.
9. రక్షించేది, చంపేది మన ధర్మం, పుణ్యం మాత్రమే కాని డబ్బు, బంగారం కాదు.
10. Deception made by us in our previous janma makes the good people also to deceive us in this janma.
11. King living like a fakir is **mahatma**. Give away to the needy in the name of God.

12. రక్షణ ధర్మంలో ఉంది. కానీ వస్తువులలో కాదు. డబ్బు ఉన్నా రోగం నయంకాదు.

దివ్య బోధ

కర్మసుకౌశలం

అవి నేను గీతోపన్యాసాలకెళ్ళే రోజులు. ఒకరోజు మాస్టరుగారు కర్మసు కౌశలమంటే ఏమిటి? అని అడిగారు. పనిచేయడంలో నేర్పరితనం చూపించమని అర్థం చెప్పాను. అప్పుడు మాస్టర్‌గారు చెప్పారు :

మాస్టర్ : ఆడవాళ్ళు అంట్లుతోముకుంటారు ఎందుకు?

నేను : వంట చేసేందుకే గదా సార్!

మాస్టర్ : ఆ వంట చేసి ఎవరికి పెడతారు?

నేను : అత్త, మామ, భర్త, పిల్లలు.

మాస్టర్ : నిజమే, వారు అన్నం పెట్టేది వారి ఆకలికా లేక వారి శరీరాలకా?

నేను : వారి ఆకలికే సార్.

మాస్టరు : 'అహం వైశ్వానరో భూత్వా' అన్న శ్లోకంలో ఏమి చెప్పబడింది?

నేను : జీవుల ఆకలిరూపంలో నేనుండి వారు తిను నాలుగురకాలైన ఆహారాన్ని జీర్ణము చేస్తున్నాను అన్నారు.

మాస్టర్ : వారు వంటచేసేది ఆకలిరూపంలో నున్న పరమాత్మను తృప్తి పరచడానికే అన్నభావం వారికేనాడైనా ఉందా? అలా కలిగి ఉండడాన్నే భావశుద్ధి అన్నారు. అప్పుడు అదే కర్మసుకౌశలం అవుతుంది. ఎప్పుడో గిన్నెకు పసుపు పూసి కుంకుమ పెట్టి పొంగలిచేస్తేనే దైవానికి నివేదించినట్లుగా భావిస్తారు. నిత్యం వారు చేసే వంట ఆకలిరూపంలోని పరమాత్మ సేవకే అనే

భావన ఉంటే అది కర్మసుకౌశలం అవుతుంది. మరి వ్యవసాయదారులు పండించేది ఎందుకు?

నేను : ట్రాక్టర్లుకొని, ఇంక రెండెకరాలు కొని, మిద్దెలు మేడలు కట్టుకోవడానికి గదా సార్!

మాస్టరు : అవన్నీ నిజమే! వారు పండించేగడ్డి ఎన్నిజీవుల ఆకలి తీరుస్తుంది. కాకులు, పిల్లులు, కుక్కలు, సూక్ష్మజీవులు, మనుషులు ఇలా ఎందరి ఆకలినో వారి పంట తీరుస్తుంది. వారి సేవద్వారా వారు ఆయా జీవులలోని ఆకలి రూపంలోని పరమాత్మనే సేవిస్తున్నామన్న భావం వారికుండడమే కర్మసుకౌశలం అన్నారు. మరి నీవేమి చేస్తావు?

నేను : నేనేమి చేసేది మీకు తెలుసుగదా సార్.

మాస్టర్ : నీవు టీచర్‌వని నాకు తెలుసు. హైస్కూల్లో free education ఎందుకు పెట్టారు?

నేను : అందరూ చదువుకోనుంటే ఓటుహక్కు చక్కగా వినియోగిస్తారని.

మాస్టర్ : సెకండరీ విద్య ఆశయాలేమిటి?

నేను : To mould the future citizens of India. (భావిభారత పౌరులను తయారుచేయడం.)

మాస్టర్ : నీవు తయారుచేయగలవా?

నేను : నా విద్యార్థులందరూ బీడీలు త్రాగుతూ ఎందుకూ కొరగాకుండా తయారవుతున్నారు సార్?

మాస్టర్ : ఒక్క పనిచేస్తే నీవుకూడా సత్‌పౌరులను తయారుచేయగలుగుతావు. అప్పుడు నీవు చేసే పనికూడా కర్మసుకౌశలమే అవుతుంది. ఎలాగంటే నీవు గట్టిగా వారికి సాయిని పట్టివ్వు. సాయి వారిని సత్‌పౌరులుగా తీర్చిదిద్దుతారు.

నేను : వారికి సాయిని నేనెలా గట్టిగా పట్టివ్వగలను సార్?

మాస్టర్ : ఏమీలేదు, ముందు నీవు గట్టిగా బాబాయందు విశ్వాసం గలిగి ఉండాలి. బాబా పిలిస్తే పలుకుతాడు అనే నమ్మకం నీకుండాలి. అప్పుడు నీవు గట్టిగా విద్యార్థులకు చెప్పగలుగుతావు. బాబా యందు నీకే నమ్మకంలేకుంటే నీవు గట్టిగా వారికెలా చెపుతావు? నీవెప్పుడైనా బాబాను పిలిచావా?

నేను : నేను పిలిస్తే ఆయన పలుకుతాడా సార్?

మాస్టరు :- పిలిస్తే పలికేందుకు ఆయన బద్ధకంకణుడై కూర్చొని ఉన్నాడు. పిలచేవారే లేరు. నీవు ఒకమారు పిలిచిచూడు. పలుకుతాడు.

నేను : నాలాంటి వారికి పలుకుతారా సార్.

మాస్టర్ : అరే, మళ్ళీ అలాగే చెపుతావు! పిలిచిచూడు తెలుస్తుంది. నీకు అనుభవం కలిగాక విద్యార్థులకు challengingగా చెప్పు. ఏమాత్రం సందు వుండకూడదు సుమా!

వెంటనే నేను బాబాను పిలువకున్నా తర్వాత నాకు పిలువవలసిన పరిస్థితి రావడం, ఒకసారికాదు, ఆరు ఏడుసార్లు పిలిస్తే వారు పలకడం, ఇక విద్యార్థులకు challengingగా చెప్పడం - నేనొక పిచ్చివాడుగా మారడం జరిగిపోయింది. కర్మసుకౌశలం అంటే ఏమిటో అలా ఆయన బోధించారు.

మనం స్నానం చేస్తున్నప్పుడు ఈ నీళ్ళరూపంలో నీవే నన్ను శుభ్రం చేస్తున్నావు ప్రభూ! అసలీ శరీరంలో నీవుండబట్టే స్నానం చేస్తున్నాను. లేకుంటే ఈ శరీరం బూడిదయ్యేదే గదా? అని తలంచు. మనం వెళ్ళే దోవలో ముల్లు తీసిపారేస్తున్నామనుకో - ఈ ముల్లు నాకుగాని, ఇతరులకు గాని గ్రుచ్చుకుంటే ఆబాధ నీకే గదా సాయినాథా! అని స్మరించు. ప్రతివిషయానికి మరచిపోకుండా ఆపనితో వారినే link చేయి. పనులన్నీ నీవే చేస్తున్నావు. నీకొరకే చేస్తున్నావు. కానీ వాటిని చేయడంలో కౌశలముంది. ఆ కౌశలమే సాయికి link చేయడం. ప్రతిపనికీ వారిని స్మరించడం చిన్నగా అలవాటు చేయాలి. అలా చేస్తూపోతే ధ్యానబాహ్యమైన క్షణమే ఉండదు. నిరంతరం సాయి సేవచేయడమవుతుంది. అదే భావశుద్ధి - క్రమముక్తి అవుతుంది.

శ్రీ మాస్టరుగారు పై ఉదాహరణలు మాత్రమే ఇచ్చారుగాని మిగిలిన అన్నీ మనకై మనమే భావించుకోవాలి. మనం ఎన్నోమార్లు అన్నం తింటున్నాము, కాఫీ, టీ, ఫలహారాలు చేస్తున్నాము. మిత్రులకు పెడుతున్నాము. బాబాగారి కార్యక్రమాలని అన్నదానం - నారాయణసేవ అని కరపత్రాలు వేయిస్తున్నాము. 'ఆకలిరూపంలో వచ్చిన నీకు ఈ అన్నం టిఫిన్, టీ, కాఫీ ఇచ్చి సంతృప్తి పరుస్తున్నాను తండ్రీ' అని కనీసం మనం తినేటప్పుడైనా సాయి నాథుని (శ్రీకృష్ణుని) స్మరిస్తున్నామా? ఏమో స్వామీ! నేనెప్పుడూ అలా అను కోను. నా పొట్టకు తినడం, స్నేహితులు బంధువులతో కలసి కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కేరింతలు కొడుతూ తినడమేగాని ఆకలి రూపంలో ఉన్న శ్రీసాయిని తలచడంలేదు. కనీసం ఆకలిని సంతృప్తిపరచే సమయంలోనైనా ఆపరమాత్మను స్మరించే బుద్ధి కుశలత ప్రసాదించమని శ్రీ మాస్టరుగారి పాదాలకు ప్రణమిల్లుచున్నాను. కనీసం ఆ టైంలోనైనా త్రికరణశుద్ధిగా నామ జపంచేసే భాగ్యం ఈ మందభాగ్యునకిమ్మని మరీమరీ వేడుకొనుచున్నాను. పై పనులన్నీ ''నీ సేవలే అగుగాక'' అని ఎన్నిమార్లు ఉదయ ప్రార్థనచేసినా డాక్టరు వ్రాసిచ్చిన మందుల చీటీ వల్లెవేసే వాణ్ణయ్యానుగాని మందు తిని పథ్యముండని నాకు భవరోగమెలా కుదురుతుంది ప్రభూ!

భావశుద్ధి, కర్మసుకౌశలం – ఈ రెండు పదాలు మానవజాతిని పరమాత్ముని సన్నిధికి చేర్చగల రెండు రథచక్రాలవంటివి. 'వసద్ది చేసుకుంటే (సరిగా మలచుకుంటే) రెండక్షరాలు చాలయ్యా' అని శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు శెలవిచ్చారు. ఈరెండూ ఆచరించే సామర్థ్యమే మనకు అవసరం. అట్టి సామర్థ్యం మనకు లేకపోవుటకు కారణం మన పుణ్యం చాలలేదన్నమాట. అందుకే మాస్టరుగారు ఎక్కువమందికి బాబాకు పూజ చేయమని చెప్పేవారు. ''దేవ, ద్విజ, గురు, ప్రాజ్ఞపూజనం'' అన్న భగవద్గీతా శ్లోకం కూడా ఇదే చెపుతుంది. పారాయణ, ధ్యానము, నామస్మరణ ఇవన్నీకూడా ఒక విధమైన పూజలే. శరీరంతో చేసే భౌతికపూజతో పాటు వాచక, మానసిక పూజలే ఈ పారాయణ, ధ్యాన, నామస్మరణలు. గనుక మొదటి మెట్టెక్కితే తర్వాత మెట్లు సాయినాథులే ఎక్కిస్తారు! అయితే దేవ, ద్విజ, గురు, ప్రాజ్ఞపూజనమే సాధన గమ్యమని తలచడం పొరపాటు.

ఆ విశ్వచైతన్యమే పరమాత్మ, అదే శ్రీ సాయి, శ్రీ వెంకయ్య స్వాములవారిలాంటి మహనీయుల రూపం దాల్చింది. అన్నిప్రాణులలోని ఆకలి నేనే అన్నారు కృష్ణపరమాత్మ. దానినే బాబా మరొక విధంగా చెప్పారు. ''ఆకలిగొన్న ఏప్రాణికి పెట్టినా నాకు పెట్టినట్లే'' అన్నారు. అంటే ఆ పరమాత్మకు అన్నం, టిఫిన్ పెడుతూ కాఫీ ఇస్తూ, టీ త్రాగిస్తూ (వీటిని మూడుపూటలా మనం స్వీకరించడమే) ఆ సమయంలోనైనా మనం బాబాను స్మరిస్తున్నామా? ఏవేవో ఆలోచనలు, కీచులాటలు, కసురుకోవడాలతో తింటున్నాము. అంటే ఆకలిరూపంలోనున్న పరమాత్మకు పెడుతూ కూడ అలా చేస్తున్నామన్నమాట! అందుకే మాస్టరుగారు అది అపచారమంటారు.

అలా పెడితే నిజంగా వారు సంతసించి మనల నాశీర్వదిస్తారా? స్వీకరిస్తారా? అలా పెడితే పరమాత్మకు కాదు అది చెందేది. అది అహంకార యుతమైన ఈ శరీరానికే చెందుతుంది. అందుకే శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు త్రికరణ శుద్ధిగా నామస్మరణలేకుండా నేను ఇడ్లీలు తీసుకుపోతే తాకనుగూడా నిరాకరించారు. త్రికరణశుద్ధిగా నామజపంచేసి ఇడ్లీలు తీసుకుపోతే అప్పుడే హోటల్ ఇడ్లీలు తిని ఉంటేకూడా నేను తీసుకుపోయిన ఇడ్లీలు సంతోషంగా తిన్నారు. గనుక మనం తినే అన్నం వగైరాలు భగవదర్పితం అవాలంటే కనీసం తినేటప్పుడు, త్రాగేటప్పుడైనా త్రికరణశుద్ధిగా నామజపం చేయడం ఎంతో ముఖ్యం. అలాచేయలేక మన మనస్సు పరుగెత్తుకెళ్తుంటే, మనసును స్థిరం చేయమని హృదయపూర్వకంగా బాబాను ప్రార్థించి నివేదించాలి.

ఈ విధంగా నామం చేసేందుకు 'వర్తమానంలో నివసించు' 'live in the present' అనేది చక్కని సలహా. ఈ సలహాను ఆచరించలేకున్నామంటే - మన ఆలోచనలు వేటిమీద పోతున్నాయో ఆ పనులన్నీ బాబాకాదు మనమే చేస్తున్నామన్న అజ్ఞానభావమే కారణం. అంటే నేను కర్తను అనే భావం మనకు తెలియకుండానే మనలో పేరుకుంటుంది. ఆ భావం సంపూర్ణంగా పోవడమే అనన్య శరణాగతి. అట్టి అహంకారం మన హృదయాలనుండి సమూలంగా తొలగించాలంటే సాయినాథుని త్రికరణ శుద్ధిగా, కేవల శ్రద్ధతో ప్రార్థన చేయడమొక్కటే మన కర్తవ్యం.

పట్టువీడని విక్రమార్కునివలె వాచాశూరత్వంమాని క్రియాశూరత్వం చూపమని మాష్టరుగారన్నమాట నిలబెట్టాలని శ్రద్ధతో మాత్రమే కాకుండా కేవలశ్రద్ధతో చేస్తుంటే తప్పక ఏనాటికైన రైలుపట్టాలమీదనే మన బండి పోవడం జరుగుతుంది. మన ఇంజనుకు రిపేరువచ్చినా సాయినాథుడనే మరొక బండి మన బండిని గమ్యం చేర్చడం తథ్యం. బురదలో బండి కూరుకుపోతే బండి ఒడ్డుకు తేవాలన్న తపనతో పంచె ఎగసికట్టి చమటలు పట్టేటట్లు శ్రమపడేవానిలాగా మన శక్తినంతా ఉపయోగించి ఆధ్యాత్మిక రంగంలో పని చేయడమొక్కటే కావాలి అంటారు మాష్టారు. అట్టి సద్బుద్ధిని, కార్యశూరత్వాన్ని ప్రసాదించమని నేను త్రికరణశుద్ధిగా వారిపాదాలకు ప్రణమిల్లి అర్థిస్తున్నాను.

క్రొత్తవి తగిలించుకోవద్దు

క్రొత్తవి తగిలించుకోవద్దు. పాతవాటి విషయం బాబాకు వదలి వేయండి. వాటిని దగ్ధమొనర్చడమా, లేక ఆ బొమ్మలు ఫిలింనుండి తుడిచేసి క్రొత్తవి వ్రాయడమా, లేక కొండంతను గోరంతగా అనుభవింప జేయడమా, లేక స్వప్నాలలో అనుభవింపజేయడమా, లేక భవిష్యత్తులోని మరొక రోజుకు మార్చడమా అన్నది బాబాగారి బాధ్యత. బాబాగారికి పగ్గాలప్పగించడం మన బాధ్యత. కర్తవ్యం. ''క్రొత్తవి తగిలించుకోకుండా ఉండడం ఎలాసార్?'' అన్నారు మరొక శ్రోత. అందుకు మాష్టరుగారు, 'ఈక్షణంలో నివసించడం అభ్యసించాలి. అంటే past and future తలంపులు మానడం. దీన్నే గీతలో ''ఉదాసీనో గతవ్యథః సర్వారంభపరిత్యాగీ యోమద్భక్తస్సమే ప్రియః'' అన్నారు. గతాన్ని గూర్చి ఉదాసీన భావం వహించు, భవిష్యత్తులో ప్లానుప్రకారం ఏదో చేయాలనే విషయం ఆలోచించకు. నిజానికి మన ఆలోచనాస్రవంతి అంతా ఈ రెండంశాలుగానే ఉంటుంది. ఇది మీకు చక్కగా అవగాహన కావాలంటే ఒకవారం డైరీ వ్రాయండి తెలుస్తుంది. వ్రాయడం ఎలా - ఏ ఆలోచనలు లేకుండా కేవలం బాబా చరిత్ర, బాబా రూపం వరకే పరిమితంగా ఆలోచనలు వుండాలని కూర్చోండి. అప్పుడు మీకొచ్చే ఆలోచనలన్నీ డైరీలో వ్రాస్తూ తిరిగి బాబా చరిత్ర, రూపాలమీద లగ్నం చేస్తూ ఇలా రోజూ ఒక అరగంట లేక ఒకగంట డైరీ వ్రాస్తుంటే మనకు దేనిమీద ఎక్కువ అభిరుచి కలిగి ఎలాంటి ఆలోచనలు వస్తున్నాయో తెలుస్తుంది.

మనతో కొందరు కలసి మాట్లాడి వెళ్ళారు. మన కర్మానుసారం వారితో కలిపారు బాబా. వారితో సంభాషణ జరిగింది. వారు వెళ్ళాక ఆ సన్నివేశాన్ని మూడువిధాలుగా నెమరు వేయవచ్చు. 1. ఆ వచ్చినవారు మంచివారని ఒక భావన. ఇది రాగమునకు సంబంధించినది. 2. వారు చెడ్డవారనే భావన. ఇది ద్వేషమునకు సంబంధించినది. ఇవి రెండూ పనికిరానివే. వీటినుండి విడివడాలి. 3. బాబా! నా ప్రారబ్ధానుసారం ఈ సన్నివేశాన్ని ఏర్పరచావు. అని మన ఆలోచనలు బాబామీద లగ్నం చేయాలి. అంతకుమించి మనమేమి ఆలోచించినా భవిష్యత్తుకు విత్తనాలు నాటడమే అవుతుంది. మన భవిష్యత్ ఫిల్మ్‌ను మనమే తయారుచేసుకుంటున్నవార మవుతాము. నీ తీరిక సమయాన్ని పనిలో లగ్నం చెయ్యి. ఆలోచనలేకుండా ఇల్లు సర్దు, గుడ్డలు కుట్టు, ఉతుకు, ఇలా ఏదైనా చేయి. ఇతర ఆలోచన లేకుండా ఉండడం ముఖ్యం.

క్రొత్త ఋణానుబంధాలు తగిలించుకోకుండా ఉండడం ఎలాగు? పైన వ్రాసినది ఒక ఉదాహరణ మాత్రమే. నిత్యం, అనుక్షణం అందరికీ ఇంటిలోను మిత్రులతోను, బంధువులతోను మెలగడంలో క్రొత్త క్రొత్త ఋణానుబంధాలు తగులుకొంటూనే ఉన్నాయి. ఆ విధంగా మనం ఋణానుబంధాలలో తగుల్కోకుండా ఉండాలంటే - 'రాగ, ద్వేష వియుక్తైస్తు' అనే శ్లోకంలో చెప్పినట్లు చేయాలి. రాగ, ద్వేషాలు, అభిమానము, మమకారము వగైరా లేకుండా మాష్టరుగారిలా జీవించాలి. ''నేనొకరితో గంటల తరబడి మాట్లాడవచ్చు, మరియొకరితో మాట్లాడకపోవచ్చు, నాకెవరిపైనా ద్వేషం లేదు, మమకారంలేదు. నా అంతరంగ మెలాంటిదో ఎవ్వరూ తెలుసుకోలేరు'' అంటారాయన. అలా జీవించగల్గడమే కర్మసుకౌశలం.

''వీళ్ళంతా జన్మజన్మలుగా ఋణాను బంధాన్ననుసరించి కలుస్తున్నారు. వీళ్ళందరికీ ఒక్కరూపాయి బాకీ ఉన్నచోట రెండురూపాయలుగా ఆ బాకీలు తీర్చాలి. బాబాగారన్నట్లు 'ఋణానుబంధాన్ని విశ్వసించు, ఏప్రాణిని తోలెయ్యవద్దు.' అంటే మమకారంలో కూడా చిక్కుకోవద్దు అని కూడా భావం. 'త్వమేవ మాతాచ, పితాత్వమేవ' అన్న శ్లోకం ప్రకారం వాళ్ళందరి రూపాలలో ఉండేది శ్రీ సాయినాథుడేనని శ్రద్ధాభక్తులతో సేవించి

ఋణ విముక్తులవడమే కావలసింది అని తెలుసుకొని వారితో మెలగాలి. అంతేగాని ఆ శ్లోకం పాడడం మాత్రమే చాలదు'' అంటారు మాస్టారు. ''మనకేవి రావాలో అవి వచ్చి తీరుతాయి. రానివి ఎంత ప్రయత్నించినా రావు'' అంటారు శ్రీరమణ మహర్షిగారు. ఇది చక్కగా వంటబడితే ఇక రాగద్వేషాలకు అవకాశమే లేదు. అది పోగొట్టావు, ఇది పోగొట్టావు, చెప్పినమాట వినవు అని మనభావాలు మనవారిపై తీవ్రంగా ఏర్పడినప్పుడు మనకు తెలియకుండానే వారిపై మన అంతరంగంలో ద్వేషమేర్పడుతుంది. మనవాళ్ళు గొప్పవాళ్ళు కావాలి అని ఆశించినపుడు మమకారం ఏర్పడుతుంది. అదే ఆశ - అది పోతేగాని అంతా పోదంటారు శ్రీవెంకయ్యస్వామివారు. దీన్నే మరొక విధంగా చెపితే ఇష్టం, అయిష్టం అవుతుంది. అనుక్షణం కేవల శ్రద్ధతో మనం చేసే ప్రతిపని కూడా సాయినాధుడు మనకిస్తానన్న ఉత్తమోత్తమ స్థితి చేరేందుకొక మెట్టేనని గుర్తిస్తూ, ఇష్టం, అయిష్టం లేకుండా, వివేక వైరాగ్యాలతో జీవించడం అలవాటు పడాలి. అంతేగాని పటాలను పూజించడం, హారతులివ్వడంతోటే మనం సాయి మాస్టర్ చెప్పినదంతా ఆచరించామనుకుంటే అది భ్రమ మాత్రమే. మనసును పనిలో నిమగ్నం చెయ్యి అంటారు మాస్టారు. ఇక్కడ చాలా జాగ్రత్త అవసరం. చేతులు, కండ్లు పనిచేస్తున్నా మనసు ఆలోచనలలో ఉంటుంది. నోరు ఇంట్లోవారిని కసురుకోవడమో, నామం చెప్పడమో చేస్తుంది. ఆ పనిలో త్రికరణములు (మనస్సు, వాక్కు, శరీరము) ఏకంగా కూడి చేయడంలేదు. అలా చేసిన పని కర్మసుకౌశలంగా చేయబడలేదు గనుక ఆ పనిని బాబా స్వీకరించరు. స్వీకరించారని మనం మాత్రం అనుకుంటాము అంతే. బాబాగారి భక్తులకు అన్నవస్త్రాలకు లోటులేదు. ఎన్ని ఉన్నా ఇంకా కావాలి, సంఘంలో మన స్థానమేమైపోతుందో అని మనకు తెలియకుండానే సబ్‌కాన్షస్ లెవెల్‌లో పేరుకు పోతుంది. అదే అసలు అనర్థం. నిత్యం కొన్ని నిమిషాలైనా బాబా ముందు స్థిమితంగా కూర్చొని మనకు మానసిక అశాంతి ఎక్కడ కల్గింది? కారణమేమిటి? సాధనకు భిన్నంగా ఎక్కడ మన భావాలు, ఆచరణ దెబ్బతిన్నాయి? అని లోతుగా యోచించి, మన తప్పులకు పశ్చాత్తాపముతో పాటు ప్రాయశ్చిత్తాలు చేసుకోకుంటే మనకు క్రొత్తవి తగులుకోక తప్పవు అంటారు మాస్టారు.

శిలాశాసనాలు

శ్రీ మాస్టరుగారి నోటివెంట వచ్చిన ప్రతిమాట ఎంత తీవ్ర సత్యమో గ్రహించి ఆనందించడమనేది మన హృదయ పరిపాకం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

వదిలించుకోలేని నా బలహీనతలను గురించి ఇంతకు ముందువలె మరలా మాస్టరుగారికి విన్నవిస్తే ''పోతాయిలే, తొందరేముంది'' అని చాలా తేలికగా అన్నారు. ఆ తర్వాత వారి సహజ బోధనా పద్ధతిలో నేను వినేటట్లు ఈ బలహీనతల నిర్మూలనా ప్రసంగం తెచ్చి నాప్రక్కవారికి చెపుతున్నారు.

''మన బలహీనతలను గురించి నోటితో చెప్పుకొని బాధపడుతున్నాముగాని వివేకానందునివలె ప్రాయశ్చిత్తాలు చేసుకుంటామా? లేదే! మరి అవెలా మనలను వదులుతాయి? ఒకరోజు వివేకానందుడు ఒక అందమైన స్త్రీని చూచి ''భగవంతుడు ఎంత అద్భుత అందాన్ని సృష్టించాడు'' అని మనసులో అనుకున్నాడట. వెంటనే వారికి వివేకం మేల్కొని, ''ఛ! నా బుద్ధి ఎంత పొరబడింది! ఈ సృష్టంతా భగవన్మయమయితే అందము, వికారము అనే ద్వంద్వాలకు తావేది? ఈరోజు ఇది అందమని తేల్చింది నా మనసు. రేపు దానిని కావాలంటుంది. దీనికి అంతేది? ఈ తప్పుకు నేడే శిక్ష అనుభవించాలని దోశల పెనుము ఎర్రగా కాలపెట్టి దానిపై కూర్చున్నాడు. ఆ బొబ్బలు మానేందుకు ఆరు నెలలపాటు బోర్లాపడుకొని చికిత్స పొందాడు. ఆ విధంగా మనం ప్రాయశ్చిత్తాలు చేసుకోకుండానే ఈ బలహీనతలు వదలమంటే ఎలా వదులుతాయి? కార్యశూరత్వమంటే అదే గదా. మనం వాచాశూరత్వానికే అంకితమయి ఉంటే సాయినాధుడేం చేస్తాడు. కష్టించిన వారికే గదా దైవకృప కల్గేది?'' అన్నారు.

మాస్టరుగారు ధ్యానం చేయాలని కూర్చొని తూగితే తలగోడకేసి కొట్టుకుంటే టెన్నిస్ బాలంత బొప్పి కట్టిందట. మరొకరోజు అలాగే తూగితే రెండు మోచేతులు గోడకేసి కొట్టుకుంటే రెండుచేతులూ స్వాధీనం తప్పి మరొకరు అన్నం కలిపి వారి నోటిలో పెట్టవలసి వచ్చిందట. అలా తిరిగొస్తే బాగుండుననిపిస్తే - ఇక్కడ లేనిది అక్కడేముంది గనుక ఈ కాళ్ళకు బుద్ధి రావాలని జేబులో డబ్బులు లేకుండాజేసి అడ్రసువ్రాసి జేబులో పెట్టుకొని

తిరగసాగారట. స్పృహతప్పి పడిపోతే ఎవరో వీరి జేబులోని అడ్రసుచూచి రిక్షాలో రూమువద్ద వదిలారట. ఇలాగే మరొకరోజు అలా వెళ్ళొచ్చి కాఫీ త్రాగుతామని అనిపిస్తే ఆరు గంటలు కాఫీకూడా త్రాగకుండా ఉన్నచోటే వాళ్ళన్నగారైన శ్రీ కృష్ణమాచారి గారింట్లో కూర్చొనుండి పోయారట. శ్రీ ఆనందమయి అమ్మగారి దర్శనార్థం వారెంత తెగింపుచేసి ప్రాణాలపై ఆశలేకుండా మంచులో చెట్టుక్రింద పూర్తి జ్వరంలో నిరీక్షించడం చూచాము. ఇవన్నీ వాచా శూరత్వం మాని, క్రియాశూరత్వం చూపు అన్న వారి శిలాశాసనానికి వారు ఆచరించి చూపిన ఉదాహరణలే. అలాంటి ప్రాయశ్చిత్తాలే మనల నుద్ధరిస్తాయి గాని కేవలం మాటలు మాత్రం చాలవని శ్రీమాస్టరుగారు మరొక్కసారి మనలను హెచ్చరిస్తున్నారు.

ప్రారబ్ధం - మానవ ప్రయత్నంగూర్చి మాస్టరుగారి బోధ

ప్రక్కగ్రామమునుండి ఒక రెడ్డిగారు వచ్చి తమ అంతులేని కష్టాలు, చెడ్డరోజులనుగూర్చి మాస్టరుగారితో చెప్పుకున్నారు. అంతావిని మాస్టరుగారన్నారు : ''మన ప్రారబ్ధము natural course ప్రకారం slowగా అనుభవించడమా లేక ఎక్కువశ్రమ శరీరానికి ప్రయత్నపూర్వకంగా తెచ్చిపెట్టుకొని అనుభవిస్తూ, త్వరగా మన ప్రారబ్ధానుభవమును పూర్తిచేసుకోవడమా అనేది మనచేతిలో వుంటుంది. ఒక బండపై నడువగా నడువగా చాలాకాలానికి నున్నగా వస్తుందాబండ. అట్లాగాక ఆ బండపై మిషన్‌వేసి పాలిష్‌చేస్తే వెంటనే నునుపు వస్తుంది. అలాగే సుఖం, శాంతి, మంచిరోజులనేవిగూడా! ఏలినాటిశని పట్టినవానికి నేలమీద పడుకోవడం, ఇష్టమైన కూర వదలడం, వేకువజామున చన్నీటి స్నానంచేసి దేవాలయాలకు వెళ్ళి ప్రదక్షిణలు చేయడంవంటి సాధనలతోటి నియమంగా సద్గ్రంథ పారాయణ; నామస్మరణ, పూజ వగైరా ఎంత తీవ్రంగా చేస్తుంటే అంత త్వరగా ప్రారబ్ధం ఖర్చయిపోయి మంచిరోజులు వస్తాయి. గనుక వెంటనే మీశక్తి కొద్దీ సాధన ప్రారంభిస్తే త్వరలోనే సాయి కృపచూపి మంచిచేస్తారు. ప్రయత్నించండి'' అని సలహా యిచ్చారు.

ఇందులో చన్నీటి స్నానాలు, ఉపవాసాలు, నామస్మరణ, పూజ, ఇష్టమైనపదార్థాలు వదలడం వంటి సాధనల ప్రాశస్త్యం వివరించారన్న మాట.

''భక్తులకే కష్టాలు వస్తుంటాయి ఎందుకు సార్?'' అన్న విద్యార్థితో, ''భక్తులు కానివారికి కష్టాలు రావటంలేదా ఏమి?' భక్తులైనవారికి వారివారి ప్రారబ్ధానుసారం కష్టాలు రావడం సహజమే. అయితే నిజమైన భక్తులకు వారి కష్టాల యెడలగల భావన మరొకవిధంగా వుంటుంది. ''నమే భక్త ప్రణశ్యతి'' నా భక్తుడు నశించడు - బాధపడడు అని గీత చెబుతుంది. తన ఎదుట ఎన్ని అవాంతరములు, గందరగోళములు జరుగుతున్నా నిజమైన భక్తుని దృష్టి ఆ పరిస్థితులపైగాక, వానిని నడుపు దైవంమీద వుంటుంది. తన మనసు భగవంతునిపై లగ్నం చేసేందుకు వాటిని ఉపయోగపెట్టుకుంటాడు. కుంతీదేవీ లాగ, ఎన్ని మార్పులు జరిగినా అవన్నీ ఆ భక్తునకు చివరకు అనుకూలంగానే ఫలితమిస్తాయి. ప్రస్తుతానికి కష్టంగావున్నా ముందురోజులలో అవి ఆ భక్తునకు మేలు చేసేవిగా వుంటాయి. గనుక నిజమైన భక్తుడు పరిస్థితులపైగాక వానిని నియమించి నడుపుతున్న భగవంతునిపై మనసు లగ్నం చేస్తాడు.

ఏనాడైనా నీ మనసులో ఆందోళన, భయము, worry వచ్చాయంటే ఆరోజున నీ ధ్యాస భగవానునిపై సరిగా లగ్నంకాలేదని అర్థం. అంటే చాలినంత పారాయణ జరుగలేదని, ఆ జరిగిన పారాయణలోకూడా నీ మనసు సరిగా లగ్నంకాలేదని అర్థం. గనుక whenever you are worried you have to note that your anusthana is not up to mark. So be alert and go deep into parayana and satsanga. You take the example of an old student Chennaiah.

ఈ చెన్నయ్య B.A. చదివేరోజులలో రేపు పరీక్షవున్నాసరే ఆరోజు 'సాయి చరిత్ర, వగైరా వ్రాయాలంటే వచ్చి వ్రాసేవాడు. అయినా అన్నింటిలో 1st class వచ్చేవాడు. M.Sc., చేశాడు, T.M. (భావాతీత ధ్యానము) ట్రైనింగుకు పంపారు. కానీ అక్కడ సరిగా ఉండక ఉద్యోగాల కొరకు interviewకు వెళ్ళను మొదలుపెట్టాడు. ఏ ఉద్యోగమూ రాలేదు. సరిగదా T.M. trainingలో days పోయాయని fail చేశారు. తరువాత అతడు realise అయి ఏడు వారాలు తీవ్రంగా పారాయణచేస్తే వెంటనే lecturerగా ఉద్యోగం వచ్చింది. ఇదే పని మొదటనే చేస్తే తప్పక త్వరగా settle అయివుండేవాడు.''

మరొకరోజు సాధనను గూర్చి ఇలా చెప్పారు :

''నీ మనసు సాధనలో లగ్నంచెయ్యి. శ్రీసాయిని సర్వగతుడుగా స్మరించు. పనిలేని మనసే పాపాలకు, శోకాలకు, తాపాలకు నిలయం. సాధన దశలో ఖాళీగా వుండే మనసు ముక్తికి కడుదూరమవుతుంది. దినమంతా పనిలో లగ్నంచెయ్యి. మనసుకు శాంతికావాలంటే ఇదే మార్గం. ఆనందం అందుకోవాలంటే రోజంతా పనే ఆలంబన కావాలి. పనిలో నిలిచిన మనసు అన్యచింతలకు తావివ్వదు. ఆ పనే సాధనగా తీసుకొని సాయి చెప్పిన శుభ్రమార్గంలో నడవడమే సాధన.''

ఒకరోజు శ్రద్ధను గురించి ప్రస్తావన వచ్చింది. అప్పుడు చెప్పారు : ''శ్రద్ధ అనేది అనుక్షణమూ వుండవలసిన జాగ్రత్త. మనమెచ్చట వున్నాసరే సాయి సన్నిధిలో, సాయిలోనే వున్నామని భావించాలి. మనం చేసే ప్రతి చిన్నపనీ అగ్గిపెట్టె తీసుకోవడం, ఆష్‌ట్రే తీసుకోవడం దగ్గరనుండి ప్రతి చిన్నపనిలోనూ శ్రద్ధ వుండాలి. మనసులో వేరే ఆలోచన లేకుండా మనసంతా పూర్తిగా ఆ చిన్నపని చేయడంలో నిమగ్నమవ్వాలి. అందువల్లనే నేను ఒకే సమయంలో అనేకవస్తువులు రెండుచేతులతోను manipulate చేయగల్గుతాను. వస్తువులు చేయిజారిపడటం ఎప్పుడూ వుండదు. వస్తువులు మరచిపోవడం కూడా జరుగదు. We must learn to live at the present moment. అనుక్షణం సాయి మనవైపు చూస్తుంటే మనం alertగా వారివైపుచూస్తూ వారికొరకే ప్రతి చిన్నపనీ చేస్తున్నామన్న నిశ్చయమైన ఎరుకతో చేయాలిగాని, సాయి మనవైపు చూస్తుంటే మనం past గురించో future గురించో యోచిస్తుండటంవల్ల ఆ క్షణంలో మనంవారి సన్నిధిని విస్మరించడమెంత అపచారం? అనుక్షణం వారు మనవైపు చూస్తున్నారు అనే స్థిరనిశ్చయం ఎక్కువమందికి వుండదు. ఒకవేళ వున్నా అనుక్షణం మరచిపోతుంటారు.

ఇష్టాయిష్టాలు లేకుండా టైంటేబుల్ ప్రకారం పనిచేసితీరాలి. ఇష్టాయిష్టాలు లేకుండా పోవాలంటే మొదట నడవాలనిపిస్తే గంటల తరబడి కూర్చోవాలి. కూర్చోవాలనిపిస్తే గంటలతరబడి నడవడం, అకాలంగా

తినాలనిపిస్తే పస్తుండటం - ఇలా కొన్నాళ్ళు మనసును వేధిస్తే అది వశమై ఇష్టాయిష్టాలులేకుండా సాయి సంకల్పానుసారం నడచుకోవడం నేర్చుకుంటుంది. నిరంతరం past and future ను గూర్చి ఆలోచించడం మాని present mininuteలో జీవించడం నేర్చుకుంటుంది మనస్సు. ఇదంతా చేయాలంటే భల్లూకపుపట్టు కావాలి. మిలారెపాలాంటి యోగులచరిత్ర మన ఆచరణకు మంచి steering యిస్తుంది.''

''సార్, సాయి భక్తులందరూ దొంగభక్తులు - శీలంలేని వెధవలు అని నిందలు వేస్తున్నారు సార్'' అని వాపోయాడొక విద్యార్థి. మాస్టరుగారు అన్నారు: ''అవునయ్యా, పాపం వాళ్ళేమిచేస్తారు? అనేక వేల జన్మలలో అజ్ఞానంవలన చేసిన కర్మల ఫలితంగా సంప్రాప్తమైన set of instruments గల శరీరాలవి. ఆ instruments ఎలా ప్రవర్తిస్తే అలానే పలుకుతారు. అవి ఏ sound యిస్తే అదే ఆలపిస్తున్నారు''. వారియెడల మనం జాలిపడి, 'బాబా! వాళ్ళు అలా ప్రవర్తించేలా ఎందుకు చేస్తావు? వారి అజ్ఞానం పారద్రోలి జ్ఞానం ఇవ్వు' అని ప్రార్థించాలి.

అసలు బద్ధశత్రువైనా వానియెడల ద్వేషం వహించేందుకు వీలు లేదు. ఎందుకంటే అలా ప్రవర్తించింది ఎవరు? వాని శరీరమా? ఆత్మా? ఆత్మ అనేందుకు వీలేలేదు. కారణం ఆత్మ ఏపనీ చేయదు. 'నిష్క్రియం, నిర్వికల్పం గదా!' శరీరం అందామా అంటే - చనిపోయాక అది మాట్లాడలేదుగనుక వాని ప్రవర్తన శరీరానిదికాదు. అజ్ఞానానికి వ్యక్తిత్వం లేదు. అది ఇంద్రియగోచరం గాదుగనుక వ్యక్తిత్వం లేదు. వ్యక్తిత్వం లేని దానిపై కోపించడం, ద్వేషించడం ఎలాసాధ్యం? ఎదుటివానిలో అజ్ఞానం గలదు గనుక, మనంకూడా అలాంటి అజ్ఞానంలో వున్నప్పుడే react అవడం జరుగుతుంది. మనం జ్ఞానంలోవుంటే ఎదుటివాని అజ్ఞానం పట్టించుకోముగదా! ఎదుటివాని అజ్ఞానం రూపుమాపేందుకు ప్రార్థిస్తాం''

''సర్వం బాబా మయం - సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ అని ఎలా చూడడం - మోసగానిలోకూడా బాబాను చూస్తే మన డబ్బు పోగొట్టుకోవలసి వస్తుందిగదా!'' అని మాస్టరుగారినొకరోజు అడిగాను. అందుకిలా చెప్పారు :

''మోసగాడని తెలిసికూడా-అడిగిన వెంటనే మనం పైకం ఇవ్వనక్కరలేదు. ఇవ్వనంత మాత్రాన బాబాను తిరస్కరించి నట్లుకాదు. ఒకడొక నది ఒడ్డున ధ్యానం చేస్తున్నాడు. వాని స్నేహితుడు పులివేషం వేసుకొని వచ్చాడు. వెంటనే అతడు భయపడటం ఖాయమే. విగ్గునుతీసి తన నిజరూపం చూపించాడు. ఇకమీదట పులివేషగాణ్ణిచూచి భయపడడు. కన్నులు పులిని చూస్తే మనస్సు తన స్నేహితుని చూస్తుంది. అందువల్ల భయం లేదు. అలానే మనం లోకంలో ఇంద్రియాలతో వ్యవహరిస్తున్నా మనసులో బాబాను భావిస్తుంటే సరి. అభ్యాసంవలన సమభావం వస్తుంది. ఒక పాడుపడ్డ ఇంటిలో ఒకత్రాసు వ్రేలాడదీయబడి, దానిలో ఒకవైపు నిండుగా రాళ్ళు రప్పలు వున్నాయి. అందువల్ల, అది ఒకవైపుకే వాలివుంది. ఇవతల పళ్ళెంలో బరువులు వేయడం వల్లగానీ లేక వున్న బరువులు తొలగించడం ద్వారానైతేనేమి సమముగా తూగేటట్లు చెయ్యవచ్చు. అలానే అంతా చైతన్యమే. మనసువలన అలా భిన్నభిన్నంగా గోచరిస్తుంది. నేను అని పరిమితంగా ఏమీలేదు అని భావన చేయడమే త్రాసులోని బరువులు తొలగించడం.

పై కథలో విగ్ తీయడంవలన అసలు సంగతి తెలిసింది. విగ్ తీయడం అంటే జ్ఞానం కల్గడం. అది ఎలా కలుగుతుంది?

విశ్వంలోని నామరూపాల ప్రభావంవలన నానాత్వం గోచరించే మనస్సుకు నిరంతర అభ్యాసంద్వారా ఆ నామరూపాల మాటునవున్న బాబాను (ఏకత్వం) (బ్రహ్మాన్ని) చింతనచేయడం సహజసిద్ధం కావాలి. 'భావాద్వైతం సదా కుర్యాత్ - క్రియాద్వైతం నకుర్వచిత్' అన్నారు. భావంలో అద్వైతం సదా చింతనచెయ్యి, కార్యం చేయడంలో అద్వైతం తగదన్నారు పెద్దలు. గనుక వచ్చినవాడు బాబా రూపమే. అయినంత మాత్రాన అప్పివ్వాలనేముంది? పాము, పులికూడా బాబారూపాలే అయితే వాటిని ఇంట్లోపెట్టి పూజించాలా? వాటి పాదాలకు నమస్కరించాలా? అలాగే ఆ మోసగాని రూపంలోకూడా బాబా వున్నారు అన్న భావనే ప్రధానంగానీ మనం క్రియారూపంలో బాబాకు చేసే షోడశోపచారాలు చేసి వాడడిగిన దక్షిణ ఇవ్వనక్కరలేదు సుమా! దీన్నే గీతలో కర్మసుకౌశలం-కర్మనాచరించడంలో చాలా కౌశలం-నేర్పరితనం కావాలి అని పరమాత్మ హెచ్చరించాడు.''

రాగద్వేషాలు జయించి నిర్మూలించేందుకు గృహస్థాశ్రమం ఒక చక్కని work shop.

డిశంబర్ 1979లో కాన్వెంటు టీచర్ కొరకు అన్వేషిస్తూ దామోదర్ అనే అబ్బాయి ఆ విషయం మాష్టరుగారితో సంప్రతిస్తున్నాడు. మాష్టరుగారన్నారు, ''చదువుకున్న అమ్మాయినిచూచి నీవు పెండ్లిచేసుకుంటే నీకు రెండు విధాలుగా ఉపకరిస్తుంది. ఒకటి టీచరుగా నీ స్కూలులో పనిచేస్తుంది. రెండు house wifeగా వుంటుంది'' అన్నారు. నేను ఏకాంతంలో సాధన చేసుకుంటాను నాకు వివాహంవద్దు అంటాడు దామోదర్. ''నీకు అరుగవలసిన కోణాలు ఇంకా చాలా వున్నాయి. అవి గృహస్థాశ్రమంలోనే అరగాలి. ఇక వేరే మార్గమే లేదు. వాటిని ఇక ఏవిధంగాను అరగదీసుకునేందుకు వీలుపడదు. అవి అరుగకుండా నీవు ఏకాంతంలో సాధనచేసినా నిష్ప్రయోజనమే'' అని మాష్టరు గారు ఖండితంగా చెప్పారు. దాము చాలా బాధపడ్డాడు. తర్వాతరోజు సత్సంగంలో వార్తాలాపం చదువుతున్నారు. అందులో నిత్యానంద, ప్రకాశానందుల వారు పలికారు - జనకుడు, యాజ్ఞవల్క్యుడు గృహస్థాశ్రమంలో రాగద్వేషాలు పూర్తిగా దగ్ధమొనర్చి యోగారూఢులై ఇష్టాయిష్టాలు సంపూర్ణంగా లేకుండా పోయాకనే ఏకాంతంగా సాధన చేసినట్లు, ఆవిధంగా రాగద్వేషాలు జయించేందుకే గృహస్థాశ్రమంలో వున్నట్లు శాస్త్రప్రమాణం చూపారు. అప్పుడు దాము కొంచెం స్థిమితపడ్డట్లు కనిపించాడు.

అందుకే మాష్టరుగారనేవారు - మనంగా ఇలా చేయమని చెపితే మనుషుల హృదయాలకు హత్తుకోదు. అందుకే నేనెప్పుడూ ఆ మహనీయుడు ఇలా చెప్పాడు, ఈ గ్రంధంలో ఇలావుంది అని ప్రమాణాలు చూపుతూ పరోక్షంగా చెపుతుంటాను అనేవారు.

విధి నిర్ణయం గురించి మాష్టరుగారి వ్యాఖ్య

''విధినిర్ణయం అంటారుగదా, దాన్నిగురించి మీ అభిప్రాయ మేమిటి - అంతా విధినిర్ణయం ప్రకారం జరిగేటట్లయితే ఇక మన ప్రయత్నమేముంది సార్'' - అన్నాను.

మాస్టరుగారు వివరించారు : ''విధి నిర్ణయంపై అచంచల విశ్వాసంతో ధర్మం తప్పకుండా నడుచుకోవడమొక్కటే మనం చేయగలిగింది. ఏ శరీరానికి ఏమేమి అనుభవం కావాలో, అవన్నీ ముందే నిర్ణయించబడివుంటాయి. అవి ఆ శరీరానికి అనుభవమై తీరుతాయి. ఎక్కువగా అనుభవించాలనే మిషతోనో, తప్పించుకోవాలనే మిషతోనో అధర్మంగా ప్రవర్తింపచూడటం పనికిరాదు. అలాంటి ప్రవర్తనవలన మనకు చెడ్డ సంస్కారాలు **develop** అయి; నీచ జన్మలకు పునాదులేసుకుంటామన్న మాట. ఇష్టాయిష్టాలు లేకుండా బాబా సంకల్పాలకు వినమ్రులమై తల ఒగ్గడమే మనం చేయదగ్గపని. మనకేదైనా విధినిర్ణయం మార్చడంవలన మనకు మంచి జరుగుతుందని బాబాగారు తలుస్తే, తప్పక ఆ నిర్ణయాన్ని మారుస్తారు. మనం అడగనక్కరలేదు''.

మధ్యలో సత్యంగారు కల్పించుకొని, ''నిర్ణయంవున్నా మన ప్రయత్నంతో **Counter** చేసి తప్పుకోవచ్చు గదా! గనుక ఆ నిర్ణయం మార్చవచ్చు'' అన్నాడు. అప్పుడు మాస్టరుగారన్నారు : ''సాధారణ మనుషుల్లో లక్షకు ఒక్కరు కూడా అంత గట్టిగా ప్రయత్నంచేసి విధిని మార్చే పట్టుదల గలవారై ఉండరు. ఉదా:- దేవాలయానికో, సత్సంగానికో పోవాలని వస్తుంటాడు. ఆనాటి సత్సంగంలో అతడు పాల్గొనేటట్లు ముందు నిర్ణయం లేదు. గనుక మధ్యలో **friend** కనిపించి మాటలు పెట్టుకుంటాడు. వాణ్ణి వదలకొట్టుకోలేడు. **50%** వదలకొట్టుకొని వస్తున్నా మరొకడు వచ్చి ఏ సినిమాకో, షికారుకో రమ్మని బలవంతం చేస్తాడు. వెంటనే వెళ్తాడు. అంతేగానీ నేను సత్సంగానికి వెళ్ళాలి రాలేను అని ఖండితంగా చెప్పలేడు. అలాచెప్పే స్తోమతు లక్షకొకరికికూడా ఉండదు. అలాంటి స్తోమతువుంటే అక్కడికి పోకుండా సత్సంగానికి వచ్చి బాబాకు ప్రార్థన చేయడమే సరియైన మార్గమని తడుతుంది. ఇలాగే అనేక అవరోధాలవలన మన ప్రయత్నాలు జరుగవు. అంతా విధినిర్ణయమే జరుగుతుంది. జరిగేది విధినిర్ణయమే అయినా అహంకార యుతమైన మన అంతరాత్మలు అంతా నా ప్రయత్నముతోనే సాధించానని భ్రమిస్తూ, అనవసరమైన బంధాలు పెంచుకొని జననమరణ చక్రంలో పరిభ్రమిస్తుంటాము'' అన్నారు.

మార్చి 1980లో మెట్టునుండి ఒక విధవరాలు తన 14సం॥ పిల్లవానిని తీసుకొని మాస్టరుగారి దగ్గరకొచ్చింది. ఆపిల్లవాడు అదోరకంగా వుంటాడు. చదువుకోడు - బాబా చరిత్ర పారాయణ - పూజ, భజన ఎంతచెప్పినా చేయడు. చదువులో మొద్దు. దానికి తగినట్లు ఎప్పుడూ అనారోగ్యము. దానికి తగినట్లు బీదరికము. ఆ పిల్లవానికి మాస్టరుగారొక కథ చెప్పారు :

''ఒక తండ్రికి ఇద్దరు కొడుకులున్నారు. తండ్రి వాళ్ళిద్దరికీ ఆస్తి సమానంగా పంచియిచ్చాడు. ఒకడు తన ఆస్తినంతా జాగ్రత్తచేసుకొని కష్టపడి పనిచేసి, పంట పండించి పైకం కూడబెట్టి క్రమంగా వందఎకరాల ఆసామియై సేద్యగాళ్ళచేత సేద్యం చేయిస్తూ హాయిగా వున్నాడు. రెండవవాడు అంతా త్రాగి, జూదమాడి పోగొట్టుకొని అప్పుల పాలయ్యాడు. ఇంటినుండి బయటకొస్తే కట్టేసి తన్ని చొక్కా, లాగు పెరుక్కునేటట్లు తయారుయ్యాడు. అప్పుడు దేవుని ప్రార్థించాడు - 'స్వామీ, ఇక నేనెప్పుడూ ఇలా చెయ్యను. ఈ అప్పుల వాళ్ళనుండి రక్షించు' అని. దేవుని దయవల్ల ఆనాటి బాకీలవాళ్లు పోతేపోవచ్చు, మిగిలిన పాత బాకీలవాళ్ళు పోతారా? ఓ దేవుడా, నీకు మ్రొక్కానుగదా. మరలా అప్పులవాళ్ళబాధ పెట్టావే, అట్లాగయితే నీకు మ్రొక్కను పొమ్మన్నాడట. దేవునికి నష్టమా? అట్లాగే మనం చేసిన పూర్వకర్మ మనలను వదలదు. దేవుని ప్రార్థిస్తే వెంటనే మంచి ఎలా జరుగుతుంది? మనం కొన్నాళ్ళు ప్రార్థించి బుద్ధి గల్గివుంటే దేవుడు నీ ప్రారబ్దాన్ని తగ్గిస్తాడు.

ఎక్కువకాలం జైలుశిక్ష వేసినవానికి వాడు ఇకనెప్పుడు అలాంటి తప్పుచేయడు అనేటంతగా వాని నడవడిలో మార్పు వచ్చి - జైలు ఆఫీసర్లకు వానిపై నమ్మకమేర్పడితే శిక్షాకాలం తగ్గించి ముందుగానే విడుదల చేస్తారు. అలానే మనమూ మన సత్ప్రవర్తన, భక్తి విశ్వాసాలవలన భగవంతుని మెప్పిస్తే మన ప్రారబ్దం కూడా తీసేసి కృష్ణాబాయమ్మను రక్షించినట్లు, ఉపాసనీబాబాను రక్షించినట్లు దేవుడు రక్షిస్తాడు. కష్టపడి పనిచేస్తే అన్నలాగా హాయిగా వుంటాము. అంటే కాలం వ్యర్థం చేయకుండా అవకాశం పాడుచేయకుండా భగవంతుని ప్రీతికొరకు మంచిచేస్తే మనకు లాభం వచ్చి పుణ్యం వలన సుఖపడుతాము. అలాగాక తమ్మునివలె కాలాన్ని, అవకాశాన్ని దుర్వినియోగంచేస్తే

బాధపడతాము. 'ఓ భూమీ! నీవు నాకేమి పెట్టావు?' అంటే 'ఓరి చవటా! నీవు నాకేమి ఎరువు వేశావు?' అంటుంది. 'ఓ పుస్తకముల కట్టా, నిన్ను నేను భద్రంగా ఇంటిలో ఉంచానుగదా, నాకేమి నేర్పావు?' అంటే 'ఓరి దద్దమ్మా! నన్ను నీవు చదివావా?' అంటుంది. కనుక కష్టపడి శ్రమచేస్తేనే ఫలితం దక్కుతుంది. బాబా చెప్పింది అవగాహనతో ఆచరించాలి. అందుకే మొదట చక్కగా పారాయణ చేయాలి. అప్పుడు బాబా మన ప్రవర్తనకు సంతోషించి మనకు సహాయం చేస్తారు'' అని ఆ పిల్లవానికి ఊది, అరటి పండు ప్రసాదం యిచ్చి పంపారు.

మహనీయుల ప్రవర్తన

నేను మొదటిసారి షిరిడి వెళ్ళినప్పుడు నాకొక నకిలీ సాధువు కలిసాడు. ఎముకల గూడై రోడ్డుప్రక్క కూర్చొనియున్నాడు. గొప్ప మహనీయుడని నమస్కరించాను. తన వ్రతం-దీక్ష వగైరాలను గూర్చి చెప్పి బిరియాని, మాంసం పులుసు తెప్పించుకున్నాడు. కానీ తానేమో గోచీ మాత్రమే ధరించి వట్టివంటిన వున్నాడు. మాటల సందర్భంలో తాను పూర్వాశ్రమంలో లక్షాధికారినని తన ఆస్తిపాస్తుల వివరాలుకూడా చెప్పాడు. నేనీ విషయం మాస్టరుగారికి చెపితే, ''నీవు బాగా మోసపోయావు. 1. మహనీయుడెవ్వరూ తన పూర్వాశ్రమ వైభవాన్ని గూర్చి చెప్పనే చెప్పరు. బాబా తన గురుసేవను గూర్చికూడా ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు. ఉపదేశంకొరకు చావసిద్ధమైన రాధాబాయితో మాత్రమే తన గురుసేవా వృత్తాంతం బయట పెట్టారు. 2. నిజమైన సాధువు అన్నపానీయాలకుకూడా భగవంతునిపైనే ఆధారపడతాడు. ఎదుటివారిని దేబిరించడు. తన నియమం ప్రకారం కొన్ని ఇండ్ల దగ్గర నియమితకాలంమాత్రం భిక్షనడిగి వేచివుంటాడు. ఆలోగా భిక్షయిస్తే సరే, లేకుంటే ఈరోజుకు ఇంతే ఇచ్చారని పస్తయినా పడుకుంటాడుగానీ నియమం మాత్రం తప్పడు. వార్తాలాపం చదివితే ఇలాంటి విషయాలు తెలుస్తాయి'' అన్నారు.

"Live at the present moment - live at the present moment" అని మాస్టరుగారు ఎన్నిసార్లు బోధించారో చెప్పలేను. అలా ఉండలేక మనసు past or futureలో పరుగులెత్తి ఆలోచనల రూపం ధరించేది. ఒకరోజన్నారు -

''అది అలా తిరుగుబోతు గాకుండా చేయాలంటే వివేక వైరాగ్యాలకుతోడు అంతులేని విశ్వాసం ఉండాలి. దేనిమీద? సద్గురు సాయినాథుని అనంతప్రేమ స్వరూపంపైన. వారి సర్వజ్ఞత్వం, సర్వసమర్థత్వంపై విశ్వాసముండాలి. దీనికితోడు మన నిరహంకారస్థితి సహజసిద్ధమై ఉండాలి. అంతా చేసేది ఆయనైతే మన ఆలోచనలు కార్యరూపం దాల్చి మనకేమి మేలు చేయగల్గుతాయి అనే వివేకం ఉండాలి.

''ఉదాసీనోగత వ్యథః -

సర్వారంభ పరిత్యాగీ యోమద్భక్తస్సమేప్రియః''

అన్న గీతావాక్యం పై దృష్టి నిలిపి గతంగూర్చి ఆలోచన, భవిష్యత్తును గూర్చిన చింతలేకుండా జీవిస్తుంటే live at the present moment అవుతుంది'' అన్నారు.

అన్ని బోధలకంటె ఇది నాకు చాలా మంచి బోధ అయింది. పై గీతాశ్లోకం నిరంతరం గుర్తుంటేచాలు. అల్లామాలిక్ అయినప్పుడు ఇక నా ఆలోచనలతో పని ఏముంది? నా ఆలోచనలన్నీ నా అహంకారానికి గుర్తులే అనేది నిరంతరం మరువరాని సత్యం అన్నమాట.

''కావాలనే కోర్కెలన్నీ విడనాడి నన్నే శరణు పొందు'' అన్నారు సాయినాథుడు. ''ఆశపోతే అంతా పొంతుండ్లాయ్య'' అన్నారు శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారు.

తాజుద్దీన్ బాబా మాటను దమ్మపేట లక్ష్మిగారు ఒక చక్కని వాక్యంలో ఇమిడ్చారు. 'పనిగట్టుకొని ఆలోచనా స్రవంతిని అరికట్టుటే సాధన' అని. మనం present momentలో నివసించకుండా future or past secondsలో నివసిస్తూ ఆ ఆలోచనలు చేస్తుండేందుకు కారణం - పై మహాత్ములు చెప్పిన కావాలనే కోరిక, ఆశ అనే సంస్కారాలే గదా కారణం. తాజుద్దీన్ బాబాగారు చెప్పినట్లు ఆలోచనా స్రవంతిని అరికట్టాలి. అసలు ఆలోచనలు ఎందుకు కల్గుతున్నాయో తెలుసుకుంటే తర్వాత అరికట్టడం సులువు. దీనికిగూడా పూజ్య శ్రీ మాస్టరుగారు చక్కగా వివరణ ఇచ్చారు. ''ఆలోచనలకు కారణం ఏమిటంటారు? అజ్ఞానం. అజ్ఞానం అంటే ఏమిటి? అన్నీ మన సంకల్పాను సారమే జరుగుతున్నాయనీ, జరగాలనీ అనుకోవడం. కానీ ఈ సృష్టిలో ఏ

ఇసుకరేణువు ఎక్కడ వుండాలోముందే నిర్ణయమై ఉంది. ముమ్మాటికి అంతే. లేకుంటే సూర్యచంద్రులు, గ్రహాలు ఇంత నిర్దుష్టంగా పరిభ్రమించే ప్రసక్తే లేదు. మన ఋషులు చెప్పింది, నేటి scientific విజ్ఞానం చెప్పేదీ అదే. మహాత్ములందరూ చెప్పిందీ అదే. కబీరు చెప్పినట్లు ఏ ధాన్యపుగింజ ఏ జీవి నోట్లోకి పోవాలో ముందే దాని మీద వ్రాసిపెట్టబడి వుంటుందట. ఆ అక్షరాలు మన చర్మచక్షువులకు కనిపించకపోవచ్చు. మరి అదే నిజమయితే మన ఆలోచనలకు తావేముంది? మనం ఆలోచించినా, ఆలోచించకున్నా మనకు రావలసినవి వచ్చి తీరుతాయిగదా! మనకు ప్రాప్తంలేనివి, మనం ఎంత గింజుకులాడి ప్రయత్నించినా మన కర్మానుసారంగా ముందే నిర్ణయమున్న దానికంటె అధికంగా మన ప్రస్తుత ప్రయత్నంవల్ల, ఆలోచనలవల్ల మనకేమి అనుభవానికిరావు. ఇదే జనకుని రాజభోగముల విషయంలో జరిగింది. వారు సన్యాసితోటి అడవిలోనికి వెళ్ళగా (సుఖాలను త్యజించి) అక్కడకూడా ఆ టైమ్‌కు అవి లభ్యమయ్యాయి. మన ప్రారబ్ధంలో అవసరాలు పొందేందుకు కొంత కృషి చేయాలని వ్రాసిపెట్టియుంటే మన ఆలోచనతో నిమిత్తం లేకుండా అప్పటికప్పుడు మనమే ఆయా పనులు నిర్వర్తించి తీరుతాము. అందుకు మన ఆలోచనకు తావేలేదు.

So life at the present moment అదే మన ధ్యానంలో సాయికి విన్నవించుకోవలసిన ముఖ్య ప్రార్థన. మనలగురించి ఎవరేమను కుంటారోనన్న, ఈలాంటి భావాలు మనస్సులో లేకుండా సాయిపై మనసు లగ్నం చేయడమే ధ్యేయం.

మానవ ప్రయత్నము – ఆలోచన

మాస్టరుగారు ఒంటరిగా దొరికారంటే వెంటనే అడిగేందుకు రెడీగా నా దగ్గర ప్రశ్న ఉండేది. 'ఆలోచనలను అరికట్టడమే సాధన గదా సార్ - మరి మనకు ముందుగా ప్లాను, ఆలోచన లేకుండా పనులెలా జరుగుతాయి?' అని ఒకసారి అడిగాను.

'ఆలోచనే అక్కరలేదు సుబ్బరామయ్యా, ఆ పనిచేయవలసినట్లు వున్న మన పూర్వ కర్మే మనచేత ఆ సమయానికి ఆ పనిచేయించి తీరుతుంది. ఆ కర్మే

మనలను ఆ పనిచేసేందుకు ముందుకు నెట్టి చేయిస్తుంది. నీవు ముందుగా ఎంతగా ఆలోచించినా ఆలోచించకున్నా ఆ విధంగానే పనిచేసి తీరుతావు. ఆలోచన అనవసరం' అని ఎన్నిసార్లు చెప్పారో చెప్పలేను. వారెన్నిమార్లు చెప్పినా నాకది హృదయగతం కాలేదు. ఆ కరుణామయుడు విసుగులేకుండా మరలా మరలా మాటలు మార్చి చెప్పేవారు. వారి సంకల్పబలం వలన కొన్నాళ్ళకు నాకీ విషయం బోధపడి హృదయగతమవసాగింది. అంతవరకు నాకు జరిగిన అనుభవాలే నాకు ఉదాహరణలయ్యాయి. 1. కలిచేడులో పూరిండ్లలో బాడుగ కున్నాను. ఇల్లుకట్టాలనే ఆలోచనే లేదు. ఒకరోజు యూరినల్స్‌కు వెళితే మా డిపార్ట్‌మెంట్‌వారు ఒక బిల్డింగ్ పడగొడుతున్నారు. అందుకు ఖర్చు వెయ్యి రూపాయలన్నారు. ఒక్కపైసా ఖర్చులేకుండా నేను చేస్తానని చెప్పి ఆ బిల్డింగ్ నేనే పడగొట్టించాను. వందరూపాయల ఖర్చుతో 5 అంకణముల ఇంటికి సరిపడ ఇటుక వచ్చింది. ఇటుక ఫ్రీగా వచ్చింది గనుక సిమెంటురేకువేసి ఇల్లు కట్టాను. 2. నా కుమార్తెకు S.B.I.లో ఉద్యోగమొస్తుందని కలలోగూడా తలచలేదు. ఆలోచించలేదు. ఎల్లుండి last date for applying అని తెలిసింది. చిత్రంగా apply చేశాను. ప్రస్తుతం అదే ఆమె శాశ్వత ఉద్యోగమైంది. 3. నా college education అలాగే జరిగింది. హాస్టలులో అన్నం పెట్టకుంటేమానె పెట్టె పెట్టుకోనిస్తే చాలు సాయంకాలానికి 8 కి.మీ. నడిచి ఇంటికి పోతానని ఎన్నోసార్లు ఆ హాస్టలుకు తిరిగాను. ఇక విరమించుకోవాలని వస్తుంటే రాధయ్య అనే పుణ్యాత్ముడు తటస్థపడి 4 సం॥ freeగా అన్నం కూడా అదే హాస్టలులో పెట్టించాడు. 4. గొలగమూడికి కాపురం రావడం 5. గొలగమూడిలో రేకులిల్లు కట్టడం 6. గొలగమూడిలో మిద్దె కాపురం. 7. అమ్మాయి పెండ్లి చేయడం. పైపనుల్లో ఒక్కక్షణం ఆలోచనే లేదు. వాటంతటవే జరిగిపోయాయి. వ్రాస్తుంటే పుస్తకాలు చాలవు. గనుక ఆలోచనా స్రవంతి నరికట్టుటే సాధన. అని మాస్టరుగారు నా ప్రథమ సమాగమములో చెప్పినదే చేయవలసిన కర్తవ్యమని, ఆలోచనలు వ్యర్థమని చెప్పినది అక్షరసత్యమైంది.

నాకు పూజ నేర్పడం

సాయిమందిర నిర్మాణం జరుగుతున్నపుడు నేను విద్యానగర్‌లో వున్నాను. ఆరోజు గురుపూర్ణిమ. నేను మాస్టర్‌గారి గదికి వచ్చేసరికి మధ్యాహ్నం

1 గం॥ అయింది. ''సుబ్బరామయ్యా! ఈరోజు గురుపూర్ణిమ. బాబాకు పూజ చేసుకో'' అన్నారు. 'ఇంటికి వెళ్ళి రేపు చేసుకుంటాలే సార్!' అన్నాను. ''అరే రేపు గురుపూర్ణిమ వస్తుందా! గురుపూర్ణిమ ఈరోజే'' అన్నారు. ఏవో కుంటిసాకులు చెప్పి తప్పుకో చూచాను. మాస్టరుగారు మరలా మరలా ఈరోజే చేసుకోమని చెప్పడంతో 10పైసలకు కర్పూరం, కడ్డీలు, బెల్లం తెచ్చి అక్కడపెట్టి, మాస్టరు గారింట్లోని చెట్టు పువ్వు తెచ్చిపెట్టి బాబాకు ఒక్క నమస్కారంచేసి కర్పూరం వెలిగించి మాస్టరుగారికి చూపాను. వారు శ్రద్ధగా కన్నుల కద్దుకున్నారు. బెల్లం కొద్దిగా తీసి ప్రసాదం సార్ అని మాస్టరుగారికి పెట్టాను. దాన్ని ఎంతో భక్తిగా కళ్ళకద్దుకొని నోట్లో వేసుకొని, ''ఇంతేగదా! దీనికి రేపు చేస్తానంటివే'' అంటూ తన గ్రంథపఠనంలో నిమగ్నమై పోయారు.

అసలు విషయమేమిటంటే - నాకు పూజచేసే మంత్రమొక్కటీ రాదు. పూజా విధానం తెలియదు. అందుకని అలా దాటవేయచూచాను. కానీ సర్వ సమర్థులైన మాస్టరుగారు నా నోటిగుండా పై విషయం చెప్పించకుండానే నా సత్తా గ్రహించేశారు.

మామూలుగా మా గ్రామం వెళ్ళేముందురోజు రాత్రే మాస్టరుగారి దగ్గర సెలవు తీసుకొని విభూతి తీసుకొని ఉదయాన్నే 5½ గంటలకు బస్టాండుకు వెళ్ళేది నాకు అలవాటు. కారణం మాస్టరుగారిని అప్పుడు నిద్రలేపలేక ముందు రోజు రాత్రే సెలవు తీసుకుంటాను. ఆరోజు – గురుపూర్ణిమ తర్వాత 5వ రోజున అలాగే సెలవు తీసుకోవడానికి మాస్టరుగారి దగ్గరకు వెళ్ళాను. మాస్టరు గారు, 'సుబ్బరామయ్యా! రేపు ఉదయం నీవు వెళ్ళేముందు నాకు చెప్పివెళ్ళాలి. మరచిపోవద్దు సుమా!'' అన్నారు. వారికి నిద్రాభంగం చేయడం ఇష్టంలేక నేను ఉదయం 8గం॥లకు బయలుదేరుతానన్నా వప్పుకోలేదు. సరేనని అలారం పెట్టుకొని నాలుగున్నర గంటలకే నిద్ర లేచి నేను మిద్దె దిగేసరికి మాస్టర్‌గారు సత్సంగ రూములో ఏదో పుస్తకం చదువుతూ తప్పులు దిద్దుతున్నారు. తీరాచూస్తే అది ''సాయినాథపూజ'' అనే పుస్తకం. దాన్ని పూర్తిగా తప్పులుదిద్ది నాకిస్తూ, ''దీన్ని ఒకటిరెండుసార్లు తిరిగ్గా చదువు. ఆదివారం రోజు పుస్తకం చూచి పూజచేసుకో'' అని చెప్పి ఆ పుస్తకం నాకిచ్చి పంపారు. మూడు నాలుగు నెలలు నేనా పుస్తకం చదివిందీ లేదు, పూజ చేసిందీలేదు. వారు నన్ను చదివావా

అని అడుగలేదు. వారి దివ్యశక్తే నన్ను ప్రేరేపించి చదివించింది. రెండుమార్లు చదివి పూజ చేయగానే పుస్తకం చూడకుండానే షోడశోపచారపూజ చేయగలిగాను. ఆపూజే నన్ను గొలగమూడిలో శ్రీవెంకయ్యస్వామివారి సన్నిధిలో పెద్దపూజారిని చేసి నిలిపింది. అద్భుతరీతిన పూజనేర్పిన శ్రీమాస్టరుగారికి నేనెంతో ఋణపడ్డాను.

పూజ అంటే మన భట్రాజు పొగడ్తలతో భగవంతుని మెప్పింప జూడడ మని అప్పటి వరకు తలచేవాణ్ణి. అది సంపూర్ణంగా తప్పని, 1. చంచలమైన మన మనస్సును చంచల రహితంగా నిలిపేందుకు అది ఒక ఉపకరణంగా ఉపయోగపడవలెనని 2. భగవంతుని నిజతత్వమేమిటో ఆ నామాలలో వివరించబడినదని 3. ఈ పవిత్రనామాలను ఏకాగ్రంగా, హృదయ పూర్వకంగా, అర్థసహితంగా, నిత్యం స్మరించడంవలన మన పుణ్యం పెరిగి అది మన పాపం కంటే ఎక్కువై మన ఆచరణను సన్మార్గంలో నడిపిస్తుందని 4. చాలినంత పుణ్యం మనపేర జమకాగానే ఆ పుణ్యఫలమే మనలను సద్గురు సన్నిధికి తీసుకువెళ్ళి వారి ఆజ్ఞలు పాటించేటట్లు చేస్తుందని తెలిసింది. అందుకే భగవద్గీతలో దేవ, ద్విజ గురుప్రాజ్ఞ పూజనం చెప్పబడింది 5. ఈ పూజ చేయగా చేయగా శారీరక, వాచక, మానసిక స్థితులకు తీసుకపోతుందనీ గనుక ప్రతివారు తీరిక ఉన్నప్పుడు కాకుండా నిత్య జీవితంలో నిర్దుష్టమైన టైంలోనే చేస్తుంటే గొప్ప ఫలితాలిస్తాయని పూజ్యపాదులు అనేకసార్లు నొక్కి చెప్పేవారు. ఈ సత్యాన్ని ఆచరింపజేసిన ఆ సర్వసమర్థుని పాదాలకు ఎన్ని జన్మలకైనా ఋణగ్రస్థుడనే గదా!

మానసిక పూజ

కొన్నాళ్ళు పూజ చేసాక పూజంటేనే నాకుబాధ అనిపించి ''సార్! పూజ నాకువద్దు. కమ్మగా బాబారూపాన్ని చూస్తుంటే మధ్యలో ఆసనం, పాద్యం, యజ్ఞోపవీతం మొ॥నవి చేసేటపుడు బాబారూపం మనసునుండి మరుగుపడు తుంది. అది నాకు చాలాబాధగా ఉంది'' అని మొత్తుకున్నాను. ఆ సర్వజ్ఞమూర్తి వెంటనే అన్నారు : ''ఈ విషయం ఎవ్వరికీ చెప్పవద్దు. వస్తువులకు ప్రాధాన్యమి వ్వకుండా అన్ని ఉపచారాలు మానసికంగా సమర్పిస్తుండు'' అన్నారు. ఇంకా ముందుకువెళ్ళి మరొక సలహాగూడా ఇచ్చారు. ''స్థలం గూర్చి ప్రాధాన్యత

ఇవ్వకుండా నీకు ఎప్పుడు ఎక్కడ పూజచేస్తే బాగుండుననిపిస్తే అక్కడే పూజచేసుకో మానసికంగా'' అని సెలవిచ్చారు. ఎందుకలా చెప్పారో నాకప్పుడు అర్థంకాలేదు. ఇరవైసంవత్సరాల తర్వాత ఇప్పుడు తెలిసింది. సర్వసాధనలూ మనోనిగ్రహం కొరకే గదా! బాహ్య పూజకంటే మానసిక పూజ గొప్పది. మనసు తనంతతానుగా సాయిరూపం ధరించి నిలచి ఉండడం, ఆస్థితినుండి వస్తువులు వెతుకులాడే స్థితికి రావడం ఇబ్బందిగానే ఉంటుంది. దాన్ని ఆ మహనీయమూర్తి గుర్తించి వస్తువులకు ప్రాధాన్యంలేని మానసిక పూజ సూచించారు. పూజ మాత్రం ఏమారవద్దని చెప్పారు. ఇది ఎంత గొప్ప సూచనో నాకు ఇప్పుడు తెలుస్తున్నది.

దానం స్వధర్మో, నియమో, యమశ్చ, శ్రతంచశాస్త్రాణి సద్వ్రతాని సర్వే మనో నిగ్రహలక్షణాంతాః. అన్న ఉపనిషద్ వాక్యాన్ని ఆకళింపు చేసుకొన్న వారి మేధస్సును నాలాంటి అల్పుడు ఎన్ని జన్మలకైనా అందుకోగలడా?

శ్రీస్వామివారి మందిరంలో పూజ చేసేటప్పుడు అక్కడున్న సహాయకులు ఏ వస్తువు లోపం చేసినా నేను కస్సుబుస్సులాడి వారి హృదయాలను గాయపరచడమేగాక నా మానసికశాంతి పోగొట్టుకొనే వాణ్ణి. పై మానసికపూజ గుర్తు వచ్చాక ఎవ్వరినీ ఏమీ అనేది లేదు. అసంతృప్తి లేదు. ఇతరులపై అలుసుభావం లేదు. అంతా ఆనందమే. ఎన్ని జన్మల పుణ్యమో పూజ్యపాదుల పాదాలచెంత చేరగల్గడం. 'శాంతిని నెలకొల్పు వారు ధన్యులు. వారు ఓదార్చబడుదురు' అన్నారు క్రీస్తు. నా మదిలోనేగాక నా సహాయకుల మదిలోగూడ శాంతి స్థాపించిన మాస్టరుగారు ఎంతటి ధన్యులోగదా!

వ్యాఖ్యల సమ్మేళనం !

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు బోధించిన వ్యాఖ్యలు, బాబా వ్యాఖ్యలు, శ్రీ రమణుల వ్యాఖ్యలు, శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారి మౌన వ్యాఖ్యలు, శాస్త్రవాక్యాలు సమ్మిళితంగా అవగాహన చేసుకుంటే ఎంతటి చక్కని ఆణిముత్యాలు లభిస్తాయో చెప్పలేను. శ్రీమాస్టరుగారు పూజకు ఎంత ప్రాముఖ్యమిచ్చేవారో నాకొక సన్నివేశంలో రూఢి అయింది. అసలు పూజంటే భట్రాజు

పొగడ్తలని భావించే నాకు మాస్టరుగారు ''సాయినాథపూజ'' అనే గ్రంథమను గ్రహించి నిత్యం పూజచేసుకునేటట్లు చేశారు. కొన్నాళ్ళకు వారే మానసిక పూజ చేయమన్నారు. బాహ్యంగా పూలు, అక్షింతలు, నైవేద్య, హారతులు వగైరా శారీరకపూజ అయితే భగవంతుని అనంత గుణాలను నోటితో చెప్పడమే వాచకపూజ. అష్టోత్తరం చదవడం, భజనలు, స్తోత్రాలు, హారతులు, విష్ణు సహస్రనామాలు వగైరా అన్నీ వాచకపూజ క్రిందకు వస్తాయి. ఆ తర్వాత మెట్టు, మానసికపూజ. అన్నీ మానసికంగా సమర్పిస్తూ ఇష్టదైవం యొక్క రూపం మనసులో చెదిరిపోకుండా సాధ్యమైనంత ఎక్కువసేపు నిలుపుకోవడం. శారీరక, వాచక, మానసికపూజ వేరువేరుగా కాకుండా అన్నీ కలసికూడా ఏకకాలంలో జరిగేస్థితికూడా ఉంటుంది. అదే త్రికరణశుద్ధిగా పూజ చేయడం - శరీరము, వాక్కు, మనస్సులే త్రికరణాలు. గనుక పూజయొక్క ధ్యేయం మనసును ఇష్టదైవంపై ఏకాగ్రం చేయడం ఈ గుర్తెరిగి చేయమని పూజ్యపాదులు మాస్టరుగారు చెప్పేవారు. ఇది శ్రద్ధాభక్తులవలన, మహనీయుల సేవవలన లభిస్తుంది అంటారు. మహనీయులను సేవించేందుకు గృహస్థులకు అన్నప్పుడల్లా వీలు కాదుగదా అంటాము. శ్రద్ధాభక్తులు వున్నవారికి రాముడంతటా ఉన్నాడు అంటారు సాయి. అన్ని జీవులలోను నేనున్నాను అన్నారు సాయి. అన్ని జీవుల ఆకలి రూపంలో నేనే ఉన్నాను అన్నారు కృష్ణపరమాత్మ. గనుక మనం సంపాదించేందుకు కృషి దగ్గరనుండి వంటచేసి తినేవరకూ అది పరమాత్మ సేవే. నామస్మరణలేకుండా అన్య చింతలతో తెచ్చిన ఇడ్లీలు తినకుండా శ్రీవెంకయ్య స్వామివారు తిరస్కరించడము, నామస్మరణతో ఇడ్లీ తెచ్చినప్పుడు మాత్రం స్వీకరించడము ఇందుకు ఉదాహరణ! ఇదేవారి మౌనవ్యాఖ్య. దైవారాధనలో నిజంగా దైవం మనసేవను అంగీకరించాలంటే మన మనస్సెంత పరిశుద్ధంగా ఉండాలో పై లీలలో శ్రీస్వామివారు బోధించారు. ఈ బోధనే శ్రీ ఆచార్యులవారు నా కిరిణీ పండు స్వీకరించడం, సపోటాపండ్లు తిరస్కరించడంలోని రహస్యం. అలాగే మాస్టరుగారు నా సిగరెట్ నాకివ్వు అని శ్రీనివాసులు రెడ్డిగారి దగ్గర అడిగితీసుకోవడంలోను వ్యక్తం చేశారు. గనుక పూజయొక్క ధ్యేయం మనస్సును నిగ్రహించేందుకని, అది శారీరక, వాచక, మానసిక స్థాయిలలో సాధించే ప్రయత్నం శ్రద్ధా భక్తులతో ఆచరిస్తే ఎంతో మేలని మాస్టరుగారి

మౌన వ్యాఖ్యలు తెలుపుతున్నాయి. పొట్టకూటికి సంపాదించేటప్పుడు, దానిని వంటచేసేటప్పుడు, దానిని మనం భోంచేసేటప్పుడు భగవంతుని ఎడల కృతజ్ఞతాభావంతో శ్రద్ధగా త్రికరణశుద్ధిగా నామస్మరణ చేయడం ఎంత మేలో మాస్టరుగారు వివరిస్తూ - 'రూపాయి ఫలితం రావలసిన చోట పైసా ఫలితం వచ్చేటట్లు మనజోలికి చిల్లి పెట్టుకుంటే ఎలా?' అనేవారు. బాబా అనంత కరుణతో సర్వత్రా, సర్వదా, మనలను అనుగ్రహిస్తూనే ఉన్నారు. కానీ మనమే మన 'జోలికి' అశ్రద్ధ, అవిశ్వాసం అనే చిల్లులు పెట్టుకున్నాము అని బోధించేవారు.

శాస్త్రసారం

సర్వశాస్త్రాల సారాన్ని ఒకే ఒక్క వాక్యంలో పలికి నా హృదయవీణలు మీటి మధురగానం వినిపించారు మాస్టర్.

శ్రీ మాస్టరుగారికి ఏదో ఒక విధంగా సేవచేయాలనే నా తపన. విద్యానగర్‌లో ఇంటివెనుక ప్రహరీగోడలేదు. దానికి తాటిఆకుతో దడి కడుతానని ఎంతో అభ్యర్థించి వప్పించాను. ఒక ఆదివారం వచ్చి కట్టమని నాకు లెటర్ వ్రాసి వారు పనిమీద తిరుపతి వెళ్తామని కూడా వ్రాశారు. నేను విద్యానగర్ వచ్చి దడి కుట్టేపని మొదలు పెట్టిన పావుగంటకే మాస్టరుగారు తన ప్రోగ్రాం మానుకొని తిరిగి ఇంటికి వచ్చారు. నేను ఆనందంగా ''సార్! ఎలా కుట్టమంటారు?'' అని అడిగాను. వెంటనే వారన్నారు.

''మీరు ఎలా కుడితే అలాగే నాకు సంతోషం''

ఈ మాటను నేనెన్ని జన్మలెత్తినా అనగలనా? నావరకు నేను అలా అనలేను. ఆపని చేసేవారికి తలనొప్పి గలిగేటంతగా సలహాలిస్తుంటాను. చివరకు ఏదో ఒక విధంగా పని ముగుస్తుంది.

''మీరెలాకుడితే అలాగే నాకు సంతోష''మన్నారే ఆమాటే సర్వ శాస్త్రాల సారం. ఎలా? మానవుని అసంతృప్తి, మానసిక అశాంతి, భార్యాభర్తల మధ్య భేదాభిప్రాయము, మనుషుల మధ్య భేదాభిప్రాయమునకు కారణమేమి?

వారివారి ఇష్టాయిష్టాలే గదా? ఈ ఇష్టము, అయిష్టములకు మూలం కామం. అంటే కోరిక. అంటే ఇది ఇలా ఉంటే బాగుంటుంది. ఇది మంచిది అని తలచడం. ఎదుటివారుకూడా తమ అభిరుచే Correct అయినదని వాదించుకోవడం. ఆ వాదనలో ఎదుటి వారి భావాలు గాయపరచడం. తద్వారా తన అశాంతికి తానే పునాది వేసుకోవడం. ఈ ఇష్టము - అయిష్టములను కూకటి వేళ్ళతో పెకలించారు శ్రీమాస్టరుగారు. ఏ విషయమైనా సరే ఇలాచేస్తే బాగుంటుందేమో ఆలోచించండి. ఇలాచేస్తే ఇలా అయ్యే ప్రమాదముందేమో యోచించండి అని చాలా సున్నితమైన సలహాగా మాత్రమే ఇస్తారేగాని తన వాదన ఎదుటివ్యక్తిపై రుద్దే ప్రయత్నమే చేయరు. వారి సలహా ఆచరించడమా, తిరస్కరించడమా అనేది మనకే వదిలేస్తారు. తానుమాత్రం ఇష్టము, అయిష్టము లేకుండా సాక్షీభూతుడుగానే ఉంటారు. తన మాట ఆచరించలేదని మనమీద ఎప్పుడూ కినుక వహించనే వహించరు. ఎందుకు? ''అల్లామాలిక్'' గనుక తనకేమిటి నష్టం. మనలను గూడ తనవలెనే ఇష్టము-అయిష్టము లేకుండా ఉండమని ప్రబోధిస్తున్నారు. అంతులేని ఆనందం కావాలని అందరమూ ఆరాట పడడమే కాని, నిరంతరం ఇతరుల భావాలను గాయపరుస్తుంటే అదెలా సాధ్యమవుతుంది?

''మానవుని హృదయాన్ని గాయపరచకు, భగవంతుని ఏడవ నిలయం మానవుని హృదయంలో ఉంది'' అన్న తాజుద్దీన్ బాబాగారి వాక్యాన్ని మనమాచరించామా? లేదు. వారిమాటపై మనకు నమ్మకమేముంది? సృష్టిలో ప్రతిదీ ముందు నిర్ణయానుసారం జరుగుతుంటే దాన్నలా జరగనియ్. ఈ స్వల్ప విషయాలకొరకు ఎదుటి వారిని గాయపరచి మన **unrest** మనమే తెచ్చుకొంటున్నాము. ఆత్మీయులను మన ఇష్టాయిష్టాలకు బలిచేసి వారి హృదయాల్లోనే గాక మన హృదయంలో కూడా gulf (దూరము) ఏర్పాటు చేసుకొంటున్నాము. మన likes and dislikes పోతే అందరూ మన ఆత్మీయులే. అట్లాని మన సొమ్ము అవతలివారికి దోచి ఇవ్వనక్కరలేదు. వ్యవహారం smooth గా deal చేస్తూ ఎదుటి వారిలో బాబాను చూడు. అప్పుడు మన వ్యవహార పద్ధతే మారుతుంది.

యదాసర్వే ప్రముచ్యంతే కామాయేஉస్య హృదిశ్రితాః
అథమర్త్యో అమృతో భవతి అత్ర బ్రహ్మ సమశ్నుతే

'హృదయములోని కామములన్నీ (కోరికలన్నీ) బాగా తుడిచి పెట్టుకుపోతే మరుక్షణమే బ్రహ్మమౌతాము' అన్నారు వేదఋషులు వసిష్ఠులు. 'ఆశపోతే అంతా పోతుందయ్యా' అన్నారు శ్రీ స్వామివారు. మీరు ఎలా కుడితే అలానే నాకు సంతోషమన్న వాక్యానికర్థమిదే. ఈ ఒక్కమాట నాకు వేదవాక్యమై లక్షలసార్లు నా ఎదుటివారితో నా ప్రవర్తనే మార్చేసింది. కానీ నా ఇష్టాయిష్టాలు సంపూర్ణంగా చావలేదు. వాటిని సంపూర్ణంగా దహించమని శ్రీమాష్టరుగారికి ప్రణమిల్లుచున్నాను.

ఆచార్యులవారి అపురూపమైన భల్లూకపు పట్టుదల!

చాలా సంవత్సరాలుగా, మాష్టరుగారికంటె ముందునుంచే నేను శ్రీవెంకయ్యస్వామివారిని తలుపూరులో మా ఇంటిప్రక్కనగల వేపచెట్టు క్రింద చూస్తూనే ఉన్నాను. అనేకమంది శ్రీస్వామివారికి నమస్కరిస్తూ ఉండడం చూస్తూనే ఉన్నాను. కాని నేను మాత్రం శ్రీస్వామి వారిదగ్గరకు వెళ్ళేదిలేదు. నాకు మాష్టరుగారితో పరిచయమయ్యాక 1975నుండి సుమారు పది నెలలు అంటే నలభై యాభై సార్లయినా మాష్టరుగారు నన్ను శ్రీవెంకయ్యస్వామి వారిని దర్శించమని చెప్పేవారు. నేను మాష్టరుగారి దర్శనార్థం వెళ్ళగానే విద్యానగర్‌లో వారి మొదటి ప్రశ్న ''చూశావా?'' అనే. చూడడమేమిటో మాకిద్దరికే తెలుసు. నేను క్రిందచూపులు చూస్తూ ఊరకుండేవాడిని. ఒకవేళ నా బిడ్డలే గనుక నేను నాలుగుమార్లు చెప్పినా వినకుంటే ఇక ఎన్నటికీ వారికా విషయంగూర్చి చెప్పను. కానీ ఆమహనీయమూర్తి ఎంత పట్టుదల గలవారో చెప్పలేను. ''శ్రీస్వామి వారిని ఎందుకు చూడవు? వారు భూమి మీద దేవుడు. మేమంతా వారికి నమస్కరిస్తుంటే, నీవు మాకు నమస్కరిస్తుంటే అర్థమేమిటి? అలా నీవు శ్రీస్వామివారిని దర్శించకుంటే ఇక్కడకు రావద్దు'' అని ఒక్క రామబాణం వదిలారు. ఆమాటతోటి నేను ఖిన్నుడనైపోయాను. నామనో వేదన గమనించిన ఆ ప్రేమమూర్తి వెంటనే ''ఆయన దేవుడని నీకు నమ్మకము కుదిరితేనే వారికి నమస్కరించు. లేకుంటే వద్దు'' అన్నారు. ''దేవుడవునోకాదో తెలుసుకునేటంత

జ్ఞానముంటే ఇక్కడికెందుకొస్తానుసార్'' అన్నాను. ''ఏమీలేదు. అక్కడ ఏది జరిగేందుకు వీలులేదో అది జరిగితే శ్రీస్వామివారు దేవుడని నమ్మతానని మనసులో అనుకొని టైం పెట్టుకొని కూర్చో, ఆ టైం లోగా అది కాకుంటే ఆపైన నీవు వారిదగ్గరకు వెళ్ళవద్దులే'' అన్నారు. ఏది జరిగేందుకు వీలుకాదో నాకెలా తెలుస్తుంది సార్'' అన్నాను. అందుకు కూడ మాష్టరుగారే పరీక్షలు చెప్పారు : వారి సేవకులలో ముగ్గురు తప్ప ఇతర సేవకులుగాని వచ్చిన భక్తులు గాని వారిని తాకేందుకు వీలులేదు. గనుక నాచేత కాళ్ళకు నూనె పూయించుకోవాలి అనిన్నీ, ఎవరి చేతినుండి ఏమీ తీసుకోరు గనుక నేను తీసుకుపోయిన పదార్థం వారు నాచేతి నుండి తీసుకొని తినాలనీ మనసులో అనుకొని టైం పెట్టుకొని కూర్చోమని, ఆపైన ఒక్క నిమిషం ఉండవద్ద'ని చెప్పారు. ఇంకొక జాగ్రత్త కూడా చెప్పారు. 'ఆ రెండు విషయాలు అక్కడ సాధారణంగా జరిగేందుకు వీలులేదని ముందుగా విచారించి తెలుసుకో. ఆ విచారణకొరకు నాలుగుసార్లు వెళ్ళిచూడు. ఎవ్వరినీ అడగకుండా నీకే తెలుస్తుంది. తీరా అనుభవమిచ్చాక - అదేదో కాకతాళీయంగా జరిగిందని అనుకుంటే దాని పరిణామాలు చాలా తీవ్రంగా ఉంటాయి' అని సెలవిచ్చారు. నేనదేవిధంగా నాలుగుసార్లు వెళ్ళి చూచి, అవి రెండూ జరిగేందుకు వీలులేదని నిర్ణయించుకున్నాక ఒకరోజు మా స్నేహితుడు శ్రీ శేషగిరిరావు గారితో వెళ్ళి 1. నాచేతి నుండి ఈ శెనగలు, బెల్లం శ్రీస్వామివారు అడిగి పెట్టించుకొని తినాలని 2. నాచేత కాళ్ళకు నూనె మర్దన చేయించుకోవాలని – పై రెండు కోరికలు నేను వెళ్ళిన పదినిమిషాలలోగా జరిగి పోవాలని అనుకొని దూరంగా కూర్చున్నాను. చిత్రాతిచిత్రం జరిగింది. క్రొత్తవాళ్ళు శ్రీస్వామివారి పాదాలు తాకి నమస్కరించుకుంటారని, అది శ్రీస్వామివారు అంగీకరించరు గనుక ఎప్పుడూ ఇద్దరు సేవకులు కాపలా ఉండేవారు. మేము వెళ్ళగానే వారి మనసులు ఎలా పనిచేశాయో తెలియదుగానీ ఇద్దరూ చెరొకవైపు వెళ్ళిపోయారు. ఇక శ్రీస్వామి వారు, మేమిద్దరము తప్ప వేరే ఎవ్వరూ లేరు. ''అయ్యా! తినేందుకేమైనా పెడుతావా'' అని శ్రీస్వామివారు నావైపు చేయిచాపారు. నా ఆనందం హద్దులు దాటింది. వారికి పళ్ళులేవు గనుక బెల్లం మాత్రం కొంచెంపెట్టి మిగిలిన శెనగలు, బెల్లం నూరి పొడిచేసి తెచ్చేలోగా ద్వారపాలకులు వచ్చి ఆపొడి మేము

పెడతామన్నారు. శ్రీస్వామివారు వారిని వద్దని, నాచేతనే పెట్టించుకు తిన్నారు. వెంటనే ''అయ్యా! కాళ్ళకు కొంచెం నూనె పూస్తా?'' అని అడిగారు. శ్రీస్వామివారి సేవకులు పూస్తానంటే అంగీకరించక నాచేతనే పూయించుకున్నారు. అంతేగాక వళ్ళంతా మర్దనచేయించుకున్నారు, తలంటించుకున్నారు. తలస్నానంకూడా నేనే చేయించాను. ఆ విధంగా పూజ్యపాదులు బలవంతంచేసి నన్ను శ్రీస్వామివారి చెంతకు పంపి శాశ్వతంగా నన్ను వారికి వప్పగించి పుణ్యం కట్టుకున్నారు. శ్రీస్వామివారి అండన చేరినందుననే ఎనలేని ఆనందంతో జీవిస్తున్నాను. నన్ను వారి చెంతకు చేర్చినంత వరకు మాస్టరుగారు పదినెలలు పట్టుపట్టారంటే నామీద నాకే రోత కల్గుతుంది.

పూజ్యపాదులు శ్రీమాస్టరుగారు నామీద ఎనలేని ప్రేమతో తన భల్లూకపు పట్టుదలతో నాచేత మరి రెండుపనులుకూడా చేయించారు 1. మా గ్రామంలోని రామాలయంలో సత్సంగం చేయించడం 2. ఇంట్లో నిత్యం సత్సంగం చేయించడం. కలిచేడు రామాలయంలో కూర్చొని బాబాచరిత్ర చదువుకో. ఇంట్లో చదవడంకంటే మంచిదని సుమారు 1సం॥ చెప్పినా నేను అలా చేయలేదు. వారు మాత్రం తన పట్టు విడువలేదు. ఒక రోజు నన్ను చాలా తీవ్రంగా పట్టేశారు. ''ఎందుకు చదువవు'' అని నిలదీశారు. చెప్పకతప్పలేదు. 'అక్కడ ఎక్కువమంది నాదగ్గర పదవ తరగతి వరకు చదివి కాలేజీ చదివే విద్యార్థులే సార్. వారు ఏవేవో కొంటె ప్రశ్నలు వేస్తారు. నేను చెప్పలేను. ఒకవేళ చెప్పినా తృప్తిపడరు. వాదన వస్తుంది. ఎందుకింత గలాట? మనం గుట్టుగా ఇంట్లో పారాయణ చేసుకుంటే పోతుందిగదా?' అన్నాను. ''ఓస్! అందుకేనా మందిరంలో చదవనిది? అట్లాకాదు, ఎవరేమి ప్రశ్నించినా నీవు ఒక్కటే సమాధానం చెప్పు. నీవు హృదయపూర్వకంగా తెలుసుకోవాలని ప్రశ్నించేటట్లయితే నీ ప్రశ్నకు ఈ పుస్తకంలో సమాధానముంది, పుస్తకమంతా చదువు. నీ ప్రశ్నకు సమాధానమొస్తుందని ఆ పుస్తకం అతనికిచ్చెయ్. అతడాగ్రంథం చదివిన తర్వాతకూడా అతని ప్రశ్నకు సమాధానం లభించకుంటే అతనిని నా దగ్గరకు తీసుకురా. మీ ఇద్దరి ఖర్చులు నేనే భరిస్తాను'' అన్నారు. ఇక చేసేదిలేక మరురోజునుండి శ్రీరామాలయంలో చదువను మొదలుపెట్టాను. మొదలు పెట్టిన తెల్లవారినుండే ఎదురింటి రామక్రిష్ణయ్య పూర్తిగా నిషాచేసి నాదగ్గరకొచ్చి, ''ఎంత తినాలని ఇక్కడకొచ్చి చదవను మొదలుపెట్టావు?'' అని మాట్లాడుతూ

ఇక సత్సంగం జరుగనివ్వలేదు. 'ఎంత చిక్కితే అంత తినాలని వచ్చాను. భాగం కావాలంటే నీవు కూడా వచ్చి కూర్చో' అని చెప్పేవాడిని. పది పదిహేను రోజులు సత్సంగమే జరుగలేదు. ప్రక్కవాళ్ళంతా 'మీరు అంగీకరిస్తే చాలు అతనిని లాగి అవతల వేస్తాము. అతనేమిటి మందిరంలోకొచ్చి త్రాగి మాట్లాడడం' అనేవారు. నేనుమాత్రం అంగీకరించలేదు. బాబాను ప్రార్థనచేద్దాం – అతనికి ఆ దుర్గుణం మాన్పమని. మనమతనితో కలబడితే ఇక మన సాధన, భక్తి ఏముంది? అని తిరస్కరించాను. చిత్రంగా 15రోజుల తర్వాత అతను రావడం మానేసి తన కుమార్తెను సత్సంగానికి నిత్యం పంపేవాడు. ఆ సత్సంగ ఫలితంగా కలిచేడులో సాయిమందిరం వెలవడమే కాకుండా అనేక సాయిలీలలు భక్తి లేనివారికికూడ అనుభవమయ్యాయి.

ఆధ్యాత్మికతలో శక్తినంతా వినియోగించి కృషిచేయనిదే ఫలిత ముండదన్నారు బాబా. కానీ శ్రీమాస్టరుగారు ఆధ్యాత్మికతలోనేగాక తనతో అనుబంధముండే ప్రతివారు ఏస్థితిలోనున్నా వారిని ఆధ్యాత్మిక పథంలో నడిపించడంలో తన శక్తినంతా వినియోగించి కృషిచేసే మహనీయుడు. ఒక వ్యక్తికి తానేదైనా సలహా ఇవ్వాలనుకుంటే డైరెక్టుగా ఆ వ్యక్తితోనే చెపితే ఆ వ్యక్తి బాధపడుతాడని ఆవ్యక్తి వినేటట్లుగా అనేకసార్లు ప్రక్కవారితో మాటల సందర్భంలో ఆమాట చెపుతుండేవారు. అది వారి అపూర్వమైన బోధనా విధానము. ఆ విధానమునకు నేనే ఉదాహరణ. నేను వినేటట్లుగా నా ఎదుటనే ఇతరులతో అనేకసార్లు, ''మననుండి భగవంతుడు కోరేదేమిటి?'' అని అడిగి, వారు సరిగా చెప్పలేకుంటే మాస్టరుగారే చెప్పేవారు. ఏమని? 'భగవంతుడు నిజంగా మననుండి కోరేది మన కాలము, మన మనస్సును వారికి సమర్పించమని. మిగిలిన నివేదనలు, అలంకరణలన్నీ మన తృప్తికొరకే'' అని చెప్పేవారు. ఈమాట అనేక పర్యాయాలు వారి నోటి వెంబడి విన్నాక ప్రతినిత్యం ఉదయం 6 నుండి 9 గం॥వరకు నేను పూజ, పారాయణ, ధ్యానంలో గడపసాగాను. ఈ సలహాతోటి మరొకమాట గూడ చెప్పేవారు. 'కాలం, మనస్సులలో కాలం సమర్పించడం మనవంతు. మనస్సు స్వీకరించడం వారిపని. మనం పట్టు వదలక నియమితకాలాన్ని వారికర్పిస్తుంటే మనసు దానంతటది వారి పాదముల నాశ్రయించేటట్లు భగవంతుడే అనుగ్రహిస్తారు' అని చెప్పేవారు.

అయితే ఒకటి - తన వాదన నిలువడంలేదని తెలిసికూడా కేవలం వాదన కొరకే వాదిస్తుంటే మాస్టరుగారు ఒక్కక్షణం వృధా చేయరు. ఉదా : వెంకటగిరిలో ఒక వ్యక్తితో తెల్లవార్లూ వాదిస్తున్నారు. ఆ వాదన జరిగేరూములో నేనూ పడుకొనియున్నాను. చివరకు మాస్టరుగారు అన్నారు - 'ఓరేయ్! నీవు వాదనలో నెగ్గాలనే మాట్లాడుతున్నావు. **Truth** (సత్యం) కంటే వాదనే నీకు ముఖ్యమైతే ఇక నేను ఒక్కక్షణం మాట్లాడను, అని ఆతర్వాత ఒక్క మాట గూడ మాట్లాడలేదు. సత్యం తెలుసుకునేందుకయితే మాస్టరుగారు ఎంతసేపైనా మాట్లాడుతారుగాని వాదనకొరకే అయితే ఒక్కక్షణం కూడా మాట్లాడేవారు కాదు.

మనం ఒకరిని సంస్కరించదలచినపుడు వారి తప్పేమిటో ఎత్తి చూపించవచ్చు. కానీ ఆపని పదిమంది ఎదుటచేస్తే వారి మానసిక వికాసం వికసించే బదులు ముకుళిస్తుంది. అంటే వారి మానసిక వికాసం దెబ్బ తింటుంది. గనుక వారి తప్పేమిటో పదిమంది ఎదుటకాకుండా ఏకాంతంగా తెలియజెప్పి, వారికట్టి బలహీనత తొలగించమని బాబాను ప్రార్థనచేయడం ఉత్తమ మార్గమని చెప్పేవారు.

శకునాలు పాటించడంలో నేను మేటిదిట్టను. ఎందుకంటే ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలని పూర్తిగా ప్రయాణమై చివరిక్షణాల్లో శకునం బాగాలేదని మానేసేవాడిని. నా చేతిలోని వస్తువు జారిపడినప్పుడంతా ఆశకు లోబడి అక్కడేదో పోతుందని ప్రయాణమై పోయినప్పుడు ప్రతి దఫా పని కానే కాదు. సరికదా నా రక్తము నేను చూడవలసివచ్చేది. ఏదో విధంగా చిన్న దెబ్బయినా తగలడం జరిగేది. ఒకరోజు ఆశవలన బాబా ఇచ్చే ఈ సంకేతాన్ని లెక్కచేయకుండా పోతున్నానని తెలుస్తూనే ఉంది. కానీ నెల్లూరు వెళ్ళాను. నిష్కారణంగా నా కాలు చవిటి కాలువలో పడి గాజుపెంకు గుచ్చుకొని రక్తం వెల్లువలైంది. ఇట్లాఎన్నో. .

ఇక తట్టుకోలేక మాస్టరుగారికి చెప్పాను. ''బాహ్యమైన సంకేతాలతో పాటు నీ మానసిక పరిస్థితి గమనించు. మనసు అశాంతిగా, అల్లకల్లోలంగా గజిబిజిగా ఉంటే తప్పకుండా ఆ ప్రయాణం మానెయ్' అని సెలవిచ్చారు.

నా అనుభవంలో చూస్తే బాహ్యమైన సంకేతం వచ్చినప్పుడల్లా తప్పక మనసు అశాంతిగానే ఉంటుంది. కొన్ని సమయాలలో విచారిస్తే నేను

కలువవలసిన వ్యక్తులు ఆసమయాలలో లేనట్లు తెలిసింది. అందుకని మాస్టరుగారు చెప్పినట్లు అంతరంగిక మానసిక స్థితి గమనించి నడచుకోవడం ఉత్తమమైన పద్ధతని తెలుసుకున్నాను.

'భగవాన్ శ్రీవెంకయ్యస్వామిలాంటి కొందరు మహనీయులు నిత్యం తమకు ఒక్కొక్క సేవను ఒకే వ్యక్తి చేసేటట్లు చూసుకుంటారు. ఆసేవను మరొకరు చేసేందుకు అంగీకరించరెందుకు సార్!' అని అడిగాను. అందుకు వారు ''పూర్వజన్మలలోని వారి పుణ్యఫలము, మహాత్ములతో వారికి గల అనుబంధముల వలన వారికి మహాత్ములు ఆ సేవలను అనుగ్రహిస్తారు. అందుకని వారినుండి మాత్రమే స్వీకరిస్తారు'' అన్నారు.

సాధకులు చిరుతిండి తినరాదు. ఆ బలహీనతను కొందరు కొన్ని విషయాలలో నిగ్రహించ లేనపుడు - ఆయా తినుబండారాలు ఎక్కువగా కొని, బాబా రూపాలుగా భావించి అందరికీ పంచిపెట్టమని, అలాచేస్తే ఆ బలహీనతలు పోతాయనీ సెలవిచ్చారు.

శాస్త్రసారం

ఒక భక్తుడు, ''సార్! సాధనకు ధ్యానం చేస్తే మంచిదా? పూజచేస్తే మంచిదా? నామస్మరణ మంచిదా? ఏదిచేస్తే మంచిది'' అని అడిగాడు.

మాస్టారు :- అన్నీ మంచివే, మేడపైకి వెళ్ళడానికి మొదటి మెట్టు ఎంత ముఖ్యమో చివరి మెట్టుకూడా అంతే! మధ్య మెట్లుకూడా అంతే ముఖ్యము.

మనిషికి మనస్సు ఎప్పుడూ ఒకేవిధంగా వుండదు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఒక్కొక్కవిధంగా వుంటుంది. కనుకనే మనసునకు ఎపుడు ఏమిచేస్తే బాగుంటుందనిపిస్తే అదిచెయ్యి. అన్ని సాధనలు మనస్సును నియమించేందుకు, లేక మనసును నిలకడజేసేందుకు (ఆలోచనా పరంపరలనుండి) ఉపకరణాలు మాత్రమే. అందుకే బాబా ''నన్ను ఆనందంగానైనా ధ్యానించు, అదీ గాకుంటే నఖశిఖ పర్యంతము నన్ను చూస్తూ వుండు. అదీ వీలుగాకుంటే నా నామాన్ని

హృదయపూర్వకమయిన ప్రేమతో ఉచ్చరిస్తూవుండు'' అన్నారు. కనుక మనస్సునకు ఎప్పుడు ఏ సాధన చేస్తే బాగుండుననుకుంటే అది చేస్తూవుండు. అదే మంచిసాధన. మనస్సును నియంత్రించుటే అన్ని సాధనల లక్ష్యం అనేది మరువకూడదు సుమా!

అయితే నియమబద్ధంగా నిత్యం తప్పనిసరిగా ఒకే కాలంలో పై సాధనలు చేస్తుంటే సత్వర సత్ఫలితాలు కలుగుతాయి. సాధరణంగా మనం మనకు తీరిక చిక్కినప్పుడు, ఉత్సాహంగా వున్నప్పుడు చేస్తుంటాము. అలా చేస్తుంటే రూపాయి రావలసినచోట ఒకపైసా వచ్చినట్లుంటుంది. కాలనియమం చాలా ముఖ్యం. కాలనియమం ఉన్నప్పుడు ఆ నిర్ణీత కాలమునకు ఒక అరగంట ముందునుండే మనలో ఆ ధ్యాస మొదలవుతుంది. నిర్ణీత కాలం లేకుంటే కాలమంతా వృధే.

ఒకరోజు మాస్టరుగారిలా చెప్పారు : సాధనంటే ఏమిటి సార్? అన్నవారితో, ''ఏముంది? మన సంస్కారాల మార్పే సాధన'' అని క్లుప్తంగా చెప్పారు.

సోమరులకు సహాయం చేయకూడదు!

మాష్టరుగారికి చాలా ఆప్తుడుగా అందరికీ కనిపించే ఒకవ్యక్తి రూములో (విద్యానగర్) నేను కొన్నాళ్ళు ఉన్నాను. ఆవ్యక్తి తాను జ్వరంలో ఉన్నాననీ, ఉదయంనుండి మధ్యాహ్నం 11గం వరకు కాఫీకూడా త్రాగలేదని నాకు చెప్పాడు. తాను హోటలుకు కూడా పోలేకున్నానని చెప్పాడు. నేను వంటచేసుకొని తింటాను గనుక నా దగ్గర పాలు, చక్కెర ఉన్నాయి. ఆ వ్యక్తికి కాఫీ పెట్టిస్తామని అదికూడా సాయిసేవని భావించి మాష్టరుగారిని కొంచెం కాఫీపొడి పెట్టించమని అడిగాను. నేను కాఫీ త్రాగనని మాస్టరుగారికి తెలుసు గనుక కాఫీపొడి ఎందుకు? అని అడిగారు. ఫలానావ్యక్తి జ్వరంతో ఉన్నాడు. కాస్త కాఫీ పెట్టిస్తామనుకున్నానని చెప్పాను. ''అతను చాలా సోమరి, తన బ్రాండు సిగరెట్లు ఇక్కడ దొరక్కుంటే కోటకు 5 కి.మీ నడిచిపోయైనా వాటిని కొని త్రాగుతాడు. హోటలు కెళ్ళి త్రాగలేడా? సోమరులకు సహాయం

చేయకూడదు'' అని మరుపురాని బోధచేసి కాఫీపొడి పెట్టించేందుకు నిరాకరించారు.

ఈ బోధద్వారా నా జీవితంలో ఎన్నోమార్లు వివేకంద్వారా ఎవరికి సహాయం చేయాలో, ఎవరికి చేయకూడదో నేర్పించారు.

మననుండి భగవంతుడు కోరేది!

మననుండి భగవంతుడు కోరేదేమిటి? ఈ నైవేద్యాలు, కర్పూర హారతులు వగైరా మాత్రమేనా?

భగవంతుడు మననుండి కోరేది మన మనస్సు, కాలము మాత్రమే. ముందు మన కాలం సమర్పిస్తే తర్వాత మన మనస్సు క్రమంగా బాబానే స్వీకరిస్తారు. నిత్యం ఏదో ఒకసమయం బాబాకొరకు ఏర్పరచుకొని క్రమం తప్పకుండా ఆ కాలంలో ఏ సాధన చేయాలనిపిస్తే ఆ సాధన చేస్తుండడమే కావలసింది. తక్కువ విషయాలన్నీ బాబానే చూసుకుంటారు. మనలను గమ్యం చేరుస్తారు.

బాబా చరిత్రలో ఒకరు తనకు తీరుబడి అయినప్పుడు వచ్చి బాబా పాదసేవ చేస్తుంటాడు. ''ఏమయ్యా! నీకు తీరుబడి అయినప్పుడు నాకు సేవ చేయను వస్తావు. అప్పుడు నేను నిన్ను సేవచేయనివ్వకుంటే అలుగుతావా?' అని బాబా దెప్పుతారు. గనుక మనం బాబాకు కేటాయించిన సమయాన్ని మన సొంత పనులకు వాడుకోకుండా తప్పకుండా వారిసేవకు వినియోగిస్తుంటే బాబా తప్పక సంతృప్తి చెంది మనలను అనుగ్రహిస్తారు. ఏదో మాటల సందర్భంలో మందిర నిధులను ఎలా ఖర్చు చేయాలి అనే విషయమై శ్రీమాష్టరుగారికి ఇష్టమైన కొన్ని పద్ధతులను గూర్చి అమ్మగారు ఇలా చెప్పారు. మందిరంలో వచ్చే నిధులతో వెండి కిరీటాలు, మొజాయిక్ తాపడాలు సమకూర్చే బదులు ఈ క్రింది పనులు చేయడం మంచిదని మాష్టరుగారు చెప్పేవారు.

1. చుట్టుప్రక్కల వైద్యశాలలకు వెళ్ళి నిజంగా బీదవారైన వారికి కావలసిన మందులు కొనివ్వడం, ఆహారము పండ్లు, పాలు ఇవ్వడం. అవసరమైతే గుడ్డలు ఇవ్వడం ఎంతో మంచి పని.

2. మంచి తెలివితేటలు గల్గి దేశానికి వారి సేవలు పనికివచ్చేటట్లుండి కూడా బీదరికమువలన పై చదువులు చదువలేని బీద విద్యార్థులకు అన్నవస్త్రాలే గాకుండా వారి ఖర్చుంతా మందిరం యాజమాన్యమే భరిస్తే ఎంతో గొప్పగా బాబా సంతోషిస్తారు.
3. కొందరు మేధావులైన బీదవిద్యార్థులకు స్కాలర్‌షిప్పులివ్వడం.
4. ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు, ఆధ్యాత్మిక వ్యాసాలతో గూడిన కరపత్రాలు అచ్చు వేసి అందరికీ అందుబాటులో ఉండేటట్లు చూడడం.
5. ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలయాలు ఏర్పాటుచేసి అందులో కేవలం ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలు మాత్రమే ఉండేటట్లు చూడడం. ఆ లైబ్రరీ లను ఎక్కువ మంది ఉపయోగించుకోకపోవచ్చు కానీ ఏ కొద్దిమందికి ఉపయోగపడ్డా మన నిధులు సఫలమైనట్లే అని చెప్పేవారు.

సొంత గృహానికి, లాడ్జింగ్‌కు భేదము!

కొందరు ఇండ్లు వదలి మాస్టరుగారి దగ్గరే ఉండేవారు. వారినలా ఉంచేసుకున్నారని మాస్టరుగారినే ఆ వ్యక్తుల పెద్దవారు ఆడిపోసుకుంటున్నారని మాస్టరుగారితో నేనొక రోజు అన్నాను. అప్పుడు మాస్టరుగారొక దివ్యబోధ చేశారు. ''ఇంటికి పోతూనే ఎడాపెడా ఒకటే అక్షింతలు, రగడ మొదలౌతుంది. పెద్దలు వీరిని పోషించలేకున్నా ఫరవాలేదు. పస్తులైనా అందరూ కలసి ఆనందంగా ఉండవచ్చు. పెద్దలు తమ నిస్సహాయతకు బిడ్డలే కారణమని వారి ప్రవర్తనే కారణమని లోలోపల తలంచుచూ ఆ వైరభావాన్ని మాటలలో వ్యక్తంచేస్తారు. వీళ్ళు దాన్ని సహించలేక ఇలా వచ్చి కూర్చొని శాంతి, ఆనందాన్ని ఆస్వాదిస్తారు. What is the difference between a house and a lodge or a choultree? హోటలువారు మన మంచిచెడ్డలతోను, సుఖశాంతుల తోను సంబంధం లేకుండా ఆకలికి అన్నం పెడుతారు, నీడనిస్తారు-డబ్బు తీసుకొని. ఆపైన మన విషయం పట్టించుకోరు. మరి ఇల్లంటే అట్లాకాదుగదా! మనం తినేందుకు, తలదాచుకునేందుకు మాత్రమేకాకుండా మన సుఖశాంతులకు ఆనందానికి, ఆత్మీయత, అభిమానము, ప్రేమ, ఆదరణలకే ఎక్కువ ప్రాధాన్యమిస్తారు. అందరూ కలసి పస్తున్నా ఆనందమే. నిజానికి కుటుంబము

లోని ఒకవ్యక్తికి అనారోగ్యమైతే మిగిలినవారెంత గొప్పగా స్పందిస్తారు? ఆవ్యక్తి ఎడల ఎంత సానుభూతి, ప్రేమ, ఆదరణలు చూపిస్తారు? అందుకే కొందరు ఇల్లంటే పడిచస్తారు. ఇంట్లో తినేందుకేమీ లేకపోయినా అక్కడే కాలం గడపాలని చూస్తారు. అట్టి ప్రేమ, ఆదరణ, ఆత్మీయతలనివ్వలేనివి ఇండ్లేకాదు. అవి Hotels, and choultrees అవుతాయి. అందుకే వీళ్ళంతా నాదగ్గరే ప్రేమను పంచుకుంటూ ఇలా ఉండిపోతారు. ఆ విధంగా నేను వీరితో ప్రేమను పంచు కోవడమే వీరి పెద్దల దృష్టిలో నేను చేసిన అపరాధము. అందుకే వారు నాతో మాట్లాడరు. మాట్లాడకపోతే పోనీ. అధర్మపరులైన వారికొరకు నేను వీరితో ప్రేమగా వ్యవహరించడం మానుకోవాలా ఏమి? అందరిలో సాయిని చూడటం నాకు చేతనయ్యేదెప్పుడు? అన్నారు.

అడ్డంకు అంతరంగంలోనిది!

మనకు కావలసిన స్నేహితులు వచ్చి ఒక్క లారీ సామాను మన చిన్న గదిలో కుక్కినా ఇంకా ఏమైనా సామాను వుంటే తెచ్చిపెట్టుకోండి అని ఎంతో సంతోషంగా చెపుతాము.

అదే ఎవరో వచ్చి 'ఈ సంచి మోయడం మాకు ఇబ్బందిగా ఉంది. దీన్నిక్కడుంచండి, ఒక గంట తర్వాత తీసుకుపోతాము' అని అంటే, 'అబ్బే వీలులేదండీ, మాకే చాలా ఇబ్బందిగా ఉంది. ఇక్కడికి పదిమంది వస్తూ పోతుంటారు. వీలుకాదండీ' అని చెప్పి తప్పుకుంటాము. వీరికి ఇలాంటి సమాధానం చెప్పేందుకు అడ్డంకు అంతరంగములో ఉంది. దాన్ని తొలగించు కోవాలి. అందరిలో సాయిని చూడడం వారికి సహాయపడడం నేర్చుకోవాలి. అలా చేస్తుంటే మన అంతరంగంలోని అడ్డంకు కొన్నాళ్ళకు తప్పక తొలుగు తుంది. అందుకు సాయి తప్పక సహాయం చేస్తారు. అందుకు మన inner efforts అవసరం.

మాస్టరుగారి సహజాతి సహజమైన అహంకార రాహిత్యం!

మాస్టరుగారి ఒక పుట్టినరోజుకి ప్రఖ్యాతి గాంచిన ఉపన్యాసకులైన గాలి శేషగిరిరావుగారు వచ్చారు. అందరి ఎదుట సభాముఖంగా శేషగిరిరావు గారు

మాష్టరుగారికి పూలమాల సమర్పించి పాదాభివందనం చేస్తున్నారు. ఇదేంటి ఇలాచేస్తున్నారు అని ఎంతో వినయంగా చెప్పినా శేషగిరిరావుగారు అన్నారు : ''మేము వాచావేదాంతులము మాత్రమే. మీరు అనుభవజ్ఞానులు''. గాలి శేషగిరిరావుగారు ఒంగోలులో కొన్నాళ్ళు నిత్యం ఉపన్యసిస్తున్నారు. మాష్టరు గారు శ్రోతలలో కూర్చొని వినడం చాలా అవమానంగా ఉన్నదని సెక్రటరీ పోరు పెట్టి మాష్టరుగారిని వేదికపై శేషగిరిరావుగారి ప్రక్కన కూర్చొబెట్టారు. ఒక్క ఐదునిమిషాలు తర్వాత కుర్చీలో నుండి లేచివచ్చి మాష్టరుగారు మామూలుగా శ్రోతలలోనే కూర్చున్నారు. ఆ తర్వాత సెక్రటరీగారు బాధపడ్డాడు. కానీ మాష్టరుగారు ఎంతో వినమ్రతతో తన గొప్పతనాన్ని నిరాకరించారు. నిరహంకారం సహజసిద్ధమవడమంటే అదే గదా!

పాయసం వడ్డించడం!

''నా పంచకొచ్చిన ప్రతివారికి పాయసం వడ్డించడమే నా కర్తవ్యం. చేతనైతే జాగ్రుకుంటే సరి! లేకుంటే చీమలు ఈగల రూపంలో సాయినాథులే ఆరగిస్తారు. నాకెలాంటి బాధలేదు!'' అన్నారు.

అందరికీ సుగతే. ఆదిలో అపరాధం ఎవరిది All methods of spiritual practices done with sincerity and sraddha are correct. ఉదా:- మనసు లేకుండా నోటితో భజన చేసేవాడుకూడా మేలే. ఎవరికంటే - గ్రామములో తిని నిద్రపోయే majority ప్రజలకంటే అతడు ఉత్తముడే. ఇతరులను హింసించి, దొంగతనం చేసేవానికంటే వాడు ఉత్తముడే. So Master has approved all methods in spiritual practice. అయితే ఆయా పద్ధతులలో సులువెరిగి చేయడం, నిజమైన ధ్యేయానికి ఆయా కార్యాలు ఎలా ముడివడియున్నాయో తెలుసుకుని చేయడం ఎంతో మంచిది అనేవారు.

పూజ్యశ్రీ మాష్టరుగారు విజయవాడలో ఒక మందిరంలో ఉపన్యసిస్తూ చెప్పిన మాటలు :

''శ్రీ సాయినాథుని దేవాలయాలను అంకమ్మ, పోలేరమ్మ గుడులవలె ఆపదమ్రొక్కులకే పరిమితం చేసి ఉపయోగించుకోరాదు. వారు

సర్వజ్ఞులు, సర్వసమర్థులు, వారి చరిత్ర హృదయగతం చేసుకొని పారాయణ చేస్తుంటే వారెంతటి ప్రేమస్వరూపులో మనకర్థమవుతుంది. మొదట ఆపద తీరేందుకే వారి నాశ్రయించినా ఆ ఆపదతీరగానే కృతజ్ఞతతో వారి చరిత్ర పారాయణ చేస్తూ నిత్యం కొంతకాలం వారిని స్మరిస్తుంటే ఎంతటి తృప్తి, శాంతి ప్రసాదిస్తారో స్వయంగా తెలుసుకోగల్గుతారు. ఆపద వచ్చాక వారిని ప్రార్థించటం ఆ ఆపద తొలగించుకోవడం చాలా హీనమైన మార్గము. అసలు వారి చరిత్ర పారాయణ, పూజ, ధ్యానం చేసుకుంటుంటే మనకు ఆపద రాకముందే దానినుండి ఎలా తప్పుకోవాలో వారాదేశిస్తారు. ఒక్కొక్కసారి అలాంటి ఆదేశం లేకుండా మనమే ఆ ఆపద తప్పుకునేటట్లు ప్రవర్తించేలా చేస్తారు. ప్రారబ్ధం బలీయంగా ఉంటే ఆప్రారబ్ధాన్ని స్వప్నాలలో అనుభవింపజేయడం కూడా గలదు. గనుక వారి నాశ్రయించడంలో ఉన్నంత మేలు ఇతరత్రా ఏవిధంగానూ లేదని నా స్వానుభవం తెలుపుతుంది.''

విశ్వాసం!

విద్యానగర్‌నుండి ఒంగోలు వచ్చిన క్రొత్తలో మాష్టరుగారు తీవ్ర మయిన ఆర్థిక ఇబ్బందిలో ఉన్నారు. వారికి జీతం రావడంలేదు. ఒంగోలులోని ప్రింటింగ్ ప్రెస్ ఆర్థికంగా సహకరించలేని స్థితిలో ఉంది. ఇద్దరు చిన్నపిల్లల ఖర్చులు, వచ్చేపోయే అతిధుల ఖర్చులు. సామాన్యులైతే భరించలేరు. ఇందులో అమ్మగారి వైద్య ఖర్చులు. ప్రతివారు ''అయ్యో! మాష్టరుగారు దేవుణ్ణి నమ్ముకుంటే ఇలా చేశాడే'' అని సానుభూతి మాటలు మాట్లాడేవారు. ఒక ప్రముఖ వ్యక్తి నాతో అన్నారు : ''వారికేమి కొరవ? ఒకరు కూరలు, ఇంకొకరు బియ్యం ఇస్తారు'' అని. ఇది గౌరవంగా జరిగే పనేనా? చాలా ఇబ్బందికరమైన పరిస్థితి. కానీ మాష్టరుగారికి ఎంత గొప్ప తృప్తి ఉందో ఈ మాటలు తెలుపు తున్నాయి.

''వీళ్ళంతా ఇలా అనుకుంటారు ఏంటి సుబ్బరామయ్యా! బాబా నాకిప్పుడేం తక్కువ చేశారు? విద్యానగర్‌లో ఉంటే ఎక్కడికి పోవాలన్నా గంటల తరబడి బస్‌స్టాప్‌లో వేచియుండాలి. ఆ తర్వాత రైల్వేస్టేషన్‌లో వేచియుండాలి. ఇక్కడా బాధలేదే. రైలు ఎప్పుడెంత లేటయింది ప్రక్కింటికి ఫోను వస్తుంది.

స్టేషన్‌లో మన భక్తులు రమ్మని ఫోన్ చేస్తేనే బయలుదేరుతాను. ఆ సమయానికి ఎవరో ఒకరు కారులోనో, మోటార్‌బైక్‌మీదో రిక్షాలోనో స్టేషన్‌కు తీసుకు పోతున్నారు. విద్యానగర్‌లో నీళ్ళు చేదుకోవాలి. మరి ఇక్కడ మన ఇంటికి కుళాయిలున్నాయి. విద్యానగర్‌లో ఫ్యానులు లేవు. మరి ఇక్కడ ప్రతిరూముకూ ఫ్యానే. ఫ్యాను నేను వేసుకోకున్నా వచ్చిన అతిథులు ఫ్యాను వేసుకుంటారుగదా. భోజనాలకు నాకెప్పుడూ ఇబ్బందే లేదు. అన్ని జీవులకు ఆహారమిచ్చే బాబా మన కెందుకివ్వరు? ఒకవేళ ఇవ్వకుంటే మన కులవృత్తి భిక్ష ఉండనే ఉంది.'' ఇంతటి తృప్తితో జీవించడం అందరికీ సాధ్యమా! అదే వారి గొప్పదనం.

సద్గురుని పాత్ర!

నేను :- సార్! మన ఖర్మ ఎలా ఉంటే అలాగే జరిగితీరుతుందికదా?

మాష్టరుగారు :- ఔను, నిజమే.

నేను :- అలాంటప్పుడు సద్గురువుతో పనేముంది?

మాష్టరుగారు :- సద్గురువు విషయంలో సాధారణమైన సూత్రాలు పొసగవు. ఒక భక్తుడు సద్గురుని కృపకు పాత్రుడయ్యాడంటే అతనిని సద్గురువు ఎలా నడిపిస్తాడనేది చాలా చిత్రంగా ఉంటుంది. ఆ భక్తునికి సంబంధించిన భవిష్యత్తును గూర్చిన ఫిల్మంతా సద్గురుని పరమవుతుంది. కావాలంటే ఆ ఫిల్ములో అవసరమైన భాగాలు కాల్చేసేదానికి గాని, ఆ ఫిల్ములోని బొమ్మలు మార్చి వేరేవి వ్రాసేందుకుగాని, లేక ఆఫిల్ములోని కొన్నిభాగాలు ప్రస్తుత జీవితంలో అనుభవానికి రాకుండా మరొక జన్మకు మార్చేందుకుగానీ, లేక అదే జీవితంలో ఆ వ్యక్తి ఆధ్యాత్మికంగా బాగా ఎదిగి ఆ అనుభవాలకు చలించకుండా ఓర్పుతో అనుభవించే మరొక భవిష్యత్ కాలానికి మార్చడానికిగానీ ఆయనకు అధికారముంటుంది. గనుక సద్గురు కృప పొందిన వారికి సద్గురువు చేయలేనిదంటూ ఏమీలేదు. ఆ భక్తుని ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధిని దృష్టిలో పెట్టుకొని సద్గురువు ఏమైనా చేయగలరు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఆభక్తుని ప్రారబ్ధాన్ని స్వప్నాలలో అనుభవింపజేయడం, జాగ్రత్తులో దాని బాధ లేకుండా చేయడం కూడా మనం చూస్తాము. బాబా

చరిత్రలో రక్తం కక్కుకునే క్షయవ్యాధిగ్రస్తుని చెడ్డకర్మను స్వప్నంలో టీచర్ కొడు తుంటే అరచేతులనుండి రక్తం కారుతూ అతడు తీవ్రంగా ఏడుస్తాడు. మరొకరోజు ఎవరో రోడ్డు రోలరును అతని గుండెలమీద నడుపుతున్నారు. అతడు భయంకరంగా ఏడుస్తున్నాడు. తర్వాత స్వప్నం అంతరించింది. ఆ భక్తునికి ఆరోగ్యం చేకూరింది. గనుక మన ఆధ్యాత్మిక, లౌకిక అభివృద్ధి దృష్ట్యా సద్గురుని పాత్ర గణనీయంగా ఉంటుంది. ఐతే సద్గురుని కృప పొందడంలోనే భక్తుని సామర్థ్యమంతా ఇమిడి ఉంటుంది.

సత్సంగం ఎందుకు చేయాలి?

సత్సంగం ఎందుకు చేయాలి? మహనీయుల చరిత్రలు చదవడ మెందుకు?

సత్సంగం చేసినందున చదివేవారికి, వినేవారికి తమలోని లోపాల ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడు హృదయంలో కలుక్కుమనిపిస్తుంది. కొంతమంది తీవ్ర పరితాపానికి గురియై ఈ జన్మలోనే ఆయా లోపాలు తన ప్రవర్తన నుండి నిర్మూలించుకుంటారు. ఒకవేళ అలా నిర్మూలించుకోలేకుంటే హృదయాలలో కలుక్కుమనే బాధ భావాలుగా ఈ జన్మకు సంస్కారంగా నిలచిపోయి వచ్చేజన్మకు సంక్రమిస్తుంది. సత్సంగం నిర్వహించినవారు అలాంటి దుర్గుణ రాహిత్యానికి కలుక్కుమనే **foundation stone** పునాదిరాయి వేశారన్నమాట. అది మహాగొప్ప పుణ్యకార్యము. భూమిలో రెండు గూటాలు నాటబడి ఉన్నాయి. ఒక గూటాన్ని నిత్యం కొంతసేపు కదిలించి వదిలేస్తున్నాము. మరి యొకదాన్ని అలా కదిలించమనుకోండి. కొంతకాలానికి ఈ కదిలించే గూటం సులభంగా పీకేసేందుకు వీలౌతుంది. కదిలించనిది ఒకేరోజు పీకాలంటే ఊడిరాదు. అలాగే మనలోని దుర్గుణాలుకూడ, గనుక నిత్యం సత్సంగం చేయడం ఎంతైన అవసరమన్నారు.

సాయి చరిత్ర ఎందుకు మరలా మరలా చదవాలి? ఈ విశాల విశ్వమంతా సాయి రూపంగా చూచేందుకు నేర్చుకునేందుకు, తాను ఆధ్యాత్మికంగా ముందుకు పోయేందుకు ఏజగత్తైతే అడ్డమవుతుందో - సాయి చరిత్ర హృదయ గతమైన వారికి ఆజగత్తే ఆధ్యాత్మికంగా ముందుకు పోయేందుకు ఉపకరిస్తుంది.

పేను, నల్లిని చంపేందుకు వెనుకాడుతాము. కాని మన విరోధిని పరోక్షంగా విమర్శించకుండా ఉండలేము. అలా విమర్శించడం తప్పని గుర్తించి ఆ చెడ్డసంస్కారము నుండి బయటపడందే సాయి మనకు ఎన్నిచేసినా ప్రయోజనం లేదు. సాయినాథుని దగ్గర భిక్షమెత్తే స్థితినుండి బయటపడలేము. తాళాల గుత్తి తీసుకోలేము. సర్వం ఋణానుబంధానుసారం జరుగుతుందని విశ్వసించి నడుచుకోవాలి. లేకుంటే మనది మిథ్యాసాధనవుతుంది. చెన్నబసప్ప, వీరభద్రప్పల వలె తయారవుతున్నామన్నమాట. గనుక చరిత్ర పఠనము, శ్రవణంతోటి హృదయ పరిశీలన ఎంత ముఖ్యమో ఆలోచించాలి.

వక్రబుద్ధి!

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు సర్వసాధారణమైన లౌకికసంభాషణ చేస్తున్నప్పటికీ ఆ సంభాషణలో వెలలేని ఆణిముత్యాలవంటి ఆధ్యాత్మిక సత్యాలు దొర్లేవి. అందుకొక ఉదాహరణ. ఒకరోజు నాతో, ''X అనే వ్యక్తి నాగూర్చి ఏవేవో ఊహించుకొని ఏవేవో భేదభావాలు ఏర్పరచుకుంటున్నాడు. వాని అభిప్రాయమేమిటో కనుక్కొని వాణ్ణి చక్కబరచే మార్గం చూడు'' అన్నారు. అందుకు నేను ''సార్! నేనా వ్యక్తిదగ్గరకే పోను. ఆవ్యక్తికి నాపై ఎంత సద్భావ ముందో ఒక చిన్న సన్నివేశం చెపుతాను వినండి. అని ఆచిన్న సన్నివేశం చెప్పాను. 'అరే అలా మాట్లాడాడా! అయితే నీవు వెళ్ళవద్దులే' అన్నారు. 'కానీ వీనికి ఈమధ్య crucidity (క్రుసిడిటీ) అధికమవుతున్నది. (అంతకుముందే ఆ గుణం ఆ వ్యక్తిలో ఉందన్నమాట) ఆధ్యాత్మికతలో అది తగదుగదా' అని ఆ సంభాషణ ఆపివేశారు. ఆ తర్వాత ఆ statement యొక్క గొప్ప భావం నాకిలా అర్థమయింది.

రాగద్వేష విముక్తైస్తు అన్నట్లు ఎలాంటి భావపరంపరలూ లేకుండా సద్భావంతో బాబాగారి ఆజ్ఞలు శిరసావహించుటే మనధ్యేయం కావాలి. అంతే గాని crucidity పెంచుకుంటూ ఒకరిపై మరియొకరు దుమ్మెత్తి పోసుకుంటుంటే అదే ఋణానుబంధమై మరుజన్మకు వెంటాడుతుంది. ఒకే గురువును సేవించిన వారిలో బాబాగారు మాత్రం అంత గొప్ప స్థితికి వచ్చారు.

మిగతావారు కక్షలు, మనస్పర్థలూ వీడలేకపోయారు. చివరకు బాబాను కొట్టేవరకు వచ్చారు. రాగద్వేషాలు వదలిపెట్టే మెలకువ తెలియకుంటే ఆధ్యాత్మికత పేరుతో అంతకంతకు దిగజారిపోతాము. అందుకే బాబాగారు భేదమనే గోడను కూలద్రోయ్, ఎవరినీ నీ శత్రువులుగా తలచవద్దన్నారు. సాధన పేరుతో రాగద్వేషాలనే ఉచ్చుల్లో ఇరుక్కొని మరుజన్మకు చెన్నబసప్ప, వీరభద్రప్పలమవుతామన్నమాట. ఈ భావాలన్నీ మాస్టరుగారి ఆశీస్సుల ప్రభావమని విశ్వసిస్తున్నాను.

ధ్యానాన్ని గజస్నానం చేయవద్దు!

''ధ్యానాన్ని గజస్నానం చేయవద్దు'' అని పదేపదే చెప్పేవారు. ధ్యానం చేసినప్పుడు బాగానే ఉంది. లేచి ఇవతలకు రాగానే నేను వేరు, జగత్తు వేరు అనే భావం మనకు తెలియకుండానే మన మనసులో మొదలైన ఆలోచనా స్రవంతి ధ్యానమునకు ముందుకంటే ధ్యానానంతరం ఎక్కువ ఉధృతంగా కొనసాగుతుంది. ధ్యానం చేసినంతసేపు మన ప్రయత్నంతో నీటికి కట్టవేసి ఆపినట్లు ఆపామన్నమాట. ధ్యానానంతరం కట్టతెంచుకొని ప్రవహించే నీటివలె ఆలోచనలు ఉధృతంగా కొనసాగుతాయి. అదే తప్పు పద్ధతి. కళ్ళు తెరచియున్నా ధ్యానం చేస్తూ ఉండాలి. శత్రుమిత్రుల భేదం పోవాలి. ఎలా పోతుంది? వివేకంతో పోతుంది. ఇప్పటి మన పరిస్థితులు, బంధుమిత్రులు, ఆశ్రితులు ఆ రూపాలలో మనకు గల్గే అనుభవాలు సర్వం పూర్వపు ఋణానుబంధాన్ననుసరించే కల్గుతున్నాయనే వివేకము, విశ్వాసం తీవ్రంగా కలగాలి. వంటబట్టాలి. ధ్యాన బాహ్యంగా గడిపే క్షణమే లేకుండా పోవాలి. అంతా ఋణానుబంధాన్ననుసరించి జరుగుతుంది అనే పరమసత్యం బాగా వంట బట్టాలి. మన ఆలోచనతో ప్రమేయం లేకుండా సర్వం జరుగుతుంది. మనకు రావలసినవి వచ్చి తీరుతాయి. రానివి మనమెంత ఆలోచించి ప్రయత్నించినా రావు, జరుగవు. మన మనస్సులోని ఆలోచనలను ఈ వివేకం ద్వారా అదుపులో పెట్టుకోవాలి. జాగ్రదావస్థలో మనసులోని ఆలోచనలను అదుపులో పెట్టేందుకు పని ముఖ్యమైన ఆలంబన కావాలి, live at the present moment అనే principle ప్రకారం చేయడం నేర్చుకోవాలి. మధ్యాహ్నం మితంగా భోంచేసి నిద్రపోకుండా ఏదో పని

కల్పించుకొని పనిచేయాలి. గుడ్డలు ఉతుకు, గుడ్డలుకుట్టు, రూములోని వస్తువులను నామజపంచేస్తూ సర్దుకో, ఏదైనా చెయ్యి. మన Attention మాత్రం ఆలోచనా స్రవంతిని అరికట్టడంగా ఉండాలి. ఆలోచనలను అరికట్టి ఏమి చేయాలి? అంతటా ఉన్న చైతన్యాన్ని స్మరించాలి. ఆ చైతన్యమే సాయి అన్న ఎరుక ఉండాలి. ఆ విధంగా ధ్యాన బాహ్యంగా లేని క్షణం లేకుండా చేసుకోవాలి. అంతేగాని ధ్యానాన్ని గజస్నానం చేయకూడదు. కావాలి అనే కోరికలను వివేకంతో నిర్మూలించుకోవాలి. నేను జీవించాలి అనేది కూడ కోరికే. మరణ భీతి అనేది చాలా భయంకరమైన శత్రువు. అదికూడా పోతేగాని కావాలనే కోరికలు తుదముట్టినట్లు కావు. సర్వం electron, proton, neutron, మయమే. ప్రస్తుత సైన్సు ప్రకారం ఇవి మూడుకూడా వేరుకాదు. మూడూకూడ ఒకే చైతన్య కక్ష్యలే. వాటి తరంగ దైర్ఘ్యములు వేరువేరుగా ఉండుటచే అలా వేరువేరుగా కనబడుతున్నాయి. 'అంతా ఒకే చైతన్యమే ఉంది' అని నిత్యనూతనంగా జగత్తును గుర్తిస్తూండు. సాధన మార్పు కొరకు శ్వాసను గమనించు. శ్వాసకు ఆధారం ప్రాణం. ఈ ప్రాణశక్తే సాయి. అది అన్ని జీవులలో ఒకటే గదా! మరి శత్రుమిత్రులు ఎలా వచ్చారు? అలా సంభవించడానికి అజ్ఞానమే కారణము. నిర్జీవులలోకూడా చైతన్యమే వుంది. అక్కడ electron, proton, neutron అనే రూపాలలో చైతన్య స్పందనలే ఉన్నాయి. అన్నింటిలోను అవే ఉంటే మధ్య మన ఆలోచనలేమి ప్రయోజనం చేకూర్చగలవు. ఈవిధంగా కొన్నాళ్ళు ఆలోచిస్తే మనస్సు స్థిమితపడుతుంది. ఆవిధంగా మన ఆలోచనలు అరికట్టబడాలంటే భగవంతుడు మననుండి కోరిన కాలము, మనస్సు వారికి సమర్పించాలి. అలా సాధన మొదలుపెట్టి తంటాలుపడుతూ హృదయపూర్వకమైన ప్రయత్నం చేస్తుంటే భగవంతుడు తప్పక తోడై మన నావను గమ్యం చేరుస్తాడు. ఇందులో సందేహానికి తావే లేదు'' అన్నారు.

ఆచార్యులవారి అభిమతము :

మాస్టరుగారు ఆధ్యాత్మికతలో ఏసాధననూ, ప్రక్రియనూ త్రోసివేసేవారు కాదు. అయితే ఆ సాధన ఎందుకు చేస్తున్నామో తెలుసుకొని సులువెరిగి చేయడం ముఖ్యమని చెప్పేవారు. భజనలు, మందిరాలు,

పూజారుల ద్వారా పూజలు, హరికథలు, వ్రతాలు, ప్రదక్షిణలు, చన్నీటి స్నానాలు, పొర్లుదండాలు ఒకటేమిటి సర్వం వారు అంగీకరించేవారేకాని నిరసించేవారు కాదు.

మానవుడు మిశ్రమ కర్మలు చేస్తుంటాడని, ఒకవేళ ఎప్పుడో పాపంకంటే అతని పుణ్యమధికమైనప్పుడు చక్కని మార్గానికి తప్పక వస్తాడని, ఈలోగా తెలిసినవారు అందరినీ పుణ్య కర్మలు చేసేందుకు ప్రోత్సహించి వారికి తెలియకుండానే పుణ్యకర్మలు చేసేటట్లు చేయడమే విజ్ఞత అని చెప్పేవారు.

ఒక వ్యక్తి దేవాలయానికి రావాలంటే 1. తన పనులన్నీ ప్రక్కకు నెట్టాలి 2. ఇంటినుండి శ్రమతో నడిచిరావాలి 3. దూరమైతే వాహనానికి ఖర్చుపెట్టాలి 4. దైవదర్శనానికి వట్టిచేతులతో రాకుండా కొంత ఖర్చు చేయాలి. ఇంత శ్రమ పడ్డ భక్తుడు అసలు దేవాలయ ఛాయలకేరాని వారికంటె మేలుకదా! ఈ విధంగా పుణ్యమధికమవుతూ వస్తే ఎప్పుడో దారిలో పడుతాడు. అయితే క్రొత్తవి తగిలించుకోకుండా చూచుకోవాలి. అందుకు సత్సంగమెంతో ఉపకరిస్తుంది. ఆవిధంగా సత్సంగం లేనివారికి + (ప్లస్) మార్కులకంటే – (మైనస్) మార్కులే ఎక్కువయ్యే ప్రమాదముంది అని చెప్పారు.

Comments వ్రాయడం

ఒక సన్నివేశం పైన comments వ్రాయడంలో వారికి వారే సాటి. ఆ కామెంట్ ద్వారా ఆ సన్నివేశం మనకేమి బోధిస్తుందో, మనమెలా నడుచుకోవాలో తెలియచెపుతారు. ఆ ఒక్క comment ఎందరు సాధకులకు శాంతి సౌఖ్యాలనిస్తుందో లెక్కవేయలేము. సాయిబాబా చరిత్రలో ఒక వృద్ధురాలు బాబాగారి పొట్ట పిసుకుతుంది. పురందరే అను భక్తుడు అది చూడలేక కాస్త నెమ్మదిగా పిసకమంటాడు. వెంటనే బాబా పురందరేను కసురుకొని అక్కడ నుండి వెళ్ళిపొమ్మని ఆజ్ఞాపించారు. ఆ సన్నివేశం అంతటితో ముగిసింది. మాష్టారు ఆపైన ఒకే ఒక్క వాక్యం వ్రాశారు ''ఇతరుల సేవలో మనం జోక్యం చేసుకోకూడదు'' అని. ఇది నాకొక దివ్య సందేశమై నాకేగాక ఇతరులకు గూడ ఆనందదాయకమైంది. ఎలాగు?

నేను శ్రీ వెంకయ్యస్వామి వారి సమాధికి పూజ చేసేటప్పుడు ఆ మందిరంలో పనిచేసేవారు పొరపాటున చేసిన చిన్న తప్పుకు కూడా కోపపడేవాణ్ణి. మనిషన్నాక ఏమరుపాటున తప్పుచేయడం సహజం. కానీ ప్రతిసారి నేను కోపపడి వారిని బాధపెట్టేవాణ్ణి. ఒకరోజు మాస్టరుగారు వ్రాసిన పై కామెంటు గుర్తురావడం, ఆతర్వాత వారెలా చేసినా నేను సంతోషంగా స్వీకరించడం జరుగుతున్నది. ''శ్రీస్వామివారికి వారావిధంగా సేవ చేయాలనుకున్నారు. ఇక మనం వారి సేవలో జోక్యం చేసుకోరాదు'' అని ఏమీ అనడం లేదు. వారికేగాకుండా, నాకుగూడ ఎంత ఆనందంగా హాయిగా ఉందో చెప్ప సాధ్యమా? మరొక ఉదాహరణ.

ఒకసారి భగవాన్ శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారి సేవకుడు మల్లిక వెంకయ్య నుండి ఐదురూపాయలు తీసుకొని ఒక రైతు స్వామివారి ధునికి కట్టెలు తోలాడు. ఆ తర్వాత ఆ రైతు తన కుప్ప నూర్పిడిచేస్తూ మల్లికవెంకయ్యకు కూలి ఇవ్వకుండా పొలంలో ఒకరోజు పనిచేయించుకున్నాడు. ఆ తర్వాత ఆ రైతు శ్రీస్వామివారి దగ్గరకు రాగానే శ్రీస్వామివారు అన్నారు : ''అయ్యా బండాయన వచ్చాడా! ఆయన దేవునకు రూ 25 బాకీ ఉన్నాడు'' అని చెప్పారు. ఆ తర్వాత ఆ రైతు తిరుపతికిపోయి అక్కడ ఇరవైఐదు రూపాయలు పోగొట్టుకొన్నాడు. ఇదీ సన్నివేశం. దానికి మాస్టరుగారు వ్రాసిన comment ఎంత అద్భుతమో చూడండి. ''శ్రీస్వామివారి సేవకులు సాక్షాత్తు భగవంతుని సొత్తు. ఆ సేవకులకు చెల్లించవలసిన పైకం వారికిగాని, వారి గురువుగారికి గాని చెల్లించకుంటే ఆ ధనం ఈ విధంగా నష్టపోవలసివస్తుంది'' అని వ్రాశారు. ఆమాట హృదయగతమైన తర్వాత శ్రీస్వామివారి సేవకుల నుండి ఎంత స్వల్పమైన పనిగాని చేయించుకొనేవాడనుకాను. ఆ సేవకులు సాక్షాత్తు భగవంతుని సొత్తుగనుక వారి సేవకు మామూలు కూలీలకు ఇచ్చినట్లు ధనం ఇవ్వడం తగదు. భగవంతుని సేవకులద్వారా మనం సేవ పొందడం కూడా చాలా తప్పనితలచి మానేశాను.

ఆచార్యదేవోభవ!

అలాగే శ్రీ వెంకయ్యస్వామివారి చరిత్రలో నా స్వానుభవమంతా వ్రాశాక మాస్టరుగారు వారి comment వ్రాశారు : ''కష్టాలు కూడా

అనుగ్రహానికి గుర్తు''. ఈ comment ఎంత సత్యమైనదో నాకు మాత్రమే అనుభవమవుతుంది. ఇరవైమూడు సంవత్సరాలు టీచర్‌గా సర్వీసు చేసినా నేను ప్రస్తుతం పొందే ఆనందం అప్పుడు పొందలేకపోయాను. ఇట్టి ఆనందమయ జీవితం ప్రసాదించడానికే అప్పుడు అన్ని కష్టాలు పెట్టారు. కష్టాలేమిటంటారు మీరు! నా ఆయాస రోగం ఏ మందులకూ లొంగలేదు. శ్రీ మాస్టరుగారుకూడా చూస్తూ ఊరకున్నారు. నేనడిగేదిలేదు రోగం తగ్గించమని. ఆత్మహత్యే శరణ్యమనే స్థితికికూడా వచ్చాను. కాని శ్రీవెంకయ్య స్వామివారు చెప్పిన నియమాలను వెంట్రుకవాసి తేడా లేకుండా పాటించలేక పోయేవాణ్ణి. చివరకు గొలగమూడిలో వారి సన్నిధికి తీసుకువచ్చి, ఉద్యోగం రాజీనామా చేయించి, రోగం తగ్గించి ఆనందాన్ని అనుగ్రహించారు. గొలగమూడిలో ఉండి ఆయా భక్తుల అనుభవాలు వింటుండబట్టి నా భక్తి విశ్వాసాలు అంతకంతకూ అభివృద్ధౌజొచ్చాయి. అదే కలిచేడులో వుంటే శ్రద్ధాభక్తులు నాకిప్పుడున్నంతగా ఉండేవికావు కనుక ఆనాడు ప్రాణాంతకమైన కష్టాలు అనుభవించకుంటే నేను గొలగమూడిలో నిలువలేను. గనుక ''కష్టాలు గూడా అనుగ్రహానికి గుర్తు'' అన్న comment ఎంత గొప్పదో నాకు క్షుణ్ణంగా అర్థమయింది. నేనుపడ్డ కష్టాలన్నీ ఇక్కడ వ్రాయలేను.

సాధన

సాధనకు సరైన అర్థం చెప్పడం శ్రీమాస్టరుగారికే సరి. ''ఇతరులను బాగుపరచేందుకు ఈ పనిచేస్తున్నాను అంటే - ఆక్షణం నుండే నీ పతన మారంభమైందని గుర్తించు'' అన్నారు.

''అలా ఎందుకని సార్'' అన్నాను.

''సర్వజ్ఞుడు, సర్వసమర్థుడు అయిన సాయికంటే నీవు ఎక్కువగా చేయగలవా? ఎక్కువ సమర్థుడవా? సర్వులను ఆదుకొనేందుకు వారు బద్ధకంకణులై ఉండగా వారికంటే నీవు దయామయుడవా? నీ వెంతటి వాడవు? మన సాధన కొరకే ఇతరులను బాగుపరచే కార్యక్రమాలు చేస్తుండడం, ఆయా కార్యక్రమాలు నిష్కామకర్మగా చేస్తుండడం మనవిధి. అవి మన సాధన కొరకు మాత్రమే చేయాలి – వాటి ఫలితం

బాబాది. అలాంటి నిష్కామకర్మ చేయనిదే, ఇతరులతో కలవనిదే మనలోని లోపాలు మనకు తెలిసిరావు. తెలిసిరానిదే వాటి నిర్మూలనకు వివేక, విచారాలు, పశ్చాత్తాపము, ప్రాయశ్చిత్తము మనలో జరుగవు. ఆ లోపాలు అన్యథా నిర్మూలించబడవు. అంతేగానీ ఇతరులను బాగుపరచడం ఒక్కటే మన ధ్యేయం కాకూడదు. మన నిష్కామకర్మ ద్వారా ఎదుటివారు బాగుపడితే పడవచ్చు లేకుంటే లేదు. కానీ ఆకృషి ద్వారా మనలోని దోషాలు మనం గుర్తించి నిర్మూలించుకోవాలి'' అని ముగించారు.

శ్వాస గమనిక

శ్వాసను గమనించమని లెక్కలేనన్నిసార్లు నాకు చెప్పేవారు. గట్టిగా శ్వాసనులాగి, వదలి గమనించేవాణ్ణి. అది చాలా బాధాకరంగా ఉన్నందున వదిలేశాను. సుమారు ఇరవైసంవత్సరాల తర్వాత ఆ బోధయొక్క నిజస్వరూపం కొంతైనా నేడర్థమయింది. గట్టిగా శ్వాసనులాగి వదలమని కాదు మాస్టరు చెప్పింది. తీరిక సమయాలలో మనసు అన్యచింతలకు పోకుండా దానికి పని కల్పించాలి. అలా మనసుకు పని కల్పించే సాధనే శ్వాసను గమనించడం. మనసును నిర్బంధించకుండా కొంచెం ఆలోచించ నివ్వాలి. ఎలాగు? ఈ శ్వాసకు ఆధారం మన ప్రాణశక్తి, బయట ఉండే గాలి, నేను శ్వాసిస్తున్నాను అని తెలుసుకునే ఎరుక. ఇవి అన్ని జీవులలోనూ ఉన్నాయి. మనలోనూ ఉన్నాయి. అయితే మనం దేహపరిమితులమనే భ్రాంతిలో ఉన్నాము. ''ఈ భ్రాంతిని పోగొట్టి అంతటా ఉన్న నీ తత్వం అనుభవానికి వచ్చేటట్లు అనుగ్రహించి కావవే వరదా!'' అని పదేపదే చింతన చేయడమే శ్వాసను గమనించడమని ఈనాడు తెలుస్తున్నది. మార్గాన నడుస్తున్నప్పుడు, విశ్రాంతిగా పడుకున్నప్పుడు, కూర్చున్నప్పుడు ఈ విధంగా మనసును మన అధీనంలో ఉంచుకోవడం సాధకులకెంతో అవసరం.

పుస్తక ప్రచురణ

పుస్తక ప్రచురణ గూర్చి మాస్టరుగారి అభిప్రాయము

సాధారణంగా పూజ, అన్నదానం చాలా గొప్ప సత్కార్మలని తలచి శక్తిగలవారు ఎంతైనా ఖర్చు చేస్తారు. కానీ మాస్టరుగారు పుస్తక ప్రచురణ పై సత్కార్మలకంటే ఎంతో గొప్ప సత్కార్మని చెప్పారు.

ఒకప్పుడు నేను వారి జ్ఞానయజ్ఞమునకు సహకరించాలని తలచి నా సహకారాన్నికూడా ఆర్థికంగా స్వీకరించమని అర్థించాను. అందుకువారు, ''మీరెక్కడుంటే అక్కడ సత్సంగం చేయండి. అదే నాకు లక్షలిచ్చినట్లవుతుందని'' శెలవిచ్చారు. ఆమాట మేరకు నేను గొలగమూడి వచ్చాక నిత్యం మహనీయుల చరిత్ర చదివేవాణ్ణి. కొంతమంది చదువవద్దని సలహా ఇచ్చారు. నేనాగలేదు. ఆశ్రమాధికారులకు చెప్పి మైక్ తీసేశారు. నేను మైక్ లేకుండానే సత్సంగం చేసేవాణ్ణి. ఆ తర్వాత సత్సంగాన్నే ఆపించారు. ఈ విషయం మాస్టరుగారికి చెపితే, ''శ్రీస్వామివారిలీలలు చిన్న చిన్న పుస్తకాలుగా విడుదల చేయి. ఆ పుస్తకమున్నచోటల్లా నీవు సత్సంగం చేసినట్లవుతుంది'' అని శెలవిచ్చారు. ఆ విధంగా ''స్వామికృప'' అనే పుస్తకం ఇప్పటికి ఎనభైవేల కాపీలు అచ్చు వేయించడం జరిగింది. గనుక ఈ పుస్తకమే సత్సంగమన్నమాట. 16-7-97 సాయిబాబా పక్షపత్రికలో 5వ. పేజీలో శ్రీ ఆచార్యులవారితో సద్గోష్టి అనే శీర్షిక క్రింద మాస్టరుగారు ఇలా చెప్పారు : ''అన్నదానం గొప్పదే అయినా అది ఆకలి తీర్చగలదు కాని హృదయ పరివర్తన గల్గించలేదు. రాగద్వేష అసూయాది భావాలలోగాని సాటి వ్యక్తులపట్ల, సంఘటనలపట్ల మన యోచనా రీతినిగాని కించిత్తుగూడా మార్పును తేలేదు. కానీ సత్సంగము మనిషిలో పరివర్తన తెచ్చి ధర్మప్రవృత్తి కల్గించి, జన్మ పరంపరలనే మారుస్తుంది. అందుకనే అట్టి విద్యాదానం ముల్లోకాలూ దానమిచ్చినంతటి గొప్పదని భారతంలో వ్యాసుడు వ్రాశాడు'' అని చెప్పారు.

ఇందులో మాస్టరుగారు సూచించిన సత్సంగాలు, నాకు సలహా యిచ్చిన పుస్తక ప్రచురణ ఇవన్నీ విద్యాదానాన్నే తెలుపుతున్నాయి.

ఈ విషయంలో హైదరాబాద్ - విద్యానగర్ 1-9-321/3 నివాసియైన పరిటాల వరలక్ష్మిగారికి మాస్టరుగారు ఇచ్చిన ఆదేశం గమనించదగినది. ''సాయిప్రచారం చేయి, నీకు కలిగిన అనుభవాలు ఇతరులతో చెప్పు. సాయి లీలామృతం ఇతరులకు ఇవ్వు. దాని ఫలితం చాలా గొప్పది. ఎన్నో యాగాలు చేసిన ఫలితం వస్తుంది. నీవు చేయవలసిన ప్రచారం ఇదే'' అని ఆదేశించారు. గనుక పుస్తక ప్రచురణ, పుస్తకములు చదివేవారికి అవి అందివ్వడం ఎంత గొప్ప విషయమో మనందరం తెలుసుకొని ఆచరించాలని నా అభిలాష.

అఖండదీపం

అఖండదీపం గురించి శ్రీమాస్టరుగారు ఇలా చెప్పారు : ''బాబాకు వెలిగించిన దీపం నిరంతరం వెలగడమొక్కటే ధ్యేయమా?

అలాగైతే ఒక నూనె పీపాకు పెద్ద పొడవైన క్రొత్తగుడ్డ పేని వత్తివేసి వెలిగించివేస్తే ఇక మనకే బాధాలేకుండా – అంటే చమురు పోయడం, వత్తి నెగతోయడం వంటి పనులులేకుండా వెలుగుతూనే ఉంటుందిగదా? అనంతకోటి సూర్యుల వెలుగుతో ప్రకాశించే బాబాకు వెలుగు లేదనా మనం దీపం పెట్టడం? కానేకాదు. మన హృదయంలో దేదీప్యమానంగా వెలిగే బాబా చుట్టూ పేరుకొన్న చెత్తా చెదారం అనే అజ్ఞాన భావాలను తదను గుణంగా నిరంతరం చలించే మనసును తొలగించేందుకే మన అఖండదీపం ఒక ఉపకరణంగా మనకు సహకరించాలని మనం పెట్టుకోవాలి.

నిరంతరం లౌకిక వ్యవహారాలలో కొట్టుమిట్టాడే మన మనస్సును నిత్యం క్రమబద్ధం చేయడమే అఖండదీప ఉద్దేశ్యం. అందుకోసం అఖండ దీపం సాధ్యమైనంత చిన్నదిగా ఉండాలి. వత్తికూడా సాధ్యమైనంత సన్నగా ఉండాలి. ఉదయం 6 గం॥ హారతప్పుడు దీపంలో చమురు సమర్పించి వత్తిని సరిచేసి అఖండదీపమనే సాయికి నమస్కరించుకొని వెళ్ళాలి. తిరిగి మధ్యాహ్నం 12 గం॥ హారతికి తప్పక హాజరుకావాలి. హాజరు కాకుంటే అఖండ దీపానికి చమురు పోసి వత్తి ఎగదోసే బాధ్యత ఇతరులు చక్కగా చేస్తారో లేదో అనే భయం హృదయాంతరాళంలో మనలను జాగృతం చేయాలి. అలాగే సాయంకాలం 6 గంటలకు, రాత్రి 10 గం॥లకు వచ్చి అఖండదీపం సరిచేసుకొని నమస్కరించుకోవాలి. మనమెంత తీరికలేని పనిలో ఉన్నా నాలుగువేళలా మనలను తట్టిలేపి మందిరానికి తీసుకువచ్చే ఒక దివ్యమైన పరికరంగా ఉపకరించాలి. మందిరంలోని అఖండదీప సంరక్షణా బాధ్యత సామూహికంగా అందరి బాధ్యతగా ఉండాలి. అంతేగాని ఎవరో ఒక ఉద్యోగి బాధ్యతకు వదలి వేయకూడదు. ఇలా మనలను time to time బాబా సన్నిధికి తీసుకువస్తూ లౌకిక వ్యవహారాలనుండి తిరిగి బాబాను గుర్తుచేసే ఉపకరణమే అఖండదీపం. అందుకే బాబా నిరంతరం లెండీలో వెలిగించిన దీపాన్ని నియమం తప్పకుండా దర్శిస్తూ వుంటూ మనకు ఎంతో ఆదర్శప్రాయమై, మనకొక దివ్య కర్తవ్యాన్ని

బోధించారు. అలా మన మనస్సులు, హృదయం బాబా చుట్టూ పరిగెత్తినప్పుడే (క్రమబద్ధంగా) మనలో సత్యాన్ని దర్శించే గుణం వృద్ధి చెందుతుంది. అంతేగాని ఏదో విధంగా మందిరంలో నిరంతరం దీపం వెలగడమే ముఖ్యముకాదు'' అని వివరించారు.

చన్నీటిస్నానం

''సార్! కొంతమంది చన్నీటి స్నానం చేసి తడిబట్టలతో ప్రదక్షిణం చేస్తారు. కొంతమంది పొర్లుదండాలు పెడుతారు. మరి కొంతమంది అడుగడుగునా దండాలు పెడుతారు. ఇవన్నీ దేవుని మెప్పిస్తాయంటారా?''

మాస్టారుగారు చెప్పారు, ''లేదు, లేదు. వాటివల్ల తప్పక ఫలిత ముంటుంది. ఎలాగంటే, నేను హిమాలయాల సమీపంలో (టిబెట్టు అను కొంటాను) ఒక తెగ సాధువులను చూచాను. వాళ్ళు నిజమయిన సాధకులే. వాళ్ళు ధరించిన గొంగళ్ళు ఎంతో మొరటుగా వున్నాయి. మన శరీరానికి తగిలితే తగిలినచోటల్లా దద్దులు రావడం ఖాయం. ఆ గొంగళ్ళు ఆ ప్రాంతంలో అందరూ వాడరు. మామూలువాళ్ళు కాస్త మృదువైన గొంగళ్ళు వాడుతారు. ఈ సాధకులు మాత్రం లోపల కౌపీనం తప్పిస్తే మరెలాంటి ఆచ్ఛాదనా లేకుండానే ఈ గొంగళ్ళు నిరంతరం కప్పుకునే వుంటారు. ఆ గొంగళ్ళు నిరంతరం వారి శరీరాన్ని బాధ కలిగిస్తూ వుంటాయి. అది నిర్వవాదాంశము. 'మీరు ఇలాంటి మొరటు గొంగళ్ళు ఎందుకు ధరిస్తారు, అందరిలాగా కాస్త మృదువైన గొంగళ్ళు ఎందుకు ధరించకూడదు?' అని నేను వాళ్ళను అడిగాను. వాళ్ళ సమాధానం : 'మన ప్రారబ్ధానుసారం మనం అనుభవించవలసిన అనేక శరీరబాధలు వుంటాయి. అవి ఎప్పుడు అనుభవానికి వస్తాయో చెప్పలేము. ఇలాటి గొంగళిద్వారా అనుక్షణం కొంతబాధ అనుభవిస్తుంటే ప్రారబ్ధవశాత్తూ ఎక్కువగా అనుభవించవలసిన బాధలు ఒకేసారి మనకనుభవానికి రాకుండా వుంటాయి. కనుక పెద్ద జబ్బుతో సాధనకు అనర్హులమయ్యేకంటే నిరంతరం కొంత ప్రారబ్ధాన్ని అనుభవిస్తూ దైవకృప కొరకు కృషిచేస్తుండడం మంచిది. కనుక ఈ చన్నీటిస్నానాలు, తడిగుడ్డలు వంటి సాధనలద్వారా మన ప్రారబ్ధం చాలా త్వరగా ఖర్చయి మనకు

భవిష్యత్తులో తెరిపి చిక్కడం జరుగుతుంది. ఉపవాసాల ద్వారాకూడా ఇదే జరుగుతుంది. ఐతే ఆ సాధన చేసే వారి దృక్పథం, దృష్టి అలా ప్రారబ్ధం క్షయం చేసుకోవడమేనని ఉండాలి'' అని వివరించారు.

ఇది అక్షరాలా నిజమని నట్టేటి లక్ష్మమ్మ, (మనుబోలు) వారి అనుభవం. నెల్లూరు నవాబుపేటలో బాలికల పాఠశాల దగ్గర టీ కొట్టు నడిపే ఆమెకు గడ్డలులేచాయి. ఆమె తలుపూరు నారాయణ దాసు ఆశ్రమంలో గోతాలపై శ్రీస్వామివారి చుట్టూ ప్రదక్షిణలు చేసి మూడవనాటికల్లా సంపూర్ణంగా విముక్తురాలైంది. ఇలా ఎన్నో అనుభవాలున్నాయి. ఇవేగాక నేను 1986సం॥లో షిర్డి వెళ్ళినపుడు అర్థరాత్రివేళ శ్రీ శివనేశన్ స్వామివారు గురు స్థానంలో ప్రదక్షిణలు చేస్తున్నారు. 108 చేశారో, 216 చేశారో తెలియదు. అంత దీక్షగా, అంతసేపు, ఆవేళలో ప్రదక్షిణలు చేయడం ఎందుకు? ఆ ప్రదక్షిణల ద్వారా ఆ సిద్ధపురుషుడు సాయినాథుని మెప్పిస్తున్నారనుటకు తిరుగులేదు.

ప్రారబ్ధం ఖర్చు

ఒక రోజున మాస్టరుగారు చిత్రమైన విషయం చెప్పారు. అలాగే మనం కూడా చేస్తే ఏమౌతుందో నేను పరీక్షించి చూడలేదు.

శ్రీమాస్టరుగారికి ఎప్పుడూ నోరంతా పూసి చాలా బాధపెట్టేదట. ఎన్ని మాత్రలు, ఆయింట్‌మెంట్స్ వాడినా తగ్గలేదట. వారే రుగ్మతకైనా వైద్యం చేయించుకునేవారు. ఎక్కువగా హోమియోమందు తాను తీసుకుంటూ అందరికీ ఇప్పించేవారు. మందు తీసుకోవడం, అందుకు ఖర్చు భరించడం కూడా ప్రారబ్ధంలో భాగమని చెప్పేవారు.

ఈ నోటి పూత ద్వారా తనకు ప్రారబ్ధం నెమ్మదిగా అనుభవమై చాలా టైం పట్టేటట్టుందనిపించిందట. అందుకని ఆ కర్మశేషాన్ని విపరీతంగా తెచ్చిపెట్టుకొని కొన్నిగంటలసేపు తీవ్రమైన బాధ అనుభవిస్తే ఆ కర్మశేషం సంపూర్ణంగా అనుభవమై దానినుండి విముక్తి పొందవచ్చునని మాస్టారు ఎర్రని ఆవకాయ ఊరగాయ తీసుకొని నోటినిండుగా పెట్టుకున్నారట. బాధకు కళ్ళనీళ్ళు కారుతున్నా తన పట్టు వదలలేదట. అప్పుడు క్రమంగా తగ్గనారంభించి తెల్లవారేసరికి అసలే లేకుండాపోయింది.

వేదాలేమి చెపుతాయి?

మాస్టరుగారు వెంకటగిరిలో ఏదో మాట్లాడుతున్నారు. ఎవరో ఒకతను చక్కగా డ్రస్‌చేసుకొని వచ్చి, ''వేదాలేమి చెపుతాయండి?'' అని అడిగాడు. వెనుకముందు చూడకుండా మాస్టరుగారు చెప్పారు.

''వేదాలు ఈ మాయామయ సృష్టిని వర్ణిస్తాయి. సృష్టంతా వివిధ ఋతువులు గల్గిన దృశ్యమాన జగత్తుగా ఉంటే, దీనిని వివిధ వర్ణములుగల్గి తన చుట్టు తాను తిరిగే తెరచివుంచిన గొడుగుగా ఉంటే అందులో మన దృష్టికి గోచరించే భాగాన్ని వేదాలు వర్ణిస్తున్నాయి. నిరంతరం పరిభ్రమిస్తుంది గనుక వివిధ ఋతువులతోగూడి అనుక్షణమూ నిత్యనూతనంగా దర్శనమిస్తున్నదని వేదాలు ఈ సృష్టిని వర్ణిస్తాయి'' అని చెప్పారు.

''సంఘంలో మీ కృషిపట్ల కొందరిలోని (హేతు, నాస్తికవాదులు) వ్యతిరేక భావాలే నేటి మీ ఇబ్బందులకు కారణం సార్. కుడిఎడమ చూచుకుంటూ కాస్త నెమ్మదిగా మీ ప్రచారం సాగించండి, అన్నవారితో, ''మన కారు జోరుగా పోతున్నట్లు గుర్తేమిటి? ఎదురుగాలి ఎంత బాగా వస్తుంటే మన కారు అంత జోరుగా పోతుందని గుర్తు. మనకారు కదలకుంటే ఎదురుగాలే ఉండదు. మనకు ప్రస్తుతం ఎదురుగాలి బాగా ఉంది గనుక మనకారు జోరుగా పోతున్నదని అర్థం'' అన్నారు ఒకరోజు.

చెప్పినట్లు సాధన చేయక అనవసర ప్రశ్నలు వేసి అతితెలివి ప్రదర్శించే వారికి మాస్టరుగారు ఒకరోజొక కథ చెప్పారు :

ఒక రూము నిండుగా బంగారు కడ్డీలు, నాణాలు పోసి తలుపులు తాళం వేసి ఉంచారు. ఒకడు బాధపడుతుంటే ఆ రూము తాళంచెవి అతని చేతికిచ్చి ఆరూములోని బంగారు కడ్డీలు, నాణాలు కావలసినన్ని తీసుకుపోయి నీ కష్టాలు తీర్చుకోమన్నారు. అతడు వారిదగ్గర ఆ రూము తాళము చెవి తీసు కొని ఆ రూము ద్వారము దగ్గర నిలబడి ఇలా అనుకోసాగాడట : ''ఈ రూములో అంత పెద్ద నిధి ఉంటే ఇలాంటి తాళం బుర్రవేస్తారా? ఈ తాళం బుర్ర ఇనుముతో చేశారేమిటి? ఈ తాళం బుర్రకు ఎన్ని లివర్స్ ఉన్నాయి? అంత నిధి వుంటే దీనికి కాపలా ఎవరినీ పెట్టలేదేమిటి? అని ఇంకా

ఎన్నో ప్రశ్నలు వేసుకుంటూ ఆ రూము ముందు నిలుచొని జాప్యం చేస్తున్నాడుగాని రూము తలుపు తీసి మాత్రం చూడలేదు. అంతలోనే అతడు పెద్ద దొంగ అని నిర్ణయించుకొని సైనికులు వచ్చి అతనిని పట్టుకువెళ్ళి జైలులో వేశారు. ఇలాంటిది మన సంగతి. చెప్పినట్లుచేసి ఆధ్యాత్మికశక్తి పొందక అనవసరమైన ప్రశ్నలతో కాలయాపన వల్ల లాభమేమిటి?'' అని బోధించారు.

మన పూజను బొమ్మలాటలతో పోల్చారు!

మనం చేసే పూజను మాస్టరుగారు చిన్నపిల్లల బొమ్మలాటతో పోల్చారు. ''బొమ్మరిల్లు అని ఇసుకతో కట్టవేసి దానిని ఇల్లు అంటారు చిన్నపిల్లలు. అందులో అనేక ఇసుక కుప్పలుపెట్టి ఇది అమ్మ, ఇది నాన్న, ఇది తమ్ముడు అంటారు. ఇది అన్నం, ఇది కూర అని చెబుతుంటారు. మనమూ అంతే. అలాంటి ఆట పటాల దగ్గర ఆడుకొని తిరిగి వస్తాము. అక్కడ ఆడిన ఆటకు అర్థం తెలుసుకోము. మన నిత్య జీవితంలో ఆ ఆటను పోలిన నిజమైన పనులు చేయము. మరి ఫలితం ఎలా వస్తుంది?'' అంటారు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు.

ఇతరుల కొరకు మనం ప్రార్థనచేయడం, ప్రదక్షిణలు చేయడం, పారాయణ చేయడం మాస్టరుగారు అంగీకరించేవారు కాదు. వారికది చేయడం మంచిదైతే చేయమని శ్రీసాయినాథునకు విన్నవించి వదలమని చెప్పేవారు. వారు సర్వజ్ఞులు అనే మన విశ్వాసానికి అది గుర్తని చెప్పేవారు. కొన్ని ప్రత్యేక పరిస్థితులలో ఆ వ్యక్తులు పారాయణ, ప్రదక్షిణ చేయలేని పరిస్థితులలో వారికి బదులు మనం చేయడం అంగీకరించేవారు. ఒక విషయం మాత్రం ఖరాఖండీగా చెప్పేవారు - ఇతరులకొరకు మనం ఆ సాధనలు చేసిన ప్రతిసారి ఆయా వ్యక్తులు మేలు పొందకుండా మనం అడ్డుకుంటున్నామని గుర్తించమని హెచ్చరించేవారు. మనమలా చేస్తుంటే వారికి బాబాపై విశ్వాసం కలిగేదెలా? వారికొరకు వారే సాధనచేస్తూ ప్రార్థన చేస్తుంటే బాబాగారి కృప, శక్తి సామర్థ్యాలు వారికి చక్కగా అవగాహన అనుభవానికి వచ్చి - భవిష్యత్తులో మేలు పొందుతారు. ఇతరుల కొరకు మనం ఎన్నిసార్లు సాధన చేయగల్గుతాము? అలా ఎంతమంది కొరకు సాధన చేయగల్గుతాము? అని చెప్పేవారు.

మరణభీతి

''సార్! శ్రీస్వామివారు 'ఆశపోతే అంతా పోతుండ్లాయ్యా' అన్నారే అది నిజమేనా? నాకెలాంటి ఆశలేదు. నా సాధన పూర్తయినట్లేనా?'' అని అడిగాను. ''ఆశ అంటే జీవించాలనే ఆశ కూడా ఉండకూడదు.'' అన్నారు. ''నాకేమీ జీవించాలనిలేదు. ఇప్పుడైనా చచ్చేందుకు సిద్ధమే సార్'' అన్నాను ఎంతో గర్వంగా. ''మరణభీతి అంటే ఏమిటో ఆ టైం వచ్చినప్పుడు తెలుస్తుంది. ఇప్పుడు కాదు'' అని మౌనం వహించారు. ఇక నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

ఈ సంభాషణ జరిగిన ఒక వారంరోజులకు ఎవరో మాస్టరుగారి సత్సంగ రూములో ఏదో దుంప చెక్కు తీసేసి స్లైసెస్‌గా కోసి బాబా ముందుంచి వెళ్ళిపోయారు. ఆ స్లైసెస్‌నుండి నీరు చుక్కలు చుక్కలుగా ఊరి స్లైసెస్‌నిండా ఉన్నాయి. మాస్టరుగారు అక్కడే పడుకొని ఏదో చదువుకొంటున్నారు. వచ్చిన ప్రతివారూ అదేమిటని అక్కడున్న నన్నడుగుతున్నారు. సైగలతో నాకు తెలియదని చెపుతున్నాను. చివరకు కుతూహలమాపుకోలేక చూపుడువ్రేలితో ఆ నీటి బిందువులు తాకి నాలుక మీద రాసుకున్నాను. నాలుక బ్లేడుపెట్టి కోసినట్లు బాధ, ఊసెయ్యాలని నాలుక కదిలిస్తే ఇంకా గొంతులోకి పోతున్నది. అదొక విషపదార్థమని, దాన్ని నాలుకకు తాకించాను గనుక చావడం ఖాయమనీ భయంతో వళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి. జుట్టు పీక్కున్నాను. చొక్కా గుండీలు తెగిపోయాయి. అక్కడికొచ్చిన విద్యార్థులు మాస్టరుగారికి చెప్పినా వారేమీ పట్టించుకోలేదు. చివరకు నాబాధ చూడలేక ఒకరు మాస్టరుగారు చదివే పుస్తకాన్ని ప్రక్కకు లాగి చెప్పారు. ''ఏమైంది'' అని అన్నారాయన. నేను వేలుతో సైగచేసి దాన్ని రుచి చూచానని చెప్పాను. ''ఓస్ అంతేనా! విభూతి నాలుకకేసి రుద్ది పుక్కిలించి ఉమ్మమ''ని చెప్పారు. నాలుక తెగిపోయేటట్లు ఉమ్మేశాను. మూడు వంతులు బాధ తగ్గింది. తర్వాత క్రమంగా తగ్గి పోయింది. మరణ భీతి అంటే ఏమిటో ఆక్షణంలో అర్థమయింది. ఆవిషయం మాస్టరుగారు అడగలేదు. నేను చెప్పలేదు. కానీ సత్యం అర్థమయింది. అది దురదకంద అని తర్వాత తెలిసింది.

వేదమంత్రం!

నా జీవితంలో వేలసార్లు గుర్తు వచ్చేమాట - నన్ను ఎంతో సంస్కరించిన మాట ఇది. మీ దృష్టిలో స్వల్పంగా ఉండవచ్చు. నాకది ఒక వేదమంత్రంగా అనుక్షణం గుర్తువస్తుంది. ప్రతి విషయంలోను అనంతకోటి **adjustments,** శతకోటి సలహాలిచ్చేది నా స్వభావం. దీని ద్వారా నాతో కలసి పనిచేయాలంటే తోటివారికి చాలా చిరాకేస్తుంది. (అని ఈరోజు తెలుస్తున్నది కానీ అప్పుడు తెలిసేది కాదు).

ఒక సందర్భంలో మాస్టరుగారన్నారు : ''డాక్టరుగారు మనకు ఆపరేషన్ చేస్తుంటే మనం 'ఈ కత్తెర ఇలా త్రిప్పు, కాస్త నెమ్మదిగా కట్‌చెయ్, ఈ ఫోర్‌సెప్స్ ఇలా పట్టుకో' అని చెపుతుండడం ఎంత సబబుగా ఉంటుంది? ఆ పనిచేసే వారికి స్వేచ్ఛనిచ్చి చేయనివ్వాలి గాని ప్రతి చిన్నదీ మన ఇష్టానుసారం జరగాలని తలచడం మంచిదికాదు'' అని పలికారు.

ఆమాటతో వారే ఆధ్యాత్మిక శక్తిని నాలో ప్రయోగించారో నేను చెప్పలేనుగాని నా ప్రవర్తన పూర్తిగా మారిపోయింది. అప్పటినుంచి **mild suggestion** ఇవ్వడం తప్ప మారుమాట్లాడను. పని పూర్తిగా పాడైపోయినా సరే! వారి సలహా నన్ను కట్టేసింది. అందువల్ల నాకు అంతులేని ఆనందమే మిగిలింది.

మరొకరోజన్నారు – ''పశుపక్ష్యాదులు, జన్మించింది మొదలు చనిపోవువరకు ఒక్కసారి కూడా నోరు కడుక్కోవు. కానీ వాని నోటికి సహజ సిద్ధంగా ఉండే వాసన తప్ప దుర్వాసన లేదు. మహనీయులుకూడా ఒక్కసారికూడా నోరు కడుక్కోకపోయినా వారి నోటికీ దుర్వాసన ఉండదు. మరి మనం రోజుకు ఎన్ని పర్యాయాలు బ్రష్‌చేసుకున్నా మన నోరు మరలా మరలా దుర్గంధంగానే ఉంటుంది? ఎందుకు? మానవుడు నోటితో చేయరాని పనులు చేస్తుంటాడు గనుక'' ఇది ఎంత గొప్ప సత్యమో గదా!

పులి నోటబడ్డ వేట!

''పులి నోటబడ్డ వేటవలె సద్గురు కృపకు పాత్రుడైనవాడెప్పుడూ విడువబడడు. సద్గురువు పులి వంటివాడు. మనం వేటవంటివారము. మన

కృషి అంతా పులినోటిలో పడేందుకేనని గట్టిగా విశ్వసించి అందుకు అర్హత సాధించాలి. అందులోనే సాధకుని సామర్థ్యమంతా ఇమిడి ఉంది. సద్గురుని కృప పొందాక ఇక మన పని పూర్తయిందన్నమాటే. వారి కృప పొందడమనే కర్తవ్యం మనపై ఉంది. అందుకే పూర్వజన్మలో చేసింది మరుజన్మకు పెట్టుబడిగా మనకు లభిస్తుందని పెద్దలు చెప్పారు. ఇక్కడ పూర్వజన్మ అంటే తల్లి గర్భవాసంలో జన్మించడమనే భావం చాలా తప్పు. ప్రతి సెకండు మరుజన్మ అనేది నిజమైన అర్థము. అందుకే శాస్త్రంలో ఇప్పుడు చేసే మన ప్రయత్నం ద్వారా పూర్వం చేసిన కర్మలను దహించివేస్తూ ముందుకు సాగు అని చెప్పారు. అందుకే గీతలో యోగి తన ప్రయత్నము ద్వారా మనో మాలిన్యాన్ని తొలగించుకోవాలి అని చెప్పారు. గనుక మన ప్రయత్నానికి ఎంతో ప్రాధాన్యత ఉంది. అందుకే బుద్ధుడు శ్రద్ధ అనకుండా కేవలశ్రద్ధ అంటారు. భక్తి అనకుండా కేవలభక్తి అని **adjective** వాడారు. గనుక ఎటుచూచినా మన ప్రయత్నం గొప్ప పాత్ర వహిస్తుంది. ఇతరుల ప్రయత్నానికి మనం సహకరించి ముందుకు సాగే విధంగా చేయడంగూడా సాధనే. అలా సహకరించడం పుణ్యకర్మే అయినా అది మన సాధనను ముందుకు తీసుకు పోతుంది'' అని శెలవిచ్చారు.

వార్తాలాపం

''సార్! ఇన్ని గ్రంథాలు మీరు ఎలా సేకరించారు? వాటన్నిటిని ఎప్పుడు చదవగలిగారు?'' అన్నాను.

''శ్రీసాయినాథుని అనుగ్రహం వలన నా చేతికి ఆయాగ్రంథాలు ఎవరి ద్వారానో అందించబడుతుంటాయేగానీ నా ప్రయత్నమంటూ ఏమీ ఉండదు. ఆ పుస్తకం తెరిచినప్పుడు ఆయన కృపవలన నాకు ఏవిషయం కావాలో అదే పేజీ తెరుచుకునేది. అలా నాలుగుసార్లు త్రిప్పగానే ఆ గ్రంథంలో నాకు కావలసిన విషయాలన్నీ వచ్చేస్తాయి. ఆ తర్వాత A to z ఎంత చదివినా ఇక నాకు కావలసిన ఒక్క విషయమూ అందులో కనిపించదు. విజ్ఞాన వీచికలు అనే గ్రంథం చివర ఇచ్చిన 71 గ్రంథాలు అలా వారి కృపతో చదివినవే. అవి లభించడంకూడా వారి దయే. ఉదాహరణకు వార్తాలాపం అనే గ్రంథం నా దగ్గరకు చేరడం చూడండి, ఎంత గమ్మత్తుగా ఉందో. నేనొకసారి ట్రెయిన్‌లో

పోతున్నాను. ఎవరో ఒకతను చక్కగానే ఉన్నాడు. శ్రావ్యంగా ఒక పాట పాడి చేయిచాపాడు. తలా పావలా, అర్ధరూపాయి ఇచ్చారు. చాలా డబ్బు దొరికింది, వెళ్ళిపోయాడు. తర్వాత ఒక పది నిమిషాలకు నిజంగా ఒక గ్రుడ్డివాడొచ్చి భక్తి పాట పాడినా ఎవ్వరుగాని ఒక్క పైసా ఇవ్వలేదు. నేనతనికి ఒక అర్ధరూపాయి ఇస్తూ, 'ప్రాప్తాప్రాప్తములంటే ఇలానే ఉంటాయి' అన్నాను. వెంటనే ప్రక్కనున్న ప్రయాణీకుడు ''నీలాంటి కుర్రవాళ్ళంతా ఇట్లాగే అదృష్టం, ప్రాప్తం అంటుండబట్టే దేశం ఇలా ఏడుస్తుంది'' అన్నాడు. ఇక నా సంభాషణ, ఆ పెట్టెలోనివారి ప్రశ్నలూ మొదలైనాయి. అందరూ నాకు వ్యతిరేకంగా వాదించేవారే. నేను స్థిమితంగా సశాస్త్రీయంగా వారికి సమాధానలిస్తున్నాను. చివరిగా ఒక వృద్ధుడు ''నీవెవరు బాబూ'' అన్నాడు. ''ఏం బాబూ, మీరు కూడా అడగాలంటే అడగండి నేనెవరైతేనేమిలేండి'' అన్నాను. ''కాదు బాబు నీవు వయస్సులో చిన్నవాడవైనా సశాస్త్రీయంగా అందరికీ సమాధానమిస్తున్నావు. చాలా అదృష్టవంతుడవు. నీవెవరు బాబు'' అన్నాడు. ''నేను ఎక్కిరాల అనంతాచార్యులవారి 4వ అబ్బాయి భరద్వాజ''నని చెప్పాను. వెంటనే వారు తన దగ్గరున్న స్కూలు సంచి నుండి 'వార్తాలాపం' అనే గ్రంథం తీసి నాకిస్తూ, ''దీన్ని నీకివ్వాలని చాలారోజులనుండి మోస్తున్నాను. నా మిత్రులంతా నీకే ఇవ్వమనడంతో అలా మోస్తున్నాను. నీ అడ్రసు తెలియలేదు'' అని అంటూ ఆ గ్రంథం నాకిచ్చారు. సుమారు మూడు నెలల తర్వాత ఆ గ్రంథం ఒక రోజు తెరిచాను. అందులోని విషయాలన్నీ నా భావాలే. దాంతో ఆ గ్రంథాన్ని సత్సంగంలో చదివాను. దానిని బరోడా రాణిగారు ప్రింట్ చేయించారు. అది ఎంత గొప్పగ్రంథమో చెప్పలేను. ఆత్మజ్ఞానులైన ప్రకాశానంద స్వామివారు, నిత్యానందస్వామివారి సంభాషణలే ఆ గ్రంథం. ఆ సంభాషణలన్నీ శాస్త్రాధారాలతో ఉండడమే గొప్పదనం.''

మహనీయులను గుర్తించడం!

శ్రీమాష్టరుగారు మహనీయులను గుర్తించేందుకు రెండు పద్ధతులు చెప్పారు. 1. ఎవరి సన్నిధిలో మన మనస్సు అంతర్ముఖమై కాలగతి తెలియదో, లౌకికమైన మానసికవత్తిడులు తలెత్తవో అది మహనీయుల

సన్నిధి అని గుర్తించు. అయితే ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానం బొత్తిగా లేనివారికి అలాంటి అనుభవం జరిగినా వారది మహనీయుల సన్నిధి అని గుర్తించలేరు. అట్టివారికి మరొక సులభమార్గం చెప్పారు. ఆ రెండవమార్గం ఏమిటంటే ఆ మహనీయుని సన్నిధిలో ఏది వీలుకాదో, అది వీలు కావాలని, జరిగితీరాలనీ మనసులో చెప్పుకొని టైం పెట్టుకొని నామస్మరణ చేస్తూ వారి సన్నిధిలో కూర్చుంటే వారు మన మనసులోని మన కోరిక గుర్తెరిగి మనం పెట్టుకున్న టైం లోపలే తప్పక మనలను అనుగ్రహించి మన కోరిక తీరుస్తారు. ఉదా : శ్రీవెంకయ్యస్వామి వారు నా మనస్సులోని కోరికలు చిత్రంగా తీర్చి నన్ననుగ్రహించినట్లు.

మహనీయుల సన్నిధి ప్రభావం – మన దుష్ట సంస్కార నిర్మూలనం

జాజ్వల్యమానంగా వెలిగే మంట దగ్గర కూర్చున్నవారు తమ గుడ్డల తడి ఆర్పమని ఆ అగ్నిదేవుని ప్రార్థించనక్కరలేదు. మనమలా అడగకుండానే ఆ వేడికి మన గుడ్డల తడి ఆరిపోతుంది. అలాగే అనేక సాధనలద్వారా మనం మన దుష్టసంస్కారాలను నిర్మూలించుకోలేకపోవచ్చు. కాని మహనీయుల సన్నిధిలో కూర్చున్నంత మాత్రాన వారి సన్నిధి ప్రభావం చేత మన దుష్ట సంస్కారాలు దహించివేయబడతాయి. వారిని మనం ప్రార్థించనక్కరలేదు. సాధ్యమైనంతసేపు వారిసన్నిధిలో ఉండడమే మనం చేయవలసిన పని.

త్రికరణశుద్ధి లోపం

ఒకసారి మాటల సందర్భంలో మాష్టారు ఇలా అన్నారు : ''మానవులకు త్రికరణశుద్ధి లోపించింది సుబ్బరామయ్యా! ఎంత చిత్రమో చూడు! రోజుకు ఎన్నిసార్లయినా అష్టోత్తరం చేస్తాము కాని ఆవిధంగా ఎప్పుడైనా చింతన చేశామా? 'బహిరంతరములయందు వ్యాపించియున్నావు, మా హృదయములో ఉన్నావు, ప్రాణవాయువు, ప్రాణచలనము నీవే. నీవులేని తావేలేదు. సర్వకాల సర్వావస్థలయందు ఉన్నావు' అన్నాము కానీ కాలము వృధా చేయకుండా తీరిక సమయాలలో నైనా భగవంతుని ఈ గుణములను

చింతన చేస్తున్నామా? మనము త్రాగే నీరు భగవంతుడు ప్రసాదించినదేగదా? అంతకంటే తీర్థమేమున్నది? అంతకంటే పవిత్రమైనదేముంది? ఈ విషయ మెప్పుడైనా గమనించి చింతన చేశామా? ప్రాణవాయువు భగవంతుడే. ప్రాణచలనమూ భగవంతుడే. ఆ దృష్టితో శ్వాసను ఎప్పుడైనా గమనించామా? పృథివి, ఆపస్సు, తేజస్సు, వాయువు, ఆకాశము నీవేనని అష్టోత్తరంలో చెపుతున్నాము. ఆపస్సంటే నీరు కదా! ఆ నీటితో ఎన్నో మార్లు స్నానం చేస్తూ కూడా భగవంతుడే నా శరీరానికి స్వస్థత చేకూర్చేందుకు ఈ నీటి రూపంలో నాకు సహకరిస్తున్నాడు అని ఎప్పుడైనా తలంచామా? దేహస్థ పృథివ్యాపస్తేజో వాయురాకాశ స్వరూపాయ నమః అంటున్నాము. ఆ పంచ భూతముల కలయికగా ఈ దేహమున్నది. ఆ పంచభూతములూ భగవంతుడే. ఈ దేహాన్ని ఆడించే శక్తి భగవంతుడే గదా! పై విధంగా ఎప్పుడైనా చింతన చేస్తున్నామా? ఇదంతా త్రికరణశుద్ధి లోపం కాదా? తీరికవేళల్లో నైనా ఆలోచనా స్రవంతిలో కొట్టుకొనిపోకుండా పై విధంగా చింతన చేస్తుంటే భేదమనే అడ్డుగోడ తొలగుతుంది. సాయికృప కొంతవరకైనా పొందగలుగుతాము'' అని వివరించారు.

ఉదాహరణలివ్వడం

ఆధ్యాత్మ విద్యను ఉదాహరణలతో వివరించడంలో వారికి వారేసాటి. ఆలోచనా స్రవంతి నరికట్టేందుకు సాయి ఒక మార్గం చెప్పారు. ''నన్ను కేవలం ఆనందంగా నన్నే ధ్యానించు. అది వీలుకాకుంటే నఖశిఖ పర్యంతం నా రూపాన్ని ధ్యానించు, అది చేతకానప్పుడు నా లీలలు మననం చెయ్యి. అదీ వీలుకానప్పుడు నా నామాన్ని ప్రేమతో స్మరించు'' అని చెప్పారు. దీన్నే మాస్టరుగారు మరొక కథ ద్వారా వివరించేవారు. ఒక కోటీశ్వరుని కుమారుడు ప్రపంచంలో తన తండ్రివెళ్ళే ప్రతిదేశానికి వెళ్ళి అక్కడ తన తండ్రిపేరు ప్రతిష్ఠలకు భంగం కలిగేటట్లు ప్రవర్తించేవాడట. అందుకా తండ్రి తన కుమారునకు అడిగినంత ధనం ఇస్తానని, అతను మాత్రం విదేశాలకు రాకుండా భారతదేశంలోనే తిరగమని బ్రతిమాలి ఒప్పించాడట. కుమారుడు అలాగే తిరిగేవాడు. క్రమేణా డబ్బు ఆశచూపి వారి రాష్ట్రంలోను, ఆ తర్వాత

వారి జిల్లాలోను, ఆతర్వాత వారి మండలంలోను, అటు తర్వాత వారి గ్రామము, ఆపైనవారి వీధి, ఆ తర్వాత వారి ఇంటి ఆవరణము, ఇంటిలో ఒకగదిలో తిరిగేటట్లు డబ్బు ఆశతో ఆపిల్లవాని తిరుగుడు మాన్పి క్రమంగా వారింట్లో రూములో కూడా ఒక కుర్చీలో కదలకుండా కూర్చోవాలని డబ్బు ఆశనే ఎరచూపి వశం చేసుకొని సఫలీకృతుడయ్యాడు. అలానే మనం కూడా మన మనస్సును ఆనందంగా ధ్యానించడం (నిర్గుణధ్యానం), సాకారధ్యానం, లీలాశ్రవణం, మననం, నామస్మరణలనే సాధనలలో నిమగ్నంచేస్తూ మనసు నరికట్టాలని, దాని తిరుగుబోతు స్వభావాన్ని క్రమంగా మానాలని వివరించేవారు. ఇది ఎంతటి చక్కని ఉదాహరణో చూడండి.

భగవంతుని సహాయం

''భగవంతుని సహాయం ఎవరికి లభిస్తుంది? ఒకని బండి బురదలో ఇరుక్కుపోయింది. 'దేవుని సహాయముంటే ఎవరైనా వచ్చి బండినెడితే బయ టికివస్తుంది. మనమేమి చేయగలము' అని గట్టునున్న చెట్టుక్రింద చల్లగా కూర్చున్నాడొక వేదాంతి. అటువంటప్పుడు ఆ దోవన వచ్చే వాళ్ళనుకూడా ప్రక్క ద్రోవకు వెళ్ళేటట్లు చేస్తాడు భగవంతుడు. ఒకవేళ దారితప్పి ఆ మార్గాన ఎవరైనా వస్తే వారిని బండినెట్టమని బ్రతిమాలినా, ''ఏమీ! మేము నీకు బండినెట్టేవాళ్ళలాగ కనబడుతున్నామా'' అని నెట్టకుండానే వెళ్ళిపోతారు.

అట్లాగకుండా మరియొకడు చెట్టుక్రింద కూర్చోకుండా బురదలో దిగి పంచె ఎగగట్టి చెమటలు పట్టేటట్లు బండిని నెట్టే ప్రయత్నం చేస్తుంటే ప్రక్కదోవనవెళ్ళే వాళ్ళనుకూడా భగవంతుడు ఆమార్గానికి తీసుకొచ్చి, అతని కష్టంచూచి అతడడుగకుండానే బండినెట్టి బయట పడేస్తారు. గనుక ఇబ్బందు లలో కష్టానికి వెరువక ఎవరు శ్రమ చేస్తారో వారికి భగవంతుని సహాయం లభిస్తుంది. కాని నోటితో భగవంతుడే రక్షిస్తాడని చెపితే చాలదు'' అని బోధించారు.

ఒకరోజు ఒకరైతు వచ్చి చాలా దూరం ప్రాధేయపడుతున్నాడు. ''మీరొక్కసారి బాబాకు ప్రార్థన చేయండి, నా కష్టాలనుండి గట్టెక్కుతాను''

అన్నాడు. ''నేను ప్రార్థన చేస్తే మీ కష్టాలు తీరడమేమిటి? మీరే బాబాను ప్రార్థించండి, ఆ కరుణామయుడు అందరినీ రక్షిస్తాడు'' అన్నారు మాస్టరు. ''లేదు సార్! నాకు ఆ నమ్మకముంది, ప్రార్థన చేస్తాను, అని ఒక్కమాట చెప్పండి, నేను వెళ్ళిపోతాను'' అన్నాడతడు. ''అలా చెప్పడం మీకు వ్యర్థమైన ఆశలు కల్పించడమే! నేను అలా చేయకూడదు. మీరు శ్రద్ధగా, ఓపిగ్గా బాబా చరిత్ర పారాయణ చేయండి. ఆయన తప్పక కరుణిస్తారు'' ''ఎన్నిసార్లు చేయాలి సార్!'' ''ఇదేమి అంగడిలో వస్తువా? ఇంత అని వెల నిర్ణయించేందుకు, ఆయన కృప చూపేంతవరకు అలా పారాయణ చేయవలసిందే.'' ఇలా వారి సంభాషణ చాలాసేపు జరిగింది. శ్రీమాస్టరుగారు ఎందుకలా తన మాటపై నిలబడి వారికి ప్రార్థన చేస్తాను అని చెప్పలేదో నాకు ఆశ్చర్యమైపోయింది. ఆయన వెళ్ళిపోయాక మాస్టారుగారి నడిగాను.

''సార్! మీరు విద్యానగర్‌లో వుండగా. ధారాళంగా మీ పిడికిలి తెరచి దానం చేశారు. ఒంగోలు వచ్చాక యింతగట్టిగా పిడికిలి బిగించారేమిటి సార్?' (విద్యానగర్‌లో వారి సంకల్పంతో విచ్చలవిడిగా లీలలు చూపారు. ఒంగోలులో అది లేనేలేదు. అని నాభావము). మాస్టరుగారన్న మాటలు ఎంత గొప్పగా అవి వారి అవతారకార్యాన్ని ఎంతగా వెల్లడిచేస్తాయో చూడండి. ''ఎందుకు సుబ్బరామయ్యా, ఎన్నిచేసినా వ్యక్తిలో moral transformation రానప్పుడు మనం చేసే సహాయమంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరవుతుంది. నా దగ్గర ఎంతో మేలుపొందిన ఈ వ్యక్తి తక్కువ కొలపాత్రతో కూలీలకు గింజలివ్వడం మానాడా? నాసిరకం గింజలు యివ్వడం మానాడా? ఇతనిలో ఏమార్పు రాలేదు. మార్పు తెచ్చుకోవాలన్న ఆలోచనలేదు. సాయిలీలామృతం యిచ్చి పారాయణ చేయమంటే చేయడు. ఈ కేసు సాయినాథులవారే చూచుకొంటారు, మార్పు రావడమా? లేదా? అనేది'' అని ముగించారు.

అంటే మన కష్టాలు తీర్చుకోవడంలోనూ, సాయికృప పొందడంలోను, పారాయణ పర్యవసానంలోనూ, మహాత్ములు ఆశించేది వ్యక్తిలో moral transformation. అసలు మనలో ఫలానా దోషాలున్నాయి అని గుర్తించి వాటిని పోగొట్టుకొనేటట్లు ప్రయత్నం చేయడం అన్నమాట. అది లేనపుడు వారు చేసే సహాయమంతా అడవిగాచిన వెన్నెల అవుతుంది అన్నమాట.

మనలో అట్టి నైతికపరివర్తన తేవడమే వారి అవతారకార్యమన్నమాట.

శిక్షణ - శిక్ష : విద్యానగర్‌లో మాస్టరుగారి ఇంటిముందుండే బాత్ రూములో కుక్క ఈనింది. చిన్న చిన్న కుక్కపిల్లలు తిన్నగా నడిచి సత్సంగ రూంలోకి వస్తుండేవి. కుక్కకు రొట్టెపెడితే తనకే పెట్టినట్లు బాబా చెప్పియున్నారు. గనుక భక్తులు ఆ కుక్క పిల్లలను ఏమనేవారు కాదు. ఒకరోజు మాస్టరుగారు సత్సంగ రూములో ఉండగానే ఈ చిన్న కుక్క పిల్లలు ఆ రూము నుండి ఇంటిలోకి పోతున్నాయి. మాస్టరుగారు అక్కడున్న నాతో, ''సుబ్బరామయ్యా, ఈకుక్క పిల్లలకు ఒక్కొక్కటి తగిలించి బయటకు తరుము'' అన్నారు. నేను వాటిని కొట్టకుండా పట్టుకొని బాత్‌రూములో వదలిపెట్టివచ్చాను. ''సార్ - కుక్కను కొడితే నన్ను కొట్టినట్లేనని చెప్పారు గదా బాబా. మరి మీరు ఈ చిన్నపిల్లల్ని కొట్టమంటారేమిటి?'' అని అడిగాను. ''అవును - బాబా వాటిని శిక్షించవద్దన్నారు గాని శిక్షణ ఇవ్వవద్దని చెప్పలేదు. ఈరోజు మనమేసే దెబ్బ వాటికి శిక్షణేగాని శిక్షకాదు. ఈరోజు మనం వాటికట్టి శిక్షణ ఇవ్వకుంటే రేపు పెద్దవై ఇంట్లోకొచ్చి ఏమైనా చేస్తాయి. అప్పుడు నేనుగాకున్నా ఎవరైనా వాటిని బాగా కొడుతారు. గనుక ఇప్పటి మన శిక్షణ వాటికి భవిష్యత్తులో దెబ్బలు తప్పిస్తుంది. ఈ పెద్దకుక్కలు చూడు, బుద్ధిగా ఇక్కడే పడుకుంటాయిగాని ఇంట్లోకి పోవు. గనుక మన భావం ప్రధానం, కసితో కొట్టేది వేరు, శిక్షణ కొరకు కొట్టడం వేర''ని పాఠం నేర్పారు.

ఒకసారి ''ఆయన (బాబా) మనవైపు చూస్తుంటే మనం ఎక్కడో ఆలోచిస్తూ మనగొడవలో మనముండడం ఎంత అపచారం'' అన్నారు. కానీ ఈ మాట అక్షరసత్యమని ఈ రోజు నాకుండే ప్రగాఢమైన విశ్వాసం ఆ రోజు లేదు. కాని ఈ విషయం ఈ జన్మకు ఆచరణకొస్తుందని నాకు ఆశలేదు. అయితే ఆ కరుణామయుడు ''నేను ఈ విషయాన్ని ఆచరించ లేకున్నానే'' అనే హృదయవేదనను నాకొక క్రొత్త సంస్కారంగా ఈ జన్మకు అనుగ్రహించారు.

ఈ విషయాన్నే శ్రీమాస్టరుగారు మరొకవిధంగా కూడా చెప్పేవారు. ''మనం నిజంగా బాబా బిడ్డలమవడం సత్యమయితే మనం వారిని ఈపని

నెరవేర్చమని అడుగకపోయినాసరే, ముందు రాబోయే ఇబ్బందులు మనకు తెలియక పోయినా సరే వారికైవారే సరైన సమయంలో మనలను ప్రేరేపించి ఆయా కార్యాలను నెరవేరుస్తారు.'' ఉదాహరణకు మా కుమార్తె వివాహం ఇక మూడురోజులే ఉంది. నేను నిర్విరామంగా తిరుగుతున్నాను. బాబాను అడిగే మానసిక పరిస్థితిలేదు. నెల్లూరు వెళ్ళేందుకు ప్రయాణమై శ్రీ స్వామివారి మందిరం ముందు బయట నిలబడియున్నాను. గొలగమూడినుండి నెల్లూరుకు పోయేందుకుగల రెండు మార్గాలలోని బస్సులు ఒకేసారి వచ్చి నిలబడి నాకు తెలిసిన డ్రైవర్లయినందున వచ్చి బస్సెక్కమని ఇద్దరూ పిలుస్తున్నారు. ఒక్క నిమిషం నాకేమైందో తెలియదు. ఉన్నపళంగా కళ్ళుతెరచే టప్పటికీ ఈలోకంలో లేను. నేను మన లోకంలో కొచ్చేసరికి రెండు బస్సులూ వెళ్ళిపోయాయి. ఇక రెండుగంటల తర్వాతగాని బస్సులేదు. ''నా అర్జంటు పనులతో రెండుగంటలకాలం వృధా అయిందే. నేనెంత బుద్ధి హీనుడను'' అనుకుంటూ ఇల్లుచేరి కుర్చీలో కూలబడ్డాను. అంతే! కాబోయే అల్లుడు మోటారు సైకిల్‌పై నాకోసం వస్తున్నాడు. క్రిందటి రోజులలో రెండు మార్లు వాళ్ళ అన్నవాళ్ళు వచ్చారట. నేను లేను. మరి ఇప్పుడుకూడా నేను కనబడకుండా బస్సెక్కి వెళ్ళి ఉంటే ఏమవుతుందో బాబాకు తెలుసు. గనుకనే నాకు ఒక్కక్షణం స్పృహలేకుండా చేసి మమ్ములనిద్దరిని కలిపారు. ఆయన వచ్చే సంగతి నాకు తెలియదు. కానీ బాబా సర్వజ్ఞులు, సర్వసమర్థులు గనుక మనకేది మంచిదో అదే చేస్తున్నారు. నేను నెల్లూరుకు బస్సులో పోయే టైం కంటే కూడా ముందుగానే మా అల్లుని బైక్ మీద వెళ్ళాను. అది మాస్టరుగారి వ్యాఖ్యకు అర్థం.

''సార్! భగవద్గీతలో 'యుక్తాహార విహారస్య' అన్నారు. ఈ యుక్తాహారం అన్నదానికి మితాహారమని కూడా అర్థం చెపుతున్నారు. ఎంత తినడం మితాహారమవుతుంది?'' అన్న భక్తునితో శ్రీమాస్టరుగారన్నారు : ''ఎంత తింటే నీకు భుక్తాయాసం లేకుండా ఆకలితో వున్నప్పటి కంటె ఎక్కువ హుషారుగా పని చేయగలుగుతావో అదే మితాహారం. భుక్తాయాసం వచ్చిందాకా, తృప్తి కలిగిందాకా తిన్నామంటే అది మితాహారంకాదు. అమితాహారం'' అని సెలవిచ్చారు. నా బలహీనతలను గురించి శ్రీమాస్టారుగారికి విన్నవించి నేను

కనీసం శ్రీసాయీశుని ఆజ్ఞలను పాటించలేకున్నాను సార్ అంటే, ''పాటించేటట్లు చేయమని శ్రీస్వామివారికి నివేదించు'' అని ఒకసారి అన్నారు. ఇదే ప్రశ్న మరి కొన్నాళ్ళ తర్వాత అడిగాను. అప్పుడు, ''మన కోరికలను గూర్చి వాచా అడగడం మాని కార్యరూపేణా నిరూపించ ప్రయత్నించాలి'' అని సెలవిచ్చారు.

''వాచాశూరత్వం మాని కార్యశూరత్వం చూపు'' అని ప్రబోధించారు.

శ్రీనాగమునీంద్ర స్వామివారు శ్రీవెంకయ్యస్వామివారిని దూషించిన విషయం మాస్టారుగారికి చెబితే ''సాయి సాంప్రదాయంలో వచ్చినవారికి తప్ప మిగిలినవారి ప్రవర్తన అలాగే ఉంటుంది! అట్లాగని వారి జ్ఞానానికి లోటు లేదు'' అన్నారు.

శ్రీస్వామివారు చమురు లేకుండా చెట్టు కాల్చు అన్నప్పుడుగాని, సాయి ఉప్పు, కారం లేకుండా ఉండగలవా? అన్నప్పుడు గాని మాస్టారుగారు చెప్పినది అక్షర సత్యమని తెలుస్తుంది.

''నీ మనస్సు ఏరూపమైనా ధరించవచ్చు కాని మహనీయుల రూపం స్వప్నంలో ధరించడం వీలుగాదు. నీ స్వప్నంలో వారు కనపడివుంటే కేవలం వారు మనమీద గల దయతో అలా దర్శనమిచ్చి ఆ స్వప్నాదేశం యిచ్చారనేది నిస్సందేహం'' అన్నారు. కనుక దాన్ని అక్షరాలా గుడ్డిగా పాటించి తీరితే మనకు సర్వమూ సిద్ధిస్తాయి. ఇటు లౌకికంగాను, అటు పారలౌకికంగాను మనకిక కొదువేలేదు'' అన్నారు.